

CHÀO MỪNG 50 NĂM NGÀY THÀNH LẬP TRƯỜNG
1975 - 2025

Kỷ Viên.

HÀNH TRÌNH NỬA THẾ KỶ VƯỜN MÌNH ...

Lưu hành nội bộ. Tháng 11 năm 2025

Lời ngỏ

Trong tiết trời dịu dàng của mùa thu lịch sử – khi từng trang vở mới lại mở ra bao hy vọng, thầy và trò Trường THCS Lý Tự Trọng hân hoan bước vào năm học 2025-2026 với một niềm phấn khởi đặc biệt. Đây không chỉ là một năm học mới, mà còn là dấu mốc thiêng liêng, đánh dấu nửa thế kỷ hình thành, xây dựng và phát triển của ngôi trường thân yêu.

Nhân dịp kỷ niệm 50 năm thành lập, Nhà trường trân trọng ra mắt cuốn kỷ yếu mang tên **“Hành trình nửa thế kỷ”** như một món quà tri ân sâu sắc gửi đến tất cả những ai đã gắn bó, cống hiến và đồng hành cùng mái trường qua từng chặng đường. Cuốn kỷ yếu là nơi lưu giữ những ký ức chân thành, là nhịp cầu kết nối quá khứ – hiện tại – tương lai, là lời nhắn gửi đầy tự hào từ những người đi trước tới các thế hệ hôm nay và mai sau.

Ban biên tập vô cùng xúc động khi nhận được hàng trăm bài viết từ các thế hệ giáo viên, học sinh và phụ huynh gửi về từ khắp mọi miền Tổ quốc. Mỗi trang viết đều thấm đẫm yêu thương – là những hoài niệm dịu dàng về một thời phấn trắng bảng đen, là sự xúc động nghẹn ngào của những người con trở về chốn cũ, là ngọn lửa của tinh thần hiếu học vẫn đang cháy mãnh liệt trong tim lớp lớp học trò hôm nay. Tất cả hòa quyện thành một bản hòa ca của ký ức – nơi những con chữ trở thành lời tri ân, lời hẹn ước, lời khích lệ cho một hành trình tiếp nối.

Một lần nữa, xin được gửi lời tri ân tới tất cả những ai đã góp phần viết nên trang sử rạng rỡ của Trường THCS Lý Tự Trọng – từ những người thầy, người cô tận tụy, đến những thế hệ học trò đầy khát vọng và cả những tấm lòng âm thầm, lặng lẽ góp phần làm nên tên tuổi Lý Tự Trọng hôm nay.

Trân trọng cảm ơn!

Tháng 10, năm 2025

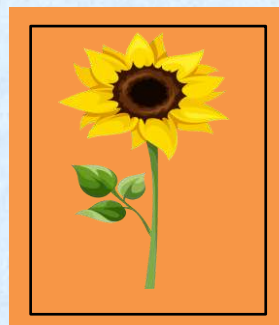
Ban Biên tập

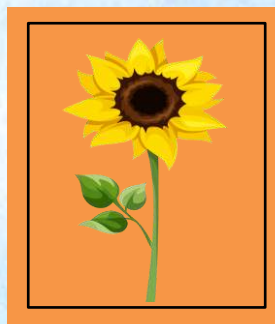
HÌNH ẢNH THẦY CÔ GIỮ CHỨC VỤ HIỆU TRƯỞNG TỪ NĂM 1975 ĐẾN NAY

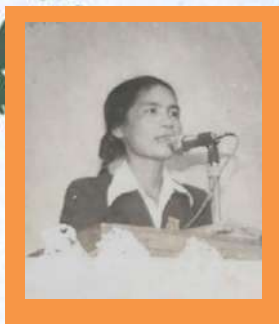
Thầy Mai Cư
(1975 – 1976)

Thầy Phạm Văn Đấu (Đã mất)
(1976 – 1977)

Cô Trần Thị Ánh Huyền
(1977-1980)

Cô Chu Thị Hồng Tuyến (Đã mất)
(1980-1988)

Thầy Nguyễn Tấn Cả (Đã mất)
(1976-1997)

Cô Phạm Thị Phương Mai
(1997-2008)

Thầy Trương Ngọc Hồng
(2008-2016)

Thầy Phạm Hùng
(2017-2021)

Cô Hà Thị Ngọc Hoa
(2021 đến nay)

NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG PHÁT TRIỂN

LÝ TỰ TRỌNG - MỘT BIỂU TƯỢNG CỦA NIỀM TIN VÀ KHÁT VỌNG

Hà Hoa – Khánh Huyền

Nửa thế kỷ - một chặng đường không ngắn, đủ để khẳng định bản lĩnh, ghi dấu những thành tựu vẻ vang và thấp sáng niềm tự hào trong tim mỗi người về một mái trường mang tên người thanh niên cộng sản đầu tiên - Lý Tự Trọng, nơi phố biển Sơn Trà. Trường THCS Lý Tự Trọng hôm nay là kết tinh của ý chí kiên cường, niềm tin sắt đá và khát vọng vươn lên mãnh liệt của bao thế hệ thầy trò suốt 50 năm qua.

Từ những ngày đầu thành lập đầy khó khăn, khi sân trường chỉ là một dải đất nhỏ rải hoa phượng, cơ sở vật chất còn đơn sơ... đến nay, ngôi trường đã khoác lên mình diện mạo khang trang, hiện đại, nhưng vẫn giữ vẹn nguyên hơi ấm của một mái nhà thân thuộc. Giữa nhịp đời thay không ngừng của thời gian, Trường THCS Lý Tự Trọng vẫn luôn là nơi khởi nguồn của những ước mơ trong trẻo, nơi thấp sáng ý chí, khơi dậy hoài bão và hình thành nhân cách cho biết bao thế hệ học trò.

Từ mái trường thân yêu này, bao bước chân đã rời ghế nhà trường để tỏa đi muôn phương, mang theo hành trang là tri thức, là niềm tin và tinh thần của ngôi trường mang tên Lý Tự Trọng: kiên cường trong ý chí, sáng tạo trong hành động, tự tin trên hành trình kiến tạo tương lai.

Và không có thành công nào đến từ sự tình cờ. Vị thế vững vàng và danh hiệu đáng tự hào mà Trường THCS Lý Tự Trọng đạt được hôm nay chính là kết quả của hành trình nỗ lực bền bỉ và thầm lặng - hành trình được dệt nên từ mồ hôi, tâm huyết và trái tim đầy nhiệt thành của biết bao thế hệ cán bộ, giáo viên, nhân viên nhà trường. Họ không chỉ là những người truyền đạt kiến thức, mà còn là người thấp lửa đam mê, truyền cảm hứng sống, định hướng nhân cách cho học sinh bằng tất cả trách nhiệm và yêu thương.

Sát cánh cùng những người thầy tâm huyết là biết bao thế hệ học sinh năng động, khát khao chinh phục tri thức. Các em chính là minh chứng sống động cho chất lượng giáo dục của nhà trường - là những bông hoa tỏa hương, mang thành tích về cho mái trường qua các kỳ thi học sinh giỏi cấp quận, thành phố và quốc gia. Nhiều em đã trở thành những công dân ưu tú, đang góp mặt và cống hiến trong các lĩnh vực như: giáo dục, y tế, khoa học kỹ thuật, văn hóa, nghệ thuật... không chỉ trong nước mà còn trên trường quốc tế.

"Lý Tự Trọng! Tên anh sáng niềm tin tất thắng, chiếu soi con đường thanh niên, ...". Những nốt nhạc thân quen vang lên như nhịp cầu nối giữa quá khứ và hiện tại, khơi dậy trong lòng mỗi học là lời nhắc nhở đầy thiết tha rằng: truyền thống là nền tảng, nhưng tương lai mới là đích đến.

Trong bối cảnh thời đại công nghệ 4.0 và toàn cầu hóa sâu rộng, giáo dục không chỉ đơn thuần là truyền thụ kiến thức mà còn là hành trình trang bị kỹ năng, tư duy sáng tạo và năng lực thích ứng cho học sinh trước một thế giới không ngừng biến động. Nhận thức rõ điều đó, trường THCS Lý Tự Trọng đã và đang tiên phong đổi mới toàn diện, từ tư duy quản lý đến phương pháp giảng dạy.

Nhà trường đẩy mạnh ứng dụng công nghệ thông tin, triển khai các mô hình học tập linh hoạt, tích hợp giáo dục kỹ năng sống và kỹ năng số cho học sinh. Các hoạt động ngoại khóa, trải nghiệm sáng tạo được tổ chức thường xuyên, góp phần khơi dậy tiềm năng, nuôi dưỡng đam mê và phát triển toàn diện cả về trí tuệ, cảm xúc và nhân cách cho học sinh.

Và hôm nay, tại dấu mốc vàng son 50 năm rạng rỡ, trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ tự hào nhìn lại hành trình đã qua mà còn đầy khát vọng hướng về phía trước với tinh thần: “Đổi mới để vươn xa - Hội nhập để tỏa sáng - Dạy và học bằng trí tuệ, trái tim và bản lĩnh”. Ngọn lửa Lý Tự Trọng - ngọn lửa của niềm tin tất thắng - vẫn đang rực cháy trong tim mỗi thầy cô, mỗi học trò. Ngọn lửa ấy sẽ tiếp tục được truyền trao, thắp sáng những bước đi vững chãi cho hành trình

phía trước - hành trình mà mỗi thế hệ tiếp theo lại viết tiếp câu chuyện đẹp mang tên Lý Tự Trọng bằng tinh thần cống hiến, sáng tạo và khát vọng vươn tầm.

Chặng đường phía trước còn dài, sẽ có những thử thách mới, nhưng với nền tảng truyền thống vững chắc, với đội ngũ sư phạm tận tâm và thế hệ học sinh đầy bản lĩnh, chắc chắn THCS Lý Tự Trọng sẽ tiếp tục gặt hái nhiều thành tựu mới, xứng đáng là một điểm sáng trong sự nghiệp giáo dục của địa phương và đất nước.

H.H-K.H

NĂM MƯƠI NĂM HÀNH TRÌNH NỬA THẾ KỶ VƯƠN MÌNH RỰC RỠ

Trương Ngọc Hồng - Nguyên Hiệu trưởng

Thời gian trôi qua như làn gió thoảng, mang theo bao kỷ niệm và tình cảm. Trong không gian rực rỡ sắc màu của lễ kỷ niệm 50 năm thành lập trường, tôi không khỏi xúc động khi nhìn lại chặng đường dài mà ngôi trường THCS Lý Tự Trọng đã đi qua. Năm mươi năm - một con số tròn trĩnh, đủ để một em bé chào đời, lớn lên, trưởng thành và trở lại mái trường xưa để tiếp tục sứ mệnh trồng người.

Nửa thế kỷ trôi qua, bên con sông Hàn hiền hòa, thơ mộng, giữa mảnh đất Thọ Quang hoang sơ đầy nắng, đầy gió, ngôi trường THCS Lý Tự Trọng đã được ra đời. Lần đầu tiên, những người dân nghèo ở làng chài tận cùng bán đảo Sơn Trà cùng chung niềm vui sướng khi được đưa con tới trường. Lần đầu tiên những cô bé, cậu bé đầu trần chân đất mang trên mình hơi thở của biển xanh bước vào lớp học với ánh mắt, nụ cười vui tươi rạng rỡ. Ngày đó cơ sở vật chất còn vô cùng khiêm tốn, đội ngũ giáo viên còn mỏng, nhưng trong mỗi trái tim đều cháy bỏng ngọn lửa nhiệt huyết với nghề.

Tôi còn nhớ những buổi học đầu tiên, khi mà việc trang bị đồ dùng dạy học còn khan hiếm, thầy cô phải tự tay làm đồ dùng trực quan, viết phấn trên bảng gỗ đen để truyền tải kiến thức đến các em. Những khó khăn ấy không làm chùn bước tinh thần của tập thể thầy và trò, mà càng làm cho mọi người đoàn kết hơn, quyết tâm hơn trong việc xây dựng ngôi trường. Với tinh thần “Đoàn kết - Sáng tạo - Tiến bộ”, từng bước một, ngôi trường đã vượt qua mọi gian khó. Các thầy cô giáo luôn tự học, tự nghiên cứu để nâng cao trình độ chuyên môn. Học sinh thì chăm chỉ, ngoan ngoãn, luôn cố gắng trong học tập. Từ những nền móng khiêm tốn ấy, trường THCS Lý Tự Trọng dần dần khẳng định vị thế của mình trong nền giáo dục địa phương.

Năm tháng trôi qua, những nỗ lực không ngừng nghỉ của nhiều thế hệ thầy cô và học sinh đã tạo nên những thay đổi kỳ diệu. Cơ sở vật chất ngày càng được đầu tư, hiện đại hóa. Những dãy phòng học khang trang mọc lên, thay thế cho những căn phòng cũ kỹ ngày nào. Sân chơi rộng rãi, thư viện đầy đủ sách vở, các phòng thí nghiệm được trang bị hiện đại - tất cả đều góp phần tạo nên một môi trường học tập lý tưởng cho các em học sinh. Đội ngũ giáo viên cũng không ngừng phát triển cả về số lượng lẫn chất lượng. Từ những người thầy, người cô đầu tiên với tấm lòng nhiệt huyết, đến nay trường đã có một đội ngũ giáo viên đông đảo, được đào tạo bài bản, có trình độ chuyên môn cao và luôn tâm huyết với nghề. Họ không chỉ là những người truyền đạt kiến thức mà còn là những người bạn, những người định hướng giúp các em học sinh vững bước trên con đường học tập và trưởng thành. Chất lượng giáo dục của trường ngày càng được nâng cao. Từ một trường nhỏ ít tiếng tăm, trường THCS Lý Tự Trọng đã trở thành một trong những ngôi trường có uy tín trong khu vực, được phụ huynh và xã hội tin tưởng. Các em học sinh của trường luôn đạt thành tích cao trong các kỳ thi học sinh giỏi, các cuộc thi Olympic các môn học, và đặc biệt là luôn có kết quả tốt trong các kỳ thi vào lớp 10.

Trong suốt những năm công tác, tôi đã từng làm việc tại nhiều trường học khác nhau: 08 năm giảng dạy 02 trường THCS của 02 xã miền trung du thuộc huyện Quế Sơn, tỉnh Quảng Nam (nay thuộc thành phố Đà Nẵng); 23 năm tại trường THCS Lê Độ, phường An Hải Bắc và 09 năm chặng cuối cùng của sự nghiệp, tôi có may mắn được gắn bó với trường THCS Lý Tự Trọng - nơi đã để lại trong tôi những kỷ niệm đẹp nhất, những xúc cảm sâu sắc nhất.

Làm sao quên được những ngày về trường THCS Lý Tự Trọng, với lòng thành thực, tôi đã đem những gì mình biết để làm việc với tinh thần "Miệng nói, tay làm, tai lắng nghe". Tôi được lãnh đạo, chính quyền địa phương, Hội đồng Sư phạm, Hội Phụ huynh - Học sinh giúp đỡ, cộng tác nên dần trường lớp cũng tiến triển về nhiều mặt. Cảnh quan trường càng ngày càng đẹp, trường ra trường, lớp ra lớp. Nhiều phong trào thi đua được giáo viên tham gia với lòng nhiệt huyết của mình. Trường càng ngày trở thành trường có tiếng trong ngành giáo dục Từ những năm học 2009 đến những năm sau này, trường nhiều năm được công nhận trường tiên tiến xuất sắc cấp thành phố và đã được Sở giáo dục & đào tạo, Bộ giáo dục & đào tạo, Chủ tịch UBND thành phố tặng bằng khen. Đặc biệt, năm học 2015 - 2016 trường vinh dự nhận cờ luân lưu đơn vị thi đua xuất sắc do thành phố trao tặng bậc Trung học cơ sở. Bản thân tôi cũng đã được Thủ tướng chính phủ tặng Bằng khen cá nhân cho Hiệu trưởng tháng 11 năm 2009: "Đã có nhiều thành tích trong công tác giáo dục & đào tạo năm 2004 - 2005 đến năm học 2008 - 2009, góp phần vào sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc". Năm học 2015 - 2016 Bộ giáo dục & đào tạo tặng Bằng khen cá nhân: "Đã có thành tích xuất sắc trong phong trào thi đua DẠY TỐT - HỌC TỐT". Đó là niềm hạnh phúc cho đội ngũ thầy cô giáo của trường, trong đó có tôi.

Trong tôi, làm sao quên được tình cảm nồng ấm của đơn vị kết nghĩa Lữ đoàn 83 Hải quân; của các đơn vị Hải quân vùng 3; tình quân dân càng ngày càng thấm đượm. Nhiều buổi giao lưu, văn nghệ, tiếng hát lời ca cất lên thể hiện tinh đoàn kết của các đơn vị. Năm nào, trường chúng tôi cũng làm tập san Năng Hồng, trong đó có nhiều bài viết của thầy cô, của học sinh thể hiện tình cảm yêu quý những chiến sĩ hải quân ngày đêm giữ biển đảo quê hương.

Tôi nhớ mình cũng đã làm những vần thơ nói về tình cảm ấy trong bài “Trường Sa – niềm tin” in trong Năng Hồng số đặc biệt kỷ niệm 35 năm hình thành trường THCS Lý Tự Trọng:

... “Hỡi các anh tôi quý tôi thương

Công dựng nước, giữ nước của ông cha mình quá lớn lao vĩ đại

Tôi muốn kể với học trò của mình về loài chim Hạc

Mãi ngàn năm bay trên mặt trống đồng

Muốn nói với các em về những mũi chông

Trong khí thế Diên Hồng, Bạch Đằng dậy sóng

Đề khi lớn em đứng lên bước tiếp

Làm cánh Hạc bay, làm mũi chông đồng

Làm quả tim hồng soi tỏ nhân gian

Đem nhân nghĩa bước vào cuộc sống...”.

Tôi muốn nói nhiều lắm về trường Lý Tự Trọng thân yêu. Nơi đây đã cho tôi thêm tình yêu nghề, cho tôi những kí ức khó có thể nào quên trong chặng đường cuối của con đường gieo hạt. Xin cảm ơn mái trường Lý Tự Trọng đã để lại trong tôi nhiều niềm vui, cho tôi niềm tự hào và cả tình yêu thương vô bờ bến. Không có niềm vui nào sánh bằng niềm vui được nhìn thấy các em học sinh mà chúng ta dìu dắt ngày ngày lớn lên dưới mái trường, bước vào cuộc sống, trưởng thành và thành đạt nên người. Những khoảnh khắc ấy, những ánh mắt háo hức học hỏi của các em, những nụ cười tỏa sáng khi hiểu bài - tất cả đều là những phần thưởng vô giá cho người thầy.

Với các em học sinh, phía trước các em là con đường về phía tương lai. Hãy tiến bước trên con đường ấy với hành trang tri thức, với lòng quyết tâm và sự khao khát trí tuệ. Hãy góp phần làm rạng danh ngôi trường, hãy là niềm tự hào của gia đình, hãy góp phần mình vào sự nghiệp xây dựng đất nước bằng lòng hiếu học, bằng trí tuệ và tài năng của mình.

Năm mươi năm - một con số tròn trĩnh đầy ý nghĩa, như lời thì thầm của thời gian về một hành trình phi thường. Mỗi thành tựu đạt được đều

thấm đẫm mồ hôi, nước mắt và tình yêu vô bờ bến của biết bao thế hệ thầy trò trường THCS Lý Tự Trọng. Đó không chỉ là những con số khô khan mà là từng nhịp đập của trái tim, là từng giọt mồ hôi đã rơi, là từng ánh mắt rạng ngời dành cho những đứa trẻ.

Và bây giờ trường THCS Lý Tự Trọng đang bắt đầu một 50 năm mới. Với đội ngũ thầy cô - những con người đã chọn nghề dạy học như một sứ mệnh thiêng liêng, luôn cháy bỏng với tình yêu tri thức và tận tụy với từng học sinh, cùng với tình cảm chân thành, sự tin tưởng tuyệt đối của phụ huynh và tình yêu trong sáng của các em học sinh, tôi tin chắc rằng ngôi trường sẽ tiếp tục tỏa sáng rực rỡ. Trường THCS Lý Tự Trọng sẽ không ngừng vươn xa, không chỉ phát triển về quy mô mà còn ngày càng trở thành mái nhà chung ấm áp, hun đúc tâm hồn trẻ thơ bước vào đời với những ước mơ cao đẹp.

T.N.H

HỒI ỨC MỘT THỜI GIEO HẠT

Nguyễn Văn Hữu - Cựu giáo viên

Vào những ngày se lạnh cuối đông năm 1978, ba giáo viên trẻ vừa tốt nghiệp - thầy Hữu, cô Ngọc (Toán - Lý) và cô Thanh Tuyền (Sử - Địa) - mang theo Quyết định công tác đến ngôi trường mang tên anh hùng Lý Tự Trọng, khi ấy còn là một cơ sở nhỏ tại vùng ven Đà Nẵng.

Ngôi trường khiêm tốn nằm trong khuôn viên giáo xứ Thọ Quang, chung công với nhà thờ. Lớp học chỉ vỏn vẹn 9 phòng với bàn ghế thô sơ, chia thành hai dãy, ngăn cách bởi lối đi của giáo dân. Cạnh đó, dãy nhà mái tôn là nơi làm việc của Ban giám hiệu, phòng đoàn đội và tập thể giáo viên. Lúc ấy, thầy Đẩu là Hiệu trưởng, cô Liễu giữ chức Phó hiệu trưởng.

Trường Lý Tự Trọng được tiếp quản từ Trường cấp I, II Vinh Sơn từ tháng 10/1975, gồm cả hai cấp: Tiểu học học ở cơ sở 2 (Yết Kiêu), còn Trung học cơ sở với 16 lớp học hai ca - sáng khối 6, 9 và chiều khối 7, 8.

Thời ấy, điều kiện thiếu thốn, nhiều thầy cô phải đạp xe từ nội thành sang Sơn Trà, bất kể mưa phùn gió bắc, có khi chỉ chậm một chuyến phà là phải đợi 15 phút. Có thầy từng tâm sự: "Phải đi sớm hơn nửa tiếng mới kịp giờ vào lớp." Nhưng gian khó không làm nhụt chí những người gieo hạt - tình yêu nghề, mến trẻ là ngọn lửa giữ họ lại với bục giảng.

Tôi nhớ những buổi sinh hoạt Đội, học sinh từng lớp xếp vòng tròn múa hát dưới tán cây xà cừ. Dẫu người qua đường dòm ngó, các em vẫn say sưa theo nhịp nhạc. Nhìn các em, tôi thấy thấm câu: "Dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta

Lớp 8C, năm học 1980 - 1981

vẫn vững như kiềng ba chân." Tự hào, thương mến và cả biết ơn vì sự nỗ lực không ngừng của các em - những học trò ngoan hiền, lễ phép, học tốt và hăng hái công tác Đội, từng đạt nhiều thành tích tại Thành Đoàn Đà Nẵng.

Trải qua năm đời hiệu trưởng - từ thầy Mai Cư, thầy Đẩu, cô Huyền, cô Hồng Tuyền đến thầy Cả - ngôi trường từng bước trưởng thành. Đến năm học 1986 - 1987, trường chuyển về cơ sở hiện nay - từng là trường Tiểu học Trần Quốc Toản. Ngôi trường mới khang trang, hình chữ U, rợp bóng cây, là bước ngoặt lớn, giúp công tác dạy học đi vào nề nếp.

Nhớ những mùa thi học sinh giỏi cấp thành phố, tôi từng vào đơn vị E83 xin xe đưa các em đi thi. Khi ấy, nhà trường còn khó khăn, kinh phí hạn hẹp, nhiều lần thấy phiền vì phải nhờ vả, nhưng rồi khi thấy các em vui mừng đạt giải Nhất, Nhì, tôi lại ghen ngào hạnh phúc. Phải chăng, tất cả cũng chỉ vì học sinh thân yêu.

Theo năm tháng, trường ngày một đổi mới. Thầy cô đến rồi đi, có người về gần nhà, có người chuyển chuyển, cũng có những học trò xưa nay trở lại làm đồng nghiệp. Tôi cũng không ngoại lệ - tháng 8/2008, tôi chuyển về trường Nguyễn Văn Cừ, khép lại 30 năm gắn bó với Lý Tự Trọng

- nơi tôi đã trưởng thành, đã sống và gieo những mầm xanh.

Hôm nay, nhìn lại, những mầm non ấy đã vươn lên mạnh mẽ. Họ chính là một phần lực lượng cốt cán của nhà trường hôm nay: em Nguyễn Thị Thủy - Phó Hiệu trưởng, em Cù Thị Thanh Hồng - Tổ trưởng tổ Toán - Tin, em Đinh Thị Anh Đào - Tổ trưởng tổ KHTN, cùng các em Ánh Nguyệt, Thu Phương, Thanh Trúc, Ngọc Phương... đều là những giáo viên tận tâm, nhiệt huyết, vững vàng chuyên môn, được phụ huynh và học sinh tin nhiệm, yêu mến.

Có được thành quả ấy là nhờ sự quan tâm của Đảng ủy, UBND phường, các đoàn thể, đơn vị kết nghĩa và các bậc phụ huynh đã luôn đồng hành, tạo điều kiện cho con em học tập và trưởng thành.

50 năm - nửa thế kỷ trôi qua, ngôi trường đã khác xưa rất nhiều nhưng tình yêu với nghề, tâm huyết với học trò vẫn mãi vẹn nguyên trong trái tim những người làm giáo dục. Mong thế hệ hôm nay sẽ tiếp tục diu dắt các em học sinh bay cao, bay xa, viết tiếp hành trình đẹp đẽ của mái trường nơi phổ biến - Trường THCS Lý Tự Trọng.

N.V.H

HƯƠNG THỜI GIAN

Tôi trở lại trường vào một ngày cuối thu đầu đông - cái thời khắc giao mùa khiến lòng người chùng xuống, dễ xúc động với những hoài niệm tưởng đã ngủ yên. Đứng trước ngôi trường Lý Tự Trọng thân yêu, nơi tôi đã gắn bó trọn 25 năm và xa cách đã hơn 14 năm, ký ức bỗng ùa về, sống động và tha thiết như mới hôm qua.

Dù thu đã vơi dần, nắng vẫn trải vàng dịu dàng trên những tán lá, gió vẫn mang theo hương thơm dịu nhẹ len lỏi vào từng góc ngách không gian. Mùi hương ấy không chỉ có trong thiên nhiên mà còn phảng phất trên từng nụ cười, ánh mắt, bàn tay - như chính là "hương thời gian" lưu giữ bao kỷ niệm một thời gắn bó.

Ngày ấy, ngày 14 tháng 9 năm 1986, tôi chính thức trở thành giáo viên của ngôi trường cấp 2 Lý Tự Trọng. Trước đó, bốn năm gắn bó với trường cấp 3 Đại Lộc, tôi từng có ý nghĩ sẽ mãi là cô giáo cấp 3. Nhưng cuộc sống luôn dẫn ta

Lại Thị Nguyệt Quế - Cựu giáo viên

đi qua những ngã rẽ bất ngờ, để rồi sau cùng, nơi mình chọn dừng lại lại chính là nơi sâu đậm nhất trong tim.

Tôi còn nhớ rõ buổi chiều đầu tiên đến trình diện trường, gặp chị Chu Thị Hồng Tuyền - Hiệu trưởng - với nụ cười hiền hậu, ấm áp như một người chị. Bất ngờ hơn, tôi gặp lại người bạn thân Võ Thị Sơn Hà, lúc ấy là Phó Hiệu trưởng, người từng cùng tôi chung chuyến xe sáng thứ Hai, chia tay nhau mỗi tuần ở ngã ba Huế. Gặp lại nhau giữa một ngã rẽ khác của đời, hai đứa ôm nhau cười như Việt Nam gặp lại Liên Xô.

Mỉm cười bước qua gian khó

Những năm thập niên 80, 90 khi mà cả đất nước gồng mình đương đầu với bao khó khăn, thử thách, và thành phố Đà Nẵng thủ phủ của tỉnh Quảng Nam - Đà Nẵng lúc bấy giờ không ngoại lệ. Giáo viên chúng tôi khi ấy không áo dài thướt tha, không trang điểm, có đồng nghiệp sau giờ lên lớp đi bán nước, cào ghê, nuôi heo

cải thiện cuộc sống... vất vả trăm bề, nhưng mỗi khi lên lớp, nụ cười luôn rạng rỡ. Có lẽ, tình yêu nghề đã xua hết những khó khăn, trở ngại vẫn đeo bám cuộc sống.

Còn nhớ tháng 3 năm 1987, Công đoàn giáo dục thành phố phát động cuộc thi Phụ nữ duyên dáng, khổ nổi, các thí sinh được cử đi nhưng không ai có áo dài. Hội Ban chấp hành Công đoàn, tôi liền đề nghị duyệt chi cho mỗi người ứng 70 đồng đi mua áo dài, trả dần trừ lương của 7 tháng thì được chấp thuận. Thế là 4 nhân vật đi thi, tung tăng mua áo, giày dép. Kết quả, không có người thắng cuộc và phần thưởng là mỗi người được nhận một bông hoa hồng. Vậy mà chúng tôi vui lắm. Bốn thí sinh ấy còn lưu giữ lại tám ảnh để đời là Lê Thắng - tổ Sử Địa; Cẩm Vân- tổ Ngoại ngữ; Nguyệt Quế -tổ Ngữ văn; Ánh Nguyên - tổ Hóa Sinh.

Trong khó khăn, công đoàn các cấp ngày ấy rất quan tâm đời sống văn hóa tinh thần giáo viên, các cuộc thi văn nghệ, giao lưu bóng đá hay phụ nữ duyên dáng kể trên được tổ chức luân phiên nhằm hướng tới sự vui khỏe, làm nền cho phong trào thi đua dạy tốt, học tốt.

Năm 1991, khi anh Võ Ngọc Bích chuyển trường, tôi được chỉ định thay thế anh làm tổ trưởng tổ chuyên môn Ngữ văn, còn anh Nguyễn Văn Hữu tổ trưởng tổ Toán Lý. Trong những cuộc họp liên tịch, anh Nguyễn Tấn Cả, hiệu trưởng nhà trường luôn nhấn mạnh và giao cho 2 tổ nòng cốt của trường là tổ Ngữ văn và tổ Toán đầu tư xây dựng tổ lao động xuất sắc (điều kiện để trường đạt danh hiệu trường tiên tiến). Là tổ trưởng chuyên môn, tôi luôn trăn trở, suy nghĩ về nhiệm vụ được giao. Rất may mắn, năm học 1994-1995, chị Vũ Thị Mai từ trường tiểu học Nguyễn Tri Phương chuyển về công tác

tại trường. Về với tổ Ngữ văn, hai chị em bàn bạc và tham gia viết sáng kiến kinh nghiệm. Kết quả, chị Vũ Thị Mai viết về công tác chủ nhiệm được loại B còn tôi viết về công tác chuyên môn đạt loại C. Sang năm học 1997-1998, tôi và chị Mai lại tiếp tục viết sáng kiến kinh nghiệm và dự thi giáo viên giỏi cấp thành phố. Niềm vui vỡ òa, hai chị em đều đạt giáo viên giỏi cấp thành phố. Năm đó, tổ Ngữ văn là tổ đầu tiên đạt lao động xuất sắc. Và rồi nhiều năm sau đó, tổ Ngữ văn liên tục khẳng định vị trí của mình để góp tiếng nói xây dựng trường đạt danh hiệu trường tiên tiến.

Cũng nói thêm một chút, sau này có cô Nguyễn Thị Luyến dạy bộ môn Giáo dục công dân cùng sinh hoạt chung với tổ Ngữ văn, đã có nhiều năm đạt sáng kiến kinh nghiệm và đạt giáo viên dạy giỏi cấp cơ sở cùng các em Nguyễn Thị Kim Dung, Hồ Thị Thanh Hà, Trần Thị Thu Hương của tổ Ngữ văn.

Xây dựng Chi bộ và công tác phát triển Đảng viên

Tôi nhớ trước năm 1999, toàn khối giáo dục phường Thọ Quang sinh hoạt chung một Chi

bộ vì mỗi trường chỉ có hai, ba người là Đảng viên, gọi là chi bộ giáo dục do thầy Nguyễn Văn Xin làm Bí thư chi bộ. Tháng 2 năm 1999, quận ủy Sơn Trà quyết định thành lập Chi bộ trường cấp hai Lý Tự Trọng vì khi ấy Thành phố Đà Nẵng đã trở thành thành phố trực thuộc trung ương được hai năm và đang trong thời kỳ bắt đầu cuộc đổi mới. Tôi được chỉ định làm Bí thư chi bộ, tổ chức chi bộ lúc ấy chỉ có 5 đảng viên.

Trần trở nhất của chi ủy lúc này là phát triển đảng viên mới. Nhìn vào thực tế của trường, tôi thấy đủ lực lượng để phát triển đảng viên. Giáo viên của trường đa số là vợ lính hải quân, rất nhiệt tình và giàu tâm huyết với nghề nghiệp. Một số giáo viên trẻ năng nổ và có chí tiến thủ. Tranh thủ sự chỉ đạo của đảng ủy phường, vượt qua những trở ngại khác, suốt 10 năm từ 1999 đến 2009, chi bộ phát triển được 25 đảng viên mới, đưa tổng số đảng viên của chi bộ từ 5 lên 30 đảng viên, đạt chi bộ trong sạch, vững mạnh, xuất sắc và có mặt trên trang đầu của Báo Đà Nẵng. Thực sự cảm động và vinh dự khi cá nhân tôi được nhận Bằng khen của Thành ủy Đà Nẵng với chức danh Bí thư chi bộ “Đảng viên đủ tư cách hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ 5 năm liền”.

Tiết dạy đáng nhớ

Ai đã từng sống ở Thọ Quang, trên vùng đất đầu biển cuối sông của thành phố Đà Nẵng thì đều thấm cái khí hậu khắc nghiệt của vùng đất này. Tháng 11, gió mùa Đông Bắc về. Học trò cấp 3 đi học về đến ngã ba Hương Nho là phải xuống đẩy xe, bởi càng đạp xe càng gió thổi ngược. Vào cuối tháng 3, đầu tháng 4 thì những cơn mưa giông xối xả cả hàng giờ đồng hồ, không chịu ngừng. Nếu đúng giờ dạy vào hoàn

cảnh ấy thì cô trò chỉ biết chờ cơn mưa dứt mới bắt đầu tiết học.

Khốn nỗi vào cuối tháng 3-1991 có Ty giáo dục về trường thanh tra sư phạm. Tôi là một trong những giáo viên có tên trong danh sách dự giờ. Hồi ấy dạy tiết hai của văn bình luận, tiết làm bài tập thực hành. Trống vào lớp rồi mà trời vẫn mưa như cầm vòi trút và nước cứ đập sầm sập trên mái tôn. Dự giờ hôm ấy là thầy Huỳnh Văn Hoa, phó trưởng phòng phổ thông Ty giáo dục và sau này là giám đốc Sở Giáo dục, và thầy Huỳnh Tấn Phúc phụ trách môn Văn của ban giáo dục thành phố Đà Nẵng. Đã vài ba phút trôi qua mà trời vẫn mưa, cô nói, trò không nghe, trò nói, cô cũng chẳng nghe. Nhìn xuống dưới lớp, mình bắt gặp ánh mắt của thầy Hoa như một lời khuyên trong tình thế này cô hãy chọn giải pháp thích hợp để xử lý tình huống sư phạm. Lúc bấy giờ, trong đầu tôi chợt lóe lên ý tưởng và nhanh chóng quyết định ngay. Tôi viết lên bảng những dòng chữ khá to với thông báo: Vì trời mưa to, lớp làm bài tập theo hướng dẫn của cô. Tổ một, tổ hai làm bài tập số 2 sách giáo khoa, trang...; tổ ba, tổ bốn làm bài tập số 3 sách giáo khoa, trang...; thời gian làm 10 phút. Sau đó, mỗi tổ cử một bạn lên bảng trình bày tóm tắt bài giảng trong 5 phút và cô sẽ sửa. Thời gian cứ thế trôi qua, sau 10 phút có hai học sinh xung phong lên bảng. Các em vừa giải xong bài tập thì trời ngớt mưa. Lúc này nhìn đồng hồ đã 22 phút. Cô trò lại tiếp tục đàm thoại cùng nhau. Cô hướng dẫn trò tiếp cận trả lời các bài tập sau để khai thác tổng quát bài học. Đúng là một tiết dạy thần kinh căng như dây đàn. Nhưng bằng sự nỗ lực, cố gắng của cô và trò nên cũng đạt được kết quả khả quan. Thầy Hoa và thầy Phúc cười bảo cô xử lý tình huống sư phạm rất tốt. Đến giờ tôi vẫn thầm biết ơn thầy Hoa, người đã truyền

cho tôi sự tự tin và bài học về sự linh hoạt trong nghề.

Nghề giáo là vậy, những người lái đò thầm lặng góp mảnh ghép nhỏ vào bức tranh lớn của cuộc sống như những người thợ thêu tranh thủ công. Để có bức tranh nghệ thuật đặc sắc, đạt đến độ hoàn mỹ, tạo sự thích thú và cái trầm trồ của người xem, họ phải dày công, khổ luyện qua từng đường kim mũi chỉ, qua con mắt tinh tế pha trộn màu sắc của hàng trăm màu chỉ.

Hôm nay trở lại, tôi đứng lặng trước cổng trường, ngắm ba dãy nhà cao tầng mới, sân trường rộng rãi, rợp bóng cây. Trường đẹp hơn xưa, khang trang hơn xưa, nhưng với tôi, trường vẫn là trường của những ngày cũ - là nơi mình từng cháy hết mình vì lý tưởng, từng yêu, từng thương, từng gắn bó bằng cả trái tim.

Tôi biết mình đã để lại ở nơi đây một phần tuổi trẻ trong từng tiết giảng, từng bài kiểm tra, từng buổi sinh hoạt chuyên môn, từng ánh mắt học trò, từng buổi họp hội đồng dưới mái tôn mùa mưa. Bao tháng năm như làn hương cũ, phảng phất mà day dứt, cứ thoảng qua rồi lại lặng lẽ đọng lại trong tim, dịu dàng mà sâu thẳm.

Và dù thời gian có trôi, tuổi đời có lùi xa, thì nơi ấy - trường Lý Tự Trọng - vẫn là chốn tôi trở

về trong ký ức, là nơi mà mỗi lần nhớ lại, tôi vẫn nghe mùi phấn trắng, tiếng giảng bài, tiếng cười rộn ràng nơi sân trường vang lên như mới hôm qua.

“Tình yêu khi đã bén rễ thì không có cơn gió lớn nào bật gốc được.”

Giữa dòng đời trôi chảy, ký ức về một thời gắn bó với mái trường này sẽ mãi là hương thời gian, thứ hương không tên nhưng ngọt ngào, dịu nhẹ, len vào từng kẽ nhớ, để rồi mỗi lần nghĩ đến, lòng lại ngân lên một niềm yêu thương sâu lắng.

Xin gửi lời tri ân đến ngôi trường thân yêu nhân dịp kỷ niệm 50 năm thành lập. Chúc Hội đồng Sư phạm mãi vững vàng, yêu nghề, yêu người, tiếp tục viết nên những mùa vàng tri thức.

Và xin cảm ơn những tháng năm đã qua đã cho tôi một quãng đời thấm đẫm hương thời gian, một quãng đời đẹp, sâu và đầy yêu thương - mang tên Lý Tự Trọng.

Đà Nẵng, tháng 10 năm 2025

L.T.N.Q

TRƯỜNG THCS LÝ TỰ TRỌNG NƠI GIEO MẦM NHỮNG HOÀI BẢO VÀ ƯỚC MƠ CAO ĐẸP

Trần Thị Khánh An - Lớp 7/2

Lý Tự Trọng - một anh hùng trẻ tuổi của dân tộc Việt Nam - là người đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng thế hệ trẻ bằng lý tưởng sống cao đẹp và lòng kiên trung bất khuất. Câu nói bất hủ của anh: "Con đường của thanh niên chỉ có thể là con đường Cách mạng, không thể là con đường nào khác" đã trở thành kim chỉ nam cho bao thế hệ thanh niên Việt Nam. Và hôm nay, tôi vô cùng tự hào khi được học tập tại ngôi trường mang tên anh - Trường THCS Lý Tự Trọng.

Trường được thành lập từ năm 1975, đến nay vừa tròn 50 năm - một "khu vườn tri thức" đã vun trồng và nuôi dưỡng biết bao thế hệ nhân tài cho đất nước. Ngày đầu mới thành lập, trường chỉ vỏn vẹn 7, 8 lớp học đơn sơ, nằm trong một dãy nhà cấp bốn cũ kỹ. Khi ấy, đất nước vừa mới thống nhất, kinh tế còn nhiều khó khăn, cơ sở vật chất thiếu thốn, đội ngũ giáo viên cũng chỉ khoảng 30 người. Trong bối cảnh ấy, việc học không phải là ưu tiên hàng đầu.

Cuộc sống sau chiến tranh quá đói cơ cực - người dân vốn đã nghèo, nay lại càng nghèo hơn. Cơ áo gạo tiền còn chật vật, nên việc cho con đến trường dường như trở thành điều xa xỉ. Những đứa trẻ năm ấy phải cùng cha mẹ mưu sinh từng bữa, có em thậm chí mất cả mái nhà, mất cả người thân. Có những ngôi trường hiển nhiên trở nên vắng lặng. Số học sinh ít ỏi khiến không ít giáo

viên từng có lúc muốn buông xuôi. Nhưng rồi, bằng tất cả lòng yêu nghề, yêu những “đứa con” thơ dại, yêu ánh mắt háo hức khi được học chữ, các thầy cô đã vượt lên tất cả.

Chính khát vọng được gieo mầm tri thức, được đồng hành cùng các em trên con đường học vấn đã trở thành nguồn động lực lớn lao, giúp thầy cô vững vàng, không từ bỏ. Các thầy cô miệt mài đến từng nhà vận động phụ huynh, đưa con em trở lại mái trường - bước vào cánh cửa của tri thức, của tương lai.

Trải qua 50 năm đầy thử thách, ngôi trường không chỉ có bề dày lịch sử đáng tự hào mà còn sở hữu bằng vàng thành tích ấn tượng. Chất lượng giáo dục luôn được duy trì ở mức cao, thể hiện qua tỉ lệ đỗ vào các trường công lập hàng đầu. Riêng năm vừa qua, trường có tới bảy học sinh đỗ vào Trường THPT chuyên Lê Quý Đôn - một con số đáng nể. Từ mái trường này, nhiều thế hệ học sinh đã trưởng thành, trở thành bác sĩ, kỹ sư, bộ đội, giáo viên, cán bộ, doanh nhân thành đạt, không chỉ đóng góp cho quê hương đất nước mà còn vươn xa ra thế giới. Tiêu biểu như: Nguyễn Hữu Nhân - Tiến sĩ, kỹ sư chính khai thác Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Việt Nam, từng học tại Liên Xô; Lê Văn Tùng - Thạc sĩ Quản trị phần mềm CNTT tại TP.HCM; Huỳnh Văn Dũng - Đại tá Quân đội Nhân dân Việt Nam; Bác sĩ Nguyễn Văn Tám - Khoa Tim mạch, Bệnh viện Đa khoa Sơn Trà; Bác sĩ Nguyễn Thị Diễm - Trưởng khoa Sản, Bệnh viện Vinh; Tiến sĩ Nguyễn Huỳnh Đông - Chuyên ngành Dầu khí tại Pháp. Ngay tại quê nhà Sơn Trà, rất nhiều cựu học sinh của trường THCS Lý Tự Trọng cũng đang nắm giữ những vị trí công tác quan trọng, góp phần làm rạng danh bán đảo Sơn Trà nói riêng và ngôi trường thân yêu nói chung.

Trải qua bao gian nan, thử thách, trường THCS Lý Tự Trọng hôm nay không chỉ vững vàng, mà còn ngày càng phát triển mạnh mẽ, vượt xa những gì thế hệ trước từng dám mơ. Giờ đây, “khu vườn tri thức” ấy đã trở thành điểm sáng tiêu biểu của ngành giáo dục tại địa bàn bán đảo Sơn Trà.

Với tôi, ngôi trường này không chỉ là nơi học tập mà còn là ngôi nhà thứ hai - nơi tôi được nuôi dưỡng cả tri thức lẫn ước mơ. Mỗi ngày đến trường là một ngày vui, là hành trình mới với thầy cô tận tâm và bạn bè thân thiện. Tôi tự hào vì được là một phần của truyền thống vẻ vang ấy, và càng thêm biết ơn khi được tiếp bước những thế hệ đi trước, viết tiếp hành trình vinh quang của mái trường mang tên người anh hùng tuổi trẻ - Lý Tự Trọng.

NGÔI TRƯỜNG NĂM MƯƠI MÙA LÁ

Cao Thị My

Giữa lòng thành phố biển Đà Nẵng rộn ràng gió sóng, có một mái trường thân thương đã lặng lẽ đồng hành cùng biết bao thế hệ học trò - Trường THCS Lý Tự Trọng, phường Sơn Trà. Năm nay, khi ngôi trường đang háo hức chào đón cột mốc vàng son - 50 năm thành lập, lòng tôi lại bồi hồi dâng lên bao ký ức yêu thương, tựa như những trang nhật ký xưa khế mở.

Năm mươi năm - nửa thế kỷ đi qua, quãng thời gian ấy đủ để biến những bức tường rêu phong thành chứng nhân của bao thế hệ, để mỗi tán bàng, tán phượng trong sân hóa thành người bạn tri kỷ của tuổi học trò. Trong khoảng trời nhỏ bé ấy, đã có bao bước chân rụt rè buổi đầu nhập học, bao tiếng ve rộn rã giữa mùa thi, và cả những giọt nước mắt trong veo lặng rơi trong ngày chia tay cuối cấp.

Trường Lý Tự Trọng không chỉ là nơi truyền đạt tri thức, mà còn là nơi vun đắp nhân cách và tâm hồn. Từ những nét phấn trắng bay lên trong ánh nắng sớm, từ giọng giảng bài ấm áp, kiên nhẫn của thầy cô, lớp lớp học sinh đã trưởng thành, bước ra đời bằng hành trang tri thức và nhân cách. Có người trở thành kỹ sư, bác sĩ, nhà giáo, nhà quản lý, có người lại chọn quay về nơi mình từng khôn lớn - tiếp nối sự nghiệp trồng người đầy tự hào. Dù đi xa đến đâu, mỗi cựu học sinh vẫn mang trong tim hình bóng

mái trường giản dị mà thiêng liêng, nơi bắt đầu những ước mơ đầu đời.

Bước sang tuổi 50, Trường THCS Lý Tự Trọng như cây cổ thụ vững vàng giữa miền gió biển, rễ bám sâu vào lòng đất Sơn Trà, cành lá vươn rộng che chở cho biết bao thế hệ học trò. Mái trường mang tên người anh hùng trẻ tuổi Lý Tự Trọng - biểu tượng của niềm tin, của khát vọng và lý tưởng sống cao đẹp - đã và đang thấp sáng ngọn lửa tri thức, soi đường nhân cách cho bao thế hệ học sinh.

Thời gian có thể làm bạc màu gạch ngói, phai nhạt sân trường, nhưng không thể xóa mờ tình yêu thương, tình thần đoàn kết và niềm tự hào gắn bó nơi đây. Năm mươi năm - một chặng hành trình đầy dấu yêu, và phía trước vẫn còn biết bao mùa lá, biết bao lớp học trò sẽ tiếp tục viết tiếp câu chuyện đẹp của ngôi trường mang tên người anh hùng tuổi mười bảy.

Trong niềm hân hoan kỷ niệm, Trường THCS Lý Tự Trọng hôm nay không chỉ nhìn lại quá khứ với lòng tri ân sâu sắc, mà còn hướng tới tương lai bằng khát vọng đổi mới và vững bước đi lên. Ngôi trường năm mươi tuổi ấy sẽ mãi là bến đỗ yêu thương, là nơi ươm mầm tri thức, khởi nguồn của bao ước mơ xanh. Từ mái trường này, những cánh chim tuổi trẻ sẽ tiếp tục tung bay khắp bốn phương trời, mang theo niềm tự hào về ngôi trường bên sóng biển - nơi bắt đầu của hành trình lớn khôn và yêu thương.

C.T.M

KÝ ỨC MÁI TRƯỜNG XƯA

Nửa thế kỷ - một chặng đường dài của Trường THCS Lý Tự Trọng, phường Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng. Hôm nay, khi ngồi viết đôi dòng gửi về mái trường nhân dịp kỷ niệm 50 năm thành lập, lòng tôi bỗng dâng lên bao cảm xúc bồi hồi. Mái trường ấy từng là nơi tôi gắn bó, cống hiến suốt hai mươi năm thanh xuân, là nơi để lại dấu ấn sâu đậm trong hành trình nghề giáo của mình.

Tôi còn nhớ như in những ngày đầu đặt chân về trường, cổng trường lúc đó còn là hai cánh cổng sắt đã cũ, phòng bảo vệ nhỏ bé nằm nép riêng bên một góc của khuôn viên trường, sân trường rợp bóng cây xanh, tiếng trống khai trường đầu năm học vang lên rộn rã, những gương mặt học trò hồn nhiên, trong sáng. Mỗi tiết dạy, mỗi buổi họp chuyên môn, mỗi dịp lao động, văn nghệ... đều trở thành những lát cắt ký ức khó phai. Khi tôi mới về nhận công tác, hiệu trưởng lúc bấy giờ là cô Phạm Thị Phương Mai, một cô giáo nghiêm nghị nhưng cũng rất giàu tình cảm. Đồng nghiệp nơi đây - những người anh, người chị, người bạn đã cùng tôi chia sẻ biết bao vui buồn của nghề. Chúng tôi đã từng trải qua quãng thời gian dài thức khuya, dậy sớm soạn từng trang giáo án, cùng nhau bàn bạc đổi mới phương pháp, từng động viên

Trần Quang Thành - Cựu giáo viên

n nhau vượt qua khó khăn đời thường để giữ trọn niềm đam mê với phấn trắng bảng đen. Bởi lúc ấy cuộc sống còn rất nhiều khó khăn, đồng lương eo hẹp, công nghệ thông tin chưa phát triển như bây giờ.

Có lẽ, kỷ niệm đẹp nhất vẫn là những gương mặt học trò. Các em đến rồi đi, trưởng thành qua từng thế hệ, để lại trong tôi bao câu chuyện giản dị mà ấm áp. Có em lặng lẽ đến thăm thầy cô sau nhiều năm xa cách, mang theo bó hoa và câu chào đầy xúc động: "Thưa thầy, con đã thành công nhờ những bài học năm xưa". Có những em nay đã trở thành đồng nghiệp như em Hà Thu - giáo viên Vật Lý, nay là môn KHTN, hay em Nguyễn Thị Thuỷ, giáo viên bộ môn Hoá - nay đã trở thành phó Hiệu trưởng của nhà trường. Những khoảnh khắc ấy chính là món quà quý giá mà cuộc đời nhà giáo trao tặng.

Rồi một ngày, vì điều kiện gia đình và công việc, tôi buộc phải xin chuyển công tác về ngôi trường khác. Buổi chia tay hôm ấy, tôi nghẹn ngào nhìn mái trường thân yêu, từng hàng ghế đá, từng tán cây bàng, cây phượng, từng bậc thềm lớp học - tất cả như níu giữ bước chân. Tôi biết mình đi xa, nhưng trái tim chưa từng rời khỏi nơi này. Trong sâu thẳm, Lý Tự Trọng vẫn là mái nhà thứ hai, nơi tôi gửi gắm tuổi xuân và ký ức đẹp nhất của đời dạy học.

Nay trường đã tròn 50 năm - nửa thế kỷ của một hành trình xây dựng và phát triển. Tôi tự hào vì đã từng góp một phần nhỏ bé trong chặng đường ấy. Dù ở phương trời nào, tôi vẫn luôn dõi theo, vẫn mong ngôi trường ngày một

vững vàng, vẫn tràn đầy niềm tin và hi vọng vào các thế hệ học trò.

Xin kính chúc Ban giám hiệu nhà trường, các thầy cô giáo hôm nay tiếp tục giữ vững ngọn lửa nhiệt huyết, tiếp bước truyền thống của bao thế hệ đi trước. Chúc mái trường THCS

Lý Tự Trọng mãi là nơi ươm mầm tri thức, nơi chắp cánh cho bao thế hệ học trò vươn xa.

Và với riêng tôi - một cựu giáo viên, một người từng gắn bó 20 năm với mái trường - tôi luôn tự hào khi được nhắc đến ba tiếng thân thương: “Lý Tự Trọng”.

Đà Nẵng, tháng 8 năm 2025

T.Q.T

HÀNH TRÌNH GIEO HẠT YÊU THƯƠNG DƯỚI MÁI TRƯỜNG LÝ TỰ TRỌNG

Nguyễn Thị Thanh Ngọc

Tôi vẫn nhớ như in ngày đầu tiên mình bước vào nghề, đó là năm 1995 - một dấu mốc quan trọng mở ra hành trình ba mươi năm gắn bó với bục giảng. Hai năm đầu tôi được tổ chức sắp xếp dạy tại trường THCS xã Hòa Sơn, đến năm 1997 tôi được điều về dạy tại mái trường **THCS Lý Tự Trọng, phường Thọ Quang, quận Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng (Nay là phường Sơn Trà, thành Phố Đà Nẵng)**. Những năm đầu ấy, tôi vẫn còn là một giáo viên mới chập chững bước vào nghề, mang trong lòng bao háo hức xen lẫn hồi hộp, lo lắng, trên tay là tập giáo án được soạn cẩn thận, trong tim là tình yêu nghề còn non trẻ nhưng cháy bỏng khát vọng cống hiến cho sự nghiệp trồng người.

Tôi chọn gắn bó với môn tiếng Anh - một môn học còn khá mới mẻ với học sinh thời đó - bởi tôi tin rằng ngôn ngữ chính là chiếc cầu nối mở ra tri thức và đưa các em hoà mình vào ngôi nhà chung của thế giới.

Thời điểm năm 1997, nhà trường có sự thay đổi khi cô Phạm Thị Phương Mai được bổ nhiệm làm Hiệu trưởng, kế nhiệm thầy Cả vừa qua đời. Trong ký ức của tôi, cô Phương Mai là một người lãnh đạo dịu dàng, ân cần, luôn quan tâm đến học trò và đồng nghiệp. Trong công việc, cô luôn thể hiện sự cẩn trọng, tỉ mỉ và đầy mẫu mực. Suốt những năm giảng dạy, tôi đã học được từ cô phong cách làm việc chu đáo, kỹ càng, từ đó dần rèn luyện cho mình thói quen làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Những năm tháng đầu tiên (1995 - 2000) là giai đoạn tôi nhiều bỡ ngỡ nhất. Khi ấy, tiếng Anh chưa thật sự phổ biến, đa phần học trò còn rụt rè, sợ phát âm sai... Tôi nhớ có những buổi đứng lớp mà chính mình cũng hồi hộp, chỉ sợ học sinh không hiểu, không theo kịp. Nhưng may mắn thay,

tôi đã nhận được sự chỉ bảo tận tình từ những đồng nghiệp đi trước. Chúng tôi cùng nhau thức khuya soạn giáo án, trao đổi cách truyền đạt sao cho dễ hiểu nhất. Chính tình đồng nghiệp ấy đã giúp tôi vượt qua những ngày chập chững đầu tiên.

Còn học trò thì, ... làm sao tôi quên được những ánh mắt ngơ ngác, bối rối khi lần đầu tiên được yêu cầu đứng lên đọc một đoạn văn tiếng Anh, hay trả lời một câu hỏi, ... Nhiều em đỏ mặt, lí nhí, nhưng rồi bằng sự kiên nhẫn và động viên, các em đã mạnh dạn hơn.

Bước sang những năm 2000 - 2010, tôi đã thực sự trưởng thành trong nghề. Khi ấy, tôi không còn lo lắng như trước mà bắt đầu nghĩ đến việc đổi mới phương pháp giảng dạy. Tôi đưa các trò chơi ngôn ngữ vào bài học, tổ chức hoạt động nhóm để học sinh vừa học vừa chơi. Tiếng cười trong giờ học nhiều hơn, và quan trọng là các em dần yêu thích tiếng Anh như một người bạn. Những thế hệ học trò đi qua đã để lại cho tôi nhiều dấu ấn.

Từ giai đoạn này trở đi, nhà trường lần lượt có sự dẫn dắt của các thầy Hiệu trưởng như thầy Trương Ngọc Hồng, thầy Phạm Hùng... Các thầy đều là những nhà giáo tâm huyết, tận tụy với nghề và hết mực yêu thương học trò. Với đồng nghiệp, các thầy luôn quan tâm đến tâm tư, tình cảm, nguyện vọng của từng giáo viên, nhắc nhở chúng tôi rằng: người làm thầy không chỉ truyền đạt kiến thức mà còn phải biết gieo vào tâm hồn học trò tình yêu thương, sự nhân ái và khát vọng hướng đến những điều chân - thiện - mỹ.

Từ đó đến nay, tôi vẫn miệt mài gắn bó với ngôi trường Lý Tự Trọng. Gần ba mươi năm trôi qua, màu thời gian đã in dấu nhạt nhòa trên mái tóc, nhưng trong tôi tình yêu nghề chưa bao giờ nhạt phai. Tôi tự nhủ rằng, mỗi bài học tiếng Anh không chỉ là kiến thức, mà còn là cách gieo vào lòng học sinh sự tự tin, tinh thần cầu tiến và cả niềm tin rằng các em có thể vươn xa.

Đặc biệt, tôi vẫn còn nhớ ấn tượng đầu tiên về cô Hà Thị Ngọc Hoa - khi ấy cô là trưởng đoàn về dự giờ tại trường. Ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên, cô đã tạo cho tôi thiện cảm bởi sự trẻ trung, năng động và đầy nhiệt huyết. Thật bất ngờ và cũng thật may mắn, sau này cô Ngọc Hoa về công tác tại trường, rồi trở thành Hiệu phó và

nay là Hiệu trưởng. Trong suốt thời gian gắn bó, cô luôn dành sự quan tâm, giúp đỡ và động viên không chỉ riêng tôi mà còn dành cho tất cả những đồng nghiệp khác. Ở mỗi buổi họp, mỗi hoạt

động giao lưu hay dã ngoại, cô Hoa luôn là người tạo nên bầu không khí vui tươi, gần gũi, khiến ai cũng cảm thấy được sẻ chia và thêm gắn bó với mái trường.

Với học sinh ngày nay, tôi thấy các em năng động, tự tin hơn rất nhiều. Thế nhưng, dù thể hệ nào thì tình cảm thầy trò vẫn luôn nguyên vẹn. Tôi đã có những học trò quay lại trường thăm, kể rằng nhờ sự động viên năm xưa mà các em đã chọn ngành ngoại ngữ. Có em hiện làm phiên dịch, có em trở thành giáo viên tiếng Anh, và khi gặp lại, các em vẫn gọi tôi bằng hai tiếng thân thương: “Thầy, cô”.

Ký ức trong tôi là vô bờ nhưng trang giấy có hạn. Bao kỷ niệm vui buồn cùng mái trường, cùng những người đồng nghiệp thân yêu và bao lứa học trò vẫn cứ sống động trong tim tôi. Chúng không chỉ là những dòng chữ, mà là cả một bầu trời cảm xúc, một phần máu thịt đã gắn bó. Tất cả những điều ấy, xin được gói ghém lại thật cẩn thận, để mãi mãi là báu vật của riêng mình tôi.

Đã ba mươi năm đứng trên bục giảng, đã 28 năm gắn bó cùng ngôi trường THCS Lý Tự Trọng, phường Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng, tôi đã trải qua biết bao cung bậc cảm xúc. Có lo lắng, có vất vả, nhưng trên tất cả đó là niềm hạnh phúc, sự tự hào khi nhìn thấy từng thế hệ học sinh trưởng thành. Với tôi: “Đồng nghiệp là chỗ dựa, bạn bè là sự khích lệ, học trò là động lực” để tôi tiếp tục bước đi trên con đường đã chọn. Các thế hệ lãnh đạo nhà trường - từ cô Phạm Thị Phương Mai, các thầy Trương Ngọc Hồng, thầy Phạm Hùng... cho đến cô Hà Thị Ngọc Hoa hôm nay - mãi mãi là tấm gương sáng, là nguồn động lực và là điểm tựa tinh thần để tôi thêm yêu nghề, yêu trò, gắn bó trọn vẹn với sự nghiệp giáo dục nơi mái trường THCS Lý Tự Trọng thân thương này.

N.T.T.N

CHI ĐOÀN LÝ TỰ TRỌNG TRONG HÀNH TRÌNH NỬA THẾ KỶ

Hà Thu - Vân Chi

Năm mươi năm, một chặng đường đủ dài để khẳng định bề dày truyền thống, đủ sâu để đọng đầy bao ký ức và niềm tự hào. Trường Lý Tự Trọng hôm nay không chỉ là ngôi nhà tri thức của bao thế hệ học trò, mà còn là mảnh đất ươm mầm lý tưởng Cách mạng cho lớp lớp đoàn viên, thanh niên. Trong dòng chảy nửa thế kỷ ấy, Chi đoàn nhà trường luôn là ngọn lửa thanh xuân rực sáng, góp phần làm nên sắc xanh bền bỉ trong bức tranh tổng thể của mái trường thân yêu.

Sức trẻ trong hành động

Trải qua nhiều thế hệ, Chi đoàn Trường THCS Lý Tự Trọng luôn giữ vai trò nòng cốt trong mọi phong trào thi đua, là lực lượng tiên phong trong công tác giáo dục, rèn luyện đạo đức và bồi dưỡng lý tưởng sống cao đẹp cho tuổi trẻ học đường. Hiện nay, chi đoàn có 35 đoàn viên đang sinh hoạt

tích cực. Mỗi đoàn viên đều mang trong mình tinh thần nhiệt huyết, ý thức trách nhiệm và khát vọng cống hiến, những phẩm chất tạo nên dấu ấn riêng của thế hệ trẻ nhà trường hôm nay.

Hưởng ứng mạnh mẽ cuộc vận động “Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”, mỗi đoàn viên trong Chi đoàn đều nỗ lực thực hiện bằng những hành động cụ thể, thiết thực trong học tập, lao động và lối sống hằng ngày. Từ việc nói lời hay, làm việc tốt, đến tinh thần tương thân tương ái, giúp đỡ bạn bè trong học tập, rèn luyện. Tất cả đã góp phần lan tỏa những giá trị tốt đẹp của đạo đức, nhân cách Hồ Chí Minh trong đời sống học đường.

Song song đó, Chi đoàn còn thực hiện nghiêm túc cuộc vận động “Mỗi thầy, cô giáo là một tấm gương đạo đức, tự học và sáng tạo”. Đây là phong trào mang ý nghĩa sâu sắc, khuyến khích mỗi đoàn viên, giáo viên trẻ không ngừng đổi mới phương pháp giảng dạy, trau dồi phẩm chất nghề nghiệp, lan tỏa tinh thần học hỏi suốt đời đến đồng nghiệp và học sinh.

Chính sự gương mẫu của mỗi đoàn viên, giáo viên đã tạo nên môi trường giáo dục tích cực, nhân văn, nơi tri thức đi đôi với nhân cách, kỷ luật song hành cùng lòng nhân ái.

Lan tỏa tinh thần trách nhiệm

Thấm nhuần tinh thần đoàn kết và trách nhiệm, Chi đoàn Trường THCS Lý Tự Trọng luôn đi đầu trong phong trào “Xây dựng trường học thân thiện - học sinh tích cực”. Mỗi đoàn viên đều là hạt nhân trong việc giữ gìn vệ sinh, chăm sóc cây xanh, làm đẹp cảnh quan trường lớp. Sân trường xanh mướt, hành lang sạch sẽ - không đơn thuần là thành quả của một phong trào, mà là minh chứng sống động cho ý thức chung và tình yêu sâu sắc dành cho ngôi trường thân yêu.

Đặc biệt, kế hoạch “Cổng trường bình yên” được Chi đoàn triển khai thường xuyên và hiệu quả. Mỗi sáng, mỗi chiều, hình ảnh các đoàn viên trong màu áo xanh tình nguyện hướng dẫn phụ huynh và học sinh tham gia giao thông an toàn, điều tiết xe cộ trước cổng trường đã trở thành nét đẹp quen thuộc, giản dị mà đầy nhân văn. Những hành động nhỏ ấy góp phần xây dựng hình ảnh đoàn viên kỷ luật, tận tâm, trách nhiệm, đúng với tinh thần “Đâu cần thanh niên có, đâu khó có thanh niên”.

Không chỉ vậy, Chi đoàn còn là cánh tay nối dài của Liên đội nhà trường, cùng tham gia vào công tác ổn định nề nếp, trật tự kỷ luật và hỗ trợ các hoạt động giáo dục. Mỗi đoàn viên như một người anh, người chị, luôn gần gũi, dìu dắt, giúp đỡ các em học sinh trong học tập và rèn luyện. Hình ảnh ấy, giản dị mà thân thương, đã góp phần xây dựng môi trường giáo dục an toàn, lành mạnh, ấm áp tình người.

Không ngừng đổi mới, không ngừng cống hiến

Với phương châm “Đoàn kết - Năng động - Sáng tạo - Tiên phong”, Chi đoàn luôn tìm kiếm những hình thức sinh hoạt mới, phù hợp với nhu cầu và tâm lý của đoàn viên. Mỗi tháng, Chi đoàn đều tổ chức các buổi sinh hoạt chuyên đề theo chủ đề, kết hợp giữa tuyên truyền, tọa đàm, sân khấu hóa và trò chơi tương tác,

giúp đoàn viên không chỉ tiếp thu kiến thức bổ ích mà còn phát huy kỹ năng mềm, khả năng thuyết trình, làm việc nhóm, tư duy phản biện... Những chuyên đề như “Phát huy truyền thống nhà trường”, “Thanh niên với văn hóa ứng xử học đường”, “Tuổi trẻ sáng tạo trong kỷ nguyên số”... đã tạo nên sức

hút mạnh mẽ, trở thành diễn đàn mở để tuổi trẻ nhà trường được chia sẻ, cống hiến và trưởng thành. Bên cạnh đó, các hoạt động văn nghệ, thể dục thể thao, tình nguyện và phong trào thi đua được tổ chức thường xuyên, sôi nổi. Từ những tiết mục văn nghệ đặc sắc trong các ngày lễ lớn, đến các giải bóng đá, bóng chuyền, hội trại truyền thống, hay các chiến dịch “Áo xanh tình nguyện”, “Tiếp sức mùa thi”, “Xuân yêu thương” ... - tất cả đều thấm đượm tinh thần cống hiến và đoàn kết.

Nối dài hành trình, thấp sáng niềm tin

Năm mươi năm, một hành trình đủ để khẳng định rằng, mỗi thành công, mỗi bước phát triển của nhà trường đều in đậm dấu chân của các thế hệ đoàn viên, thanh niên. Dù ở bất kỳ thời điểm nào, Chi đoàn cũng luôn là nguồn năng lượng trẻ trung, bền bỉ, là trái tim nhiệt huyết thúc đẩy phong trào thi đua dạy tốt - học tốt, rèn luyện tốt.

Từ những ngày đầu còn non trẻ cho đến hôm nay - khi nhà trường đã bước sang tuổi 50, độ tuổi của sự chín chắn và vững vàng - Chi đoàn vẫn không ngừng phát triển, đổi mới, từng bước khẳng định vai trò là chiếc cầu nối bền vững giữa lý tưởng và hành động, giữa mái trường và thế hệ học trò.

Ngọn lửa thanh xuân của Chi đoàn Trường THCS Lý Tự Trọng sẽ mãi cháy sáng, soi rọi con đường học tập và rèn luyện cho bao thế hệ học sinh, giáo viên trẻ, để mỗi khi nhắc đến truyền thống nửa thế kỷ của mái trường, người ta sẽ không chỉ nhớ đến những bằng vàng thành tích, mà còn nhớ đến một màu áo xanh tượng trưng cho niềm tin, khát vọng và sức sống bền bỉ của tuổi trẻ.

H.T-V.C

LIÊN ĐỘI TRƯỜNG THCS LÝ TỰ TRỌNG 50 NĂM XÂY DỰNG VÀ PHÁT TRIỂN

Phạm Thị Phương

Trái qua hơn nửa thế kỷ hình thành và phát triển, Liên đội trường THCS Lý Tự Trọng đã trở thành một trong những điểm sáng tiêu biểu trong công tác Đội và phong trào thiếu nhi trên địa bàn phường Sơn Trà. Từ những ngày đầu còn nhiều gian khó, đến nay, Liên đội đã không ngừng lớn mạnh, vươn mình mạnh mẽ, khẳng định vị thế là một tập thể đoàn kết, sáng tạo, năng động và đầy khát vọng vươn lên.

Năm 1975 - năm đánh dấu bước ngoặt vĩ đại của dân tộc Việt Nam, cũng là cột mốc thiêng liêng khi trường THCS Lý Tự Trọng chính thức được thành lập. Trong bối cảnh đất nước vừa thoát khỏi chiến tranh, điều kiện kinh tế - xã hội còn nhiều khó khăn, nhà trường và Liên đội khi ấy cũng phải đối mặt với vô vàn thử thách. Cơ sở vật chất đơn sơ, số lượng phòng học hạn chế, trang thiết bị giảng dạy hầu như không có. Đội ngũ giáo viên còn mỏng, chủ yếu là những thầy cô trẻ tuổi, mang trong tim ngọn lửa nhiệt huyết, vừa dạy học vừa xây dựng tổ chức Đội còn non trẻ. Song bằng tinh thần "khó khăn nào cũng vượt qua", thầy và trò nhà trường đã kiên trì bền bỉ vun đắp, đặt nền móng vững chắc cho sự phát triển mạnh mẽ của Liên đội THCS Lý Tự Trọng hôm nay. Liên đội trường THCS Lý Tự Trọng cũng từng bước khẳng định được vị thế vững chắc của mình. Từ vài lớp học ban đầu, đến nay, nhà trường đã có 43 lớp với hơn 1.800 học sinh - con số ấn tượng thể hiện rõ quy mô, uy tín và chất lượng giáo dục đang ngày càng được nâng cao.

Cơ sở vật chất khang trang, môi trường học tập thân thiện, đội ngũ giáo viên giỏi chuyên môn, tâm huyết với nghề đã tạo điều kiện thuận lợi để Liên đội phát triển toàn diện. Mỗi năm học trôi qua là một hành trình đáng nhớ, khi Liên đội luôn đạt thành tích xuất sắc, liên tục nằm trong tốp đầu của địa phương về công tác Đội và phong trào thiếu nhi.

Không chỉ là những con số, những danh hiệu, điều quý giá hơn cả chính là tinh thần đoàn kết, sự năng động và sáng tạo không ngừng nghỉ của các em đội viên - những “măng non” đang từng ngày rèn luyện để trở thành con ngoan, trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ.

Một trong những yếu tố làm nên sức sống bền bỉ và rực rỡ của Liên đội chính là những phong trào, mô hình hoạt động phong phú, mang đậm tính giáo dục và nhân văn. Nhiều năm qua, Liên đội đã tổ chức thành công hàng loạt các hoạt động ý nghĩa như: phong trào “Kế hoạch nhỏ”; “Đọc và làm theo báo Đội”; “Đọc sách mỗi ngày”; “Mỗi Đội viên một cuốn sách làm bạn”; “Hoa điểm 9, điểm 10”; “Đôi bạn cùng tiến”...

Phong trào “Kế hoạch nhỏ” không chỉ giúp các em rèn luyện tinh thần tiết kiệm, ý thức bảo vệ môi trường mà còn khơi dậy lòng nhân ái, biết sẻ chia vì cộng đồng.

Chuyên đề “Mỗi tuần một câu chuyện đẹp, một tấm gương sáng, một cuốn sách hay” lại chính là nhịp cầu đưa các em đến gần hơn với những giá trị sống đẹp, khơi gợi lòng yêu nước, nuôi dưỡng tinh thần hiếu học và nhân cách sống tích cực.

Bên cạnh đó, nhằm giáo dục lý tưởng sống và tinh thần nhân văn cho học sinh, hằng năm Liên đội tổ chức nhiều hoạt động thiện nguyện ý nghĩa như: phong trào “Trần Quốc Toàn” chăm lo, hỗ trợ các bà mẹ Việt Nam anh hùng; trao tặng quà cho trẻ em làng SOS, các mái ấm tình thương trên địa bàn thành phố... Mỗi món quà tuy nhỏ, nhưng chất chứa tình cảm chân thành, là những hạt mầm yêu thương được gieo vào lòng các em từ những năm tháng đầu đời.

Không chỉ dừng lại ở các phong trào, Liên đội còn duy trì và phát triển nhiều câu lạc bộ sinh hoạt định kỳ - nơi các em được rèn luyện kỹ năng sống, phát huy sở trường, thể hiện năng khiếu. Các CLB như: “Văn học và nghệ thuật”, “Em yêu đất nước Việt Nam”, “Khám phá khoa học tự nhiên và cuộc sống”, “Vui học Toán - Tin”, “Thể dục thể thao”, “English Skill”, cùng đội hình tuyên truyền - phát thanh măng non đã thực sự trở thành “vườn ươm” tài năng trẻ. Mỗi buổi sinh hoạt là một hành trình khám phá và trưởng thành, nơi các em học hỏi, trải nghiệm và tỏa sáng trong chính đam mê của

minh. Từ những bài viết cảm động, những giai điệu ngân vang trong giờ văn nghệ, đến những thí nghiệm khoa học thú vị hay bản tin phát thanh đầy cảm xúc – tất cả đều là minh chứng cho sức sống mãnh liệt và tinh thần chủ động của đội viên Liên đội THCS Lý Tự Trọng.

Chính nhờ những nền tảng ấy, nhiều em học sinh đã tỏa sáng, đạt thành tích cao trong học tập, các cuộc thi năng khiếu, thể thao, văn nghệ và các sân chơi trí tuệ từ cấp trường đến cấp quốc gia, quốc tế. Những nỗ lực không ngừng nghỉ ấy đã góp phần đưa Liên đội nhiều năm liền đạt danh hiệu Liên đội xuất sắc dẫn đầu, vinh dự đón nhận giải thưởng “Liên đội xuất sắc - Nghìn việc tốt” - một danh hiệu cao quý do Thành Đoàn và Hội đồng Đội thành phố Đà Nẵng khảo sát và trao tặng. Thành công hôm nay là kết quả của biết bao tâm huyết, nỗ lực từ Ban Giám hiệu nhà trường, các thầy cô giáo viên chủ nhiệm, giáo viên Tổng phụ trách qua các thế hệ, các em học sinh trong Ban Chỉ huy Liên đội và toàn thể đội viên. Đó là hành trình tiếp nối, là kết tinh của những giá trị tốt đẹp, là minh chứng sống động cho tinh thần: “Thiếu nhi Lý Tự Trọng - Học tập tốt, rèn luyện chăm, vững vàng tiến bước!”

Bước vào giai đoạn mới, Liên đội trường THCS Lý Tự Trọng tiếp tục không ngừng đổi mới nội dung và hình thức hoạt động, gắn kết chặt chẽ với chương trình giáo dục toàn diện của nhà trường. Các phong trào sẽ tiếp tục được tổ chức theo hướng thiết thực, hấp dẫn, gần gũi, giúp học sinh không chỉ học giỏi mà còn sống có lý tưởng, có kỹ năng và trách nhiệm với bản thân, gia đình và xã hội.

Với truyền thống 50 năm đáng tự hào, Liên đội THCS Lý Tự Trọng sẽ mãi là mái nhà chung yêu thương - nơi ươm mầm bao ước mơ của tuổi học trò, nơi mỗi đội viên được học tập, rèn luyện, tỏa sáng và trưởng thành trong tình yêu thương, đoàn kết và niềm tin vào tương lai.

P.T.P

TỔ TOÁN - TIN NƠI GIEO HẠT TRÍ TUỆ, ƯƠM MẦM KHÁT VỌNG

Cù Thị Thanh Hồng

Nửa thế kỷ - một chặng đường đủ để trường THCS Lý Tự Trọng khẳng định vị thế, viết nên bao trang sử vàng. Từ những ngày đầu gian khó đến hôm nay khang trang, hiện đại, ngôi trường thân yêu ấy vẫn luôn là nơi ươm mầm tri thức, chắp cánh ước mơ cho bao thế hệ học trò.

Tọa lạc trên mảnh đất Thọ Quang hiền hòa - nơi núi Sơn Trà vươn mình che chở, biển cả mênh mang vỗ về từng nhịp sóng - ngôi trường mang trong mình linh hồn của vùng đất cần cù, hiếu học. Hơi thở của biển khơi như thấm vào từng trang vở, nuôi dưỡng trong mỗi thế hệ học sinh tinh thần kiên cường, bền bỉ và khát vọng vươn xa như những con sóng không bao giờ ngừng nghỉ.

Giữa hành trình nửa thế kỷ ấy, Tổ Toán - Tin là một điểm sáng đặc biệt. Nếu Toán học rèn cho học trò khả năng tư duy logic, kỷ luật và chính xác, thì Tin học mở ra cánh cửa sáng tạo, kết nối tri thức với công nghệ thời đại mới. Hai mảng kiến thức ấy song hành, hòa quyện, tạo nên sức mạnh kép, vừa nền tảng, vừa hiện đại, vừa bền vững, vừa tiên phong.

Với tinh thần trách nhiệm, lòng yêu nghề và niềm say mê khám phá, các thầy cô trong tổ luôn nỗ lực đổi mới, sáng tạo trong từng giờ học. Mỗi công thức, mỗi dòng mã lệnh không còn khô khan, mà trở thành những nốt nhạc của tri thức, khơi gợi niềm hứng thú học tập cho học sinh.

Trong nhiều năm qua, Tổ Toán - Tin luôn là một trong những tổ chuyên môn vững mạnh của nhà trường. Các thành viên trong tổ luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ giảng dạy, tích cực tham gia phong trào thi đua, không ngừng học hỏi, viết sáng kiến kinh nghiệm và ứng dụng công nghệ thông tin trong dạy học. Nhiều thầy cô đạt danh hiệu Giáo viên giỏi, Giáo viên chủ nhiệm giỏi các cấp như các cô Cù Thị Thanh Hồng, Phùng Thị Kim Liên, Lê Thị Trường, Đỗ Thị Hạnh, Hoàng Thị Thúy Hạnh, Mai Thị Thanh Trúc, Nguyễn Thị Phúc. Đó là những tấm gương sáng về tinh thần tận tụy, sáng tạo và trách nhiệm, góp phần làm rạng danh mái trường Lý Tự Trọng.

Không chỉ dừng ở đó, tổ còn luôn chú trọng phát hiện và bồi dưỡng học sinh có năng khiếu, đam mê Toán học, Tin học. Dưới sự dìu dắt của các thầy cô, nhiều thế hệ học sinh đã gặt hái thành tích cao trong các kỳ thi học sinh giỏi, Tin học trẻ, Khoa học kỹ thuật các cấp.

Đặc biệt, trong vài năm trở lại đây, học sinh đã đạt nhiều giải thưởng ấn tượng tại các cuộc thi VioEdu cấp Quận và Thành phố. Những thành tích ấy không chỉ khẳng định năng lực học tập và tinh thần vươn lên của học sinh, mà còn thể hiện sự bắt nhịp nhanh nhạy của Tổ Toán - Tin với xu thế dạy học trực tuyến, góp phần lan tỏa niềm say mê học Toán trong thời đại số.

Bước vào chặng đường mới, trước những đổi thay mạnh mẽ của thời đại công nghệ 4.0, Tổ Toán - Tin vẫn giữ cho mình một tinh thần không đổi: đam mê, đoàn kết, sáng tạo và khát vọng vươn lên. Mỗi bài giảng là một phép tính của yêu thương, mỗi tiết học là một thuật toán của trí tuệ.

Tập thể Tổ Toán - Tin sẽ tiếp tục nỗ lực không ngừng để nâng cao chất lượng dạy học, góp phần xây dựng trường THCS Lý Tự Trọng ngày càng phát triển, xứng đáng là địa chỉ tin cậy của giáo dục phường nhà. Trên hành trình gieo hạt tri thức, Tổ Toán - Tin sẽ mãi là ngọn hải đăng của tư duy và sáng tạo, để mỗi thế hệ học trò tỏa sáng, như những con sóng bạc đầu giữa biển trời bao la, mạnh mẽ vươn xa và không ngừng lan tỏa ánh sáng của tri thức và nhân cách.

C.T.T.H

TỔ NGŨ VĂN - GIÁO DỤC CÔNG DÂN GIEO MẦM XANH, NỞ NHỮNG MÙA HOA ĐẸP

Kim Chi

Nửa thế kỷ - một chặng đường đủ dài để khẳng định vị thế của một mái trường, để bao thế hệ thầy trò cùng nhau viết nên những trang sử vàng son. Mỗi trang sử là một dấu ấn của sự bền bỉ, là mồ hôi, là tâm huyết của biết bao thế hệ thầy cô miệt mài gieo chữ, của lớp lớp học trò không ngừng vươn lên khẳng định mình.

Từ những buổi học đầu tiên còn bộn bề thiếu thốn, đến hôm nay - trường THCS Lý Tự Trọng đã khoác lên mình diện mạo mới: khang trang, hiện đại, rực sáng giữa lòng Thọ Quang thân yêu. Và chính sự đổi thay ấy lại càng làm ta thêm trân trọng những gì đã được xây đắp từ thuở ban đầu gian khó - nơi những hạt mầm tri thức được gieo trồng bằng tất cả niềm tin và tình yêu nghề cháy bỏng.

Trong hành trình nửa thế kỷ trưởng thành và phát triển ấy, có một tập thể luôn âm thầm, lặng lẽ nhưng chưa bao giờ với cạn nhiệt huyết. Đó là Tổ Ngũ văn - Giáo dục công dân (GDGD): một tập thể vừa giàu truyền thống, vừa trẻ trung, năng động; vừa vững vàng chuyên môn, lại trọn vẹn yêu thương với nghề, với học trò.

Tổ Ngũ văn - GDGD hiện diện bên mái trường ngay từ buổi đầu thành lập, như một mạch nguồn bền bỉ chảy qua từng trang sách, từng bài giảng. Trải qua 50 năm vun đắp và trưởng thành, tập thể tổ không ngừng nâng cao chất lượng đội ngũ, giữ vững ngọn lửa đam mê và sứ mệnh truyền trao. Mỗi thầy cô đều hiểu sâu sắc rằng, dạy Văn không chỉ là truyền đạt kiến thức, mà còn là thắp lên trong học trò tình yêu với tiếng Việt, khơi dậy niềm tự hào về văn hóa dân tộc, nuôi dưỡng những tâm hồn trong trẻo, giàu cảm xúc và đầy khát vọng.

Từ những trang văn mộc mạc, những vần thơ ngân nga, thầy cô đã lặng lẽ gieo vào tâm hồn trẻ thơ những hạt mầm đầu tiên của yêu thương và thấu cảm. Mỗi bài giảng không chỉ mở ra cánh cửa tri thức, mà còn gợi nhịp rung của trái tim, đánh thức trong các em niềm trác ẩn, sự nhạy cảm với cái đẹp và lòng nhân hậu giữa cuộc đời.

Những năm gần đây, nhờ sự chỉ đạo sát sao của Ban Giám hiệu và sự kế thừa vững chắc từ thế hệ đi trước, Tổ Ngũ văn - GDGD không ngừng đổi mới phương pháp dạy học, ứng dụng công nghệ thông tin, kết nối tinh thần thời đại với giá trị nhân văn sâu sắc của văn chương. Trong hành trình thực hiện chương trình GDPT 2018, thầy cô đã mạnh dạn thay đổi tư duy để giờ học Văn không còn là những bài giảng khô cứng, mà trở thành những trải nghiệm sống động, nơi học trò được bày tỏ chính kiến, được sáng tạo và được lắng nghe.

Đặc biệt, công tác bồi dưỡng học sinh giỏi luôn là điểm mạnh, là niềm tự hào của tổ. Bao thế hệ học sinh đã tỏa sáng từ những buổi ôn luyện miệt mài, từ những đề cương được chăm chút kỹ lưỡng, gửi gắm tất cả niềm tin và hy vọng của thầy cô. Nhiều em đã xuất sắc giành giải cao trong

các kỳ thi học sinh giỏi cấp Quận, Thành phố; không ít học sinh bước vào cánh cửa Trường THPT Chuyên Lê Quý Đôn - tiếp tục nuôi dưỡng tình yêu văn chương từ những tiết học đầu đời. Mỗi giải thưởng, mỗi thành tích là minh chứng cho sự dần thân bền bỉ, là “quả ngọt” từ những “mùa gieo chữ” đầy yêu thương.

Tổ Ngữ văn - GD&ĐT còn là một tập thể giàu thành tích: nhiều thầy cô đạt danh hiệu Giáo viên giỏi, Giáo viên chủ nhiệm giỏi cấp Quận, cấp Thành phố, được công nhận là Chiến sĩ thi đua cơ sở, được Chủ tịch UBND Quận, Giám đốc Sở GD&ĐT thành phố tặng giấy khen; nhiều sáng kiến kinh nghiệm, nghiên cứu khoa học được đánh giá cao, góp phần nâng tầm chất lượng dạy - học. Những tên tuổi như cô Khánh Huyền, cô Lê Ngọc, cô Vân Chi, cô Kim Dung, cô Nguyễn Thị Lý, cô Trương Phương, cô Bảo Trinh, cô Lê Hiền, cô Thu Hương... đã để lại dấu ấn sâu sắc không chỉ trong chuyên môn mà cả trong trái tim học trò và phụ huynh.

Không chỉ giỏi chuyên môn, các thầy cô còn là những người truyền cảm hứng trên mọi mặt trận văn hóa - xã hội. Từ các cuộc thi khoa học kỹ thuật, sân khấu hóa, hội thi giới thiệu sách, Đại sứ văn hóa đọc đến các sân chơi “Chinh phục tương lai”, ... đều in đậm dấu ấn của tập thể “say nghề, say chữ”. Những giải thưởng - từ Giải Bạc “Chinh phục tương lai” khu vực, đến các giải cao trong hội thi sáng tạo khoa học kỹ thuật cấp quận, cấp thành phố không chỉ là niềm vinh dự, mà còn là những cột mốc đẹp trên hành trình thắp sáng tài năng và khơi dậy đam mê trong mỗi học sinh.

Đặc biệt, trong những năm gần đây, tổ được “trẻ hóa” mạnh mẽ với sự xuất hiện của nhiều giáo viên trẻ trung, năng động như cô Bảo Trinh, cô Lê Ngọc, cô Lê Hiền, cô Đinh Hoài, cô Vân Chi, cô Kim Chi, cô Minh Hạnh... Tuy tuổi đời, tuổi nghề còn khiêm tốn, nhưng các cô đều rục rịch cháy một tình yêu nghề mãnh liệt, mang trong mình khát vọng cống hiến và tinh thần học hỏi không ngừng. Dưới sự dìu dắt tận tình của những đồng nghiệp đi trước, “những mầm xanh” ấy đang lớn lên từng ngày

trên mảnh đất truyền thống, sẵn sàng kế thừa và làm rạng danh thêm ngọn lửa nghề đang cháy rực trong tim mỗi người.

Tổ Ngũ văn - GDCC hôm nay là sự hòa quyện giữa kinh nghiệm và sức trẻ, giữa truyền thống và đổi mới - một tập thể đoàn kết, đầy khát vọng, luôn vững vàng đồng hành cùng sự phát triển của nhà trường.

“Nửa thế kỷ - ngọn đèn vẫn cháy sáng,
Gieo mầm xanh tỏa sáng khắp muôn nơi.”

Nhìn lại hành trình 50 năm, ta càng thêm trân trọng những bước chân bền bỉ, những hy sinh thầm lặng và những mùa vàng tri thức mà bao thế hệ thầy cô tổ Ngũ văn - GDCC đã dày công vun đắp. Từ mái trường khang trang hôm nay, những hạt giống tâm hồn vẫn đang tiếp tục được gieo trồng, được nuôi dưỡng và vươn lên đơm hoa kết trái - để rồi lại tiếp tục lan tỏa, nâng cánh bao thế hệ học trò bay cao, bay xa.

Ngọn lửa nghề được thắp lên từ bàn tay những người đi trước giờ đây vẫn cháy sáng trong tim các thế hệ giáo viên trẻ. Tự hào với quá khứ, vững tin vào hiện tại và khát vọng hướng đến tương lai, Tổ Ngũ văn - GDCC sẽ mãi là cánh buồm căng gió, cùng nhà trường vững bước trên hành trình chinh phục những đỉnh cao mới, viết tiếp những trang sử vàng rực rỡ cho mái trường Lý Tự Trọng thân yêu trên mảnh đất Thọ Quang.

K.C

TỔ NGOẠI NGỮ NỬA THẾ KỶ

ĐỒNG HÀNH CÙNG SỰ NGHIỆP GIÁO DỤC

Lê Thị Thanh

Năm tháng trôi qua như những trang sách lật mở, để lại dấu ấn của biết bao thế hệ thầy và trò trên con đường vun đắp tri thức. Năm nay, trong không khí hân hoan kỷ niệm 50 năm thành lập Trường THCS Lý Tự Trọng (1975 - 2025), chúng ta tự hào nhìn lại chặng đường trưởng thành và phát triển của Tổ Ngoại ngữ - một trong những tổ chuyên môn nòng cốt đã góp phần quan trọng làm nên thương hiệu và vị thế của nhà trường hôm nay.

Khi trường vừa mới thành lập, việc dạy và học ngoại ngữ còn gặp muôn vàn khó khăn. Cơ sở vật chất thiếu thốn, tài liệu học tập khan hiếm, phương tiện giảng dạy chỉ là phấn trắng, bảng đen và vài cuốn giáo trình in đơn sơ. Thế nhưng, với nhiệt huyết và tinh thần tiên phong của những giáo viên đầu tiên, tổ Ngoại ngữ đã gieo những hạt mầm đầu tiên cho phong trào học ngoại ngữ của nhà trường. Những lớp học đầu tiên về tiếng nước ngoài: tiếng Nga, tiếng Anh, rồi sau này có thêm tiếng Nhật đã mở ra cánh cửa tri thức mới, giúp học sinh tự tin hội nhập với thế giới.

Thập niên 1980 - 1990 đánh dấu bước chuyển mình quan trọng của tổ Ngoại ngữ. Nhà trường bắt đầu trang bị máy cassette, băng đĩa - những phương tiện hiện đại lúc bấy giờ. Đội ngũ giáo viên ngày càng đông đảo, được đào tạo bài bản hơn, tạo nên những giờ học sôi nổi, giàu tính tương tác. Nhiều thế hệ học sinh trưởng thành từ mái trường, mang theo vốn ngoại ngữ vững vàng để tiếp tục học tập, nghiên cứu và làm việc, góp phần lan tỏa uy tín của nhà trường trong và ngoài tỉnh.

Bước sang thế kỷ XXI, nhất là từ những năm 2015 trở lại đây, tổ Ngoại ngữ tiếp tục đổi mới phương pháp giảng dạy. Giáo viên tích cực áp dụng công nghệ thông tin, khai thác các phần mềm hỗ trợ, bài giảng điện tử, kết hợp hình ảnh, video, âm thanh nhằm khơi gợi hứng thú và tăng tính thực hành cho học sinh. Phong trào học ngoại ngữ phát triển mạnh mẽ hơn bao giờ hết: các câu lạc bộ tiếng Anh, hội thi hùng biện, sân khấu hóa bài học, giao lưu với sinh viên Singapore... đã trở thành những hoạt động thường niên, tạo môi trường học tập năng động, khích lệ tinh thần tự tin giao tiếp và hội nhập quốc tế.

Song song với việc nâng cao chất lượng giảng dạy, tổ Ngoại ngữ còn tích cực tham gia xây dựng môi trường học tập thân thiện, sáng tạo. Mỗi tiết học ngoại ngữ không chỉ đơn thuần là việc truyền đạt kiến thức ngôn ngữ mà còn là cầu nối để học sinh tìm hiểu văn hóa, lịch sử, con người của nhiều quốc gia. Qua đó, các em được rèn luyện tinh thần hội nhập, lòng khoan dung và thái độ cởi mở - những phẩm chất cần thiết của công dân toàn cầu trong thời đại mới.

Nhìn lại chặng đường 50 năm, chúng ta không thể không nhắc tới công lao của các thế hệ giáo viên đã gắn bó với tổ bộ môn. Từ những người thầy, người cô đầu tiên đặt nền móng cho việc dạy và học ngoại ngữ tại trường, cho tới lớp giáo viên trẻ hôm nay đang tiếp nối truyền thống, tất cả đều

mang trong mình nhiệt huyết và tình yêu nghề. Họ không ngừng đổi mới sáng tạo, kiên trì vượt qua khó khăn để thắp sáng niềm tin học tập và chấp cánh ước mơ hội nhập cho các thế hệ học sinh.

Trong những năm qua cùng với sự lớn mạnh của nhà trường, tổ Ngoại Ngữ cũng đã đạt được nhiều thành tích đóng góp vào thành tích chung của nhà trường. Tổ thường xuyên đạt danh hiệu tập thể lao động tiên tiến trong nhiều năm học. Về cá nhân, nhiều cô giáo, thầy giáo đã được công nhận là chiến sĩ thi đua cấp cơ sở, được Chủ tịch UBND Quận, Giám đốc Sở GD&ĐT thành phố tặng giấy khen, nhiều giáo viên là giáo viên giỏi, giáo viên chủ nhiệm giỏi cấp quận, cấp thành phố... Đặc biệt tổ Ngoại Ngữ còn là một tập thể có tinh thần tương thân, tương ái luôn sẵn sàng giúp đỡ đồng viên nhau hoàn thành tốt nhiệm vụ năm học, tích cực, nhiệt tình tham gia trong các phong trào thi đua do nhà trường và các đoàn thể tổ chức.

Bên cạnh đội ngũ giáo viên giàu kinh nghiệm, tâm huyết và không ngừng đổi mới phương pháp giảng dạy, các thế hệ học sinh của tổ Ngoại ngữ cũng đã gặt hái nhiều thành tích xuất sắc, góp phần làm rạng danh nhà trường. Nhờ sự dẫn dắt tận tình của thầy cô, nhiều em học sinh đạt giải cao trong các kỳ thi Học sinh giỏi cấp Quận, cấp thành phố và các kỳ thi Olympic Tiếng Anh trực tuyến. Thành công của các em là minh chứng sống động cho chất lượng giảng dạy của tổ Ngoại ngữ và là động lực để các thế hệ thầy cô tiếp tục nỗ lực hơn nữa trên hành trình gieo chữ, chấp cánh ước mơ hội nhập quốc tế cho học sinh thân yêu.

Bước vào giai đoạn phát triển mới, tổ Ngoại ngữ tiếp tục đặt ra cho mình nhiều mục tiêu: tăng cường ứng dụng công nghệ số trong giảng dạy, đẩy mạnh hoạt động trải nghiệm và giao lưu quốc tế, nâng cao chất lượng đội ngũ, mở rộng hợp tác với các tổ chức giáo dục trong và ngoài nước. Đó là cách mà tập thể giáo viên tổ Ngoại ngữ chung tay góp phần xây dựng Trường THCS Lý Tự Trọng ngày càng khởi sắc, giữ vững truyền thống nửa thế kỷ và sẵn sàng hội nhập với thế giới. Tin tưởng rằng, với truyền thống tốt đẹp và tinh thần đoàn kết - sáng tạo - tận tâm, tổ Ngoại ngữ sẽ tiếp tục gặt hái thêm nhiều thành công, góp phần làm rạng danh ngôi trường thân yêu trong chặng đường nửa thế kỷ tiếp theo.

L.T.T

TỔ KHOA HỌC TỰ NHIÊN

ĐOÀN KẾT, SÁNG TẠO, VỮNG BƯỚC VƯƠN XA

Nguyễn Hiền - Bảo Oanh

Năm học 2025 - 2026 là một dấu mốc đặc biệt đối với tập thể trường THCS Lý Tự Trọng, khi thầy và trò cùng hân hoan chào đón kỷ niệm 50 năm thành lập trường (1975 - 2025). Nửa thế kỷ hình thành và phát triển là hành trình của biết bao thế hệ thầy cô đã cống hiến hết mình cho sự nghiệp trồng người, vun đắp nên truyền thống đáng tự hào của mái trường mang tên người anh hùng tuổi trẻ Lý Tự Trọng. Trong chặng đường ấy, tổ Khoa học Tự nhiên (KHTN) là một trong những tập thể tiêu biểu, góp phần không nhỏ vào thành công chung của nhà trường.

Tổ KHTN được thành lập vào năm 2020, là sự kết hợp giữa tổ Vật lý - Công nghệ và Hóa - Sinh. Sự hợp nhất ấy đã tạo nên một tập thể hùng hậu, đoàn kết và năng động - trở thành lực lượng đồng đạo nhất của trường THCS Lý Tự Trọng. Mỗi thành viên trong tổ đều có một điểm nhấn riêng biệt, và khi kết hợp cùng nhau đã tạo nên sức mạnh vững chắc trong mọi hoạt động của nhà trường, từ chuyên môn đến phong trào thi đua.

Tổ KHTN luôn là niềm tự hào của nhà trường với một đội ngũ giáo viên không chỉ vững vàng về chuyên môn mà còn giàu tâm huyết và luôn đổi mới, sáng tạo trong từng bài giảng. Các thầy cô trong tổ không ngừng nỗ lực để mang đến những giờ học sinh động, truyền cảm hứng học tập, khơi dậy niềm say mê khám phá tri thức trong mỗi học sinh. Hiện nay, tổ có 8 giáo viên là Đảng viên - những người tiên phong, gương mẫu trong mọi hoạt động. Nhiều thầy cô đã được vinh danh với các danh hiệu cao quý. Nhiều giáo viên là giáo viên giỏi, giáo viên chủ nhiệm giỏi cấp quận, cấp thành phố như cô Hà Thu, cô Bảo Oanh, cô Phương Oanh, cô Lê Ngoan, thầy Thanh Hùng, cô Hải Yến; cô Linh, cô Bích Ngọc, cô Nguyễn Hiền và cô Anh Đào. Nhiều giáo viên hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, liên tục đạt danh hiệu Chiến sĩ thi đua - minh chứng cho những đóng góp thầm lặng nhưng đầy giá trị của các thầy cô trong sự nghiệp trồng người.

Không chỉ xuất sắc trong giảng dạy, các thầy cô trong tổ còn là những nhân tố chủ chốt trong công tác lãnh đạo và tổ chức phong trào của nhà trường. Cô Anh Đào giữ vai trò Cấp ủy Chi bộ, cô Linh là thành viên Ban Thanh tra nhân dân, cô Nguyễn Hiền đảm nhiệm vị trí Phó Chủ tịch Công đoàn, còn cô Hà Thu là Bí thư Chi đoàn năng động và nhiệt huyết. Tất cả đã cùng nhau góp phần tạo nên một tập thể Tổ Khoa học Tự nhiên đoàn kết, trách nhiệm và ngày càng lớn mạnh, luôn sẵn sàng đồng hành cùng nhà trường trên hành trình nâng cao chất lượng giáo dục toàn diện.

Trong công tác chủ nhiệm, tổ có nhiều giáo viên được học sinh và phụ huynh yêu mến, đồng nghiệp tin tưởng như cô Linh, cô Bảo Oanh, cô Bích Ngọc, cô Hà Thu, thầy Thanh Hùng, cô Phương, cô Lê Trinh - những người thầy, người cô luôn gần gũi, tận tâm, đồng hành cùng học trò trong mọi hành trình học tập và trưởng thành.

Bên cạnh hoàn thành tốt nhiệm vụ chuyên môn, các thành viên của tổ còn tích cực tham gia

hoạt động Công đoàn và phong trào thi đua. Phong trào hiến máu tình nguyện, thể thao, văn nghệ, hội thi, phong trào từ thiện... luôn có sự góp mặt của những gương mặt năng nổ như cô Lê Trinh, cô Hà Thu, cô Hải Yến, cô Bảo Oanh, cô Bích Ngọc, cô Nguyễn Hiền, cô Linh, cô Anh Đào, ...Tất cả đã góp phần làm nên diện mạo trẻ trung, tươi mới và đầy sức sống cho tổ KHTN hôm nay.

Trải qua 5 năm xây dựng và phát triển, tổ KHTN đã không ngừng vươn lên khẳng định vị thế của mình trong phong trào thi đua "Dạy tốt - Học tốt". Với tinh thần đoàn kết - sáng tạo - trách nhiệm - yêu nghề, các thành viên trong tổ đã và đang tiếp tục phát huy truyền thống quý báu của nhà trường, không ngừng đổi mới, sáng tạo, cống hiến hết mình cho sự nghiệp giáo dục - để mỗi giờ học, mỗi tiết dạy đều là một hành trình lan tỏa tri thức và yêu thương. Bằng tất cả nhiệt huyết và niềm tin, tổ KHTN sẽ vững bước trên con đường phía trước, góp phần cùng trường THCS Lý Tự Trọng viết tiếp nửa thế kỷ vàng son - hướng tới những tầm cao mới!

N.H-B.O

TỔ SỬ - ĐỊA, NỬA THẾ KỶ HÀNH TRÌNH CỦA KHÁT VỌNG VÀ TÂM HUYẾT

Nguyễn Thị An

Năm mươi năm - một chặng đường nửa thế kỷ đủ dài để khẳng định tên tuổi, vun đắp nên truyền thống và giá trị bền vững của một mái trường. Trường THCS Lý Tự Trọng hôm nay không chỉ tự hào bởi cơ sở vật chất khang trang, đội ngũ giáo viên tận tâm, mà còn bởi dấu ấn sâu đậm của bao thế hệ thầy trò đã cùng nhau viết nên những trang vàng tri thức. Trong hành trình ấy, Tổ Sử - Địa luôn âm thầm giữ vai trò quan trọng - lặng lẽ gieo mầm, kiên trì vun trồng, góp phần hình thành tâm hồn, tri thức và lòng tự hào dân tộc cho biết bao thế hệ học sinh. Từ những ngày đầu thành lập, Tổ Sử - Địa đã đồng hành cùng sự lớn mạnh của nhà trường, trở thành một điểm tựa vững chắc về chuyên môn và nhân cách.

Mỗi tiết học của tổ không chỉ dừng lại ở dòng chữ, bản đồ hay mốc thời gian, mà là những bài học sống động, khơi gợi tình yêu quê hương, lòng tự tôn dân tộc và ý thức công dân sâu sắc. Nhờ sự quan tâm, tạo điều kiện của Ban giám hiệu, tập thể tổ luôn tiên phong đổi mới phương pháp giảng dạy, ứng dụng công nghệ thông tin để mỗi tiết học trở nên sinh động, gần gũi, khơi dậy niềm say mê học tập nơi học sinh. Lịch sử và Địa lí, từ đó, không còn là những môn học khô khan, mà trở thành hành trang quý giá giúp học sinh hiểu cội nguồn dân tộc, trân trọng truyền thống và mở rộng tầm nhìn ra thế giới.

Một điểm sáng đáng tự hào khác của Tổ Sử - Địa là công tác bồi dưỡng học sinh giỏi. Qua từng năm học, nhiều học sinh của đội tuyển Sử - Địa đã đạt thành tích xuất sắc trong các kỳ thi cấp Thành phố, tiếp tục tỏa sáng ở những bậc học cao hơn. Từ những bài học lịch sử hào hùng, những bản đồ địa lí sắc màu, các em đã nuôi dưỡng đam mê khám phá, hình thành năng lực tư duy và niềm tin vào tri thức. Không chỉ chú trọng mũi nhọn, tổ còn nâng cao chất lượng đại trà, nhiều năm liền vượt chỉ tiêu chuyên môn, khẳng định uy tín và vị thế trong ngôi trường thân yêu.

Phía sau những thành tích ấy là biết bao đêm thầy cô thức trắng bên trang giáo án, là những giờ dạy đầy nhiệt huyết, là tình yêu nghề chưa bao giờ phai nhạt. Nhưng hành trình ấy không chỉ là chuyên môn - mà còn là một bức tranh đầy màu sắc của sự tận tụy, sáng tạo và cống hiến. Các thầy cô trong tổ luôn năng nổ tham gia các phong trào thi đua, hoạt động giáo dục toàn diện: từ các cuộc thi tìm hiểu lịch sử, địa lí, các buổi ngoại khóa, trải nghiệm thực tế cho đến các hội thi giáo viên giỏi, sáng tạo đồ dùng dạy học... Ở đâu cũng in đậm dấu ấn của một tập thể giàu nhiệt huyết.

Chính nhờ sự tận tâm ấy, Tổ Sử - Địa nhiều năm liền đạt danh hiệu Tập thể lao động tiên tiến. Nhiều thầy cô được vinh danh là Giáo viên giỏi cấp Quận, cấp Thành phố, Chiến sĩ thi đua các cấp. Các sáng kiến kinh nghiệm và công trình nghiên cứu khoa học của tổ cũng được đánh giá cao, góp phần thiết thực nâng cao chất lượng giảng dạy - học tập trong toàn trường.

Một trong những nét đẹp đặc biệt của tổ là sự hòa quyện hài hòa giữa kinh nghiệm của thế hệ

đi trước và sức trẻ của lớp kế cận. Dưới sự dịu dặt tận tình của những người thầy, người cô giàu trải nghiệm, các giáo viên trẻ như những mầm xanh đầy hứa hẹn đang tiếp nối truyền thống, viết tiếp những trang sử vẻ vang của tổ trong hành trình mới.

Nhìn lại nửa thế kỷ đã qua, chặng đường của Tổ Sử - Địa là câu chuyện của đam mê, kiên trì và tình yêu thương vô bờ dành cho học trò. Từ những trang sử hào hùng được giảng dạy với niềm tự hào, từ những bài học địa lí mở ra chân trời tri thức, biết bao thế hệ học sinh đã trưởng thành, mang theo niềm tin, bản lĩnh và khát vọng cống hiến cho quê hương, đất nước. Và đó chính là phần thưởng lớn nhất. Cũng là ngọn lửa âm ỉ nhưng bền bỉ, tiếp tục thôi thúc các thầy cô hôm nay cháy sáng, để gieo hạt tri thức, để hành trình tiếp nối truyền thống mãi rạng ngời trong những chặng đường sắp tới.

“Từ trang sử xưa vọng mãi lời thầy,
Từ bản đồ mở ra bao chân trời mới...”

Với truyền thống đáng tự hào và khát vọng không ngừng vươn lên, Tổ Sử - Địa sẽ mãi là một phần quan trọng trong đại gia đình THCS Lý Tự Trọng - nơi ươm mầm tri thức, chấp cánh cho ước mơ, và viết tiếp những trang vàng rạng rỡ trong lịch sử của ngôi trường thân yêu!

N.T.A

TỔ VĂN PHÒNG - ÂM THẨM MỘT TÂM LÒNG

Dương Thu - Nguyễn Hiền

Năm mươi năm - một hành trình dài ghi dấu bao đổi thay, bao nỗ lực và những thành tựu đáng tự hào của ngôi trường thân yêu. Trong niềm xúc động và hân hoan chào mừng 50 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng, chúng tôi - tập thể tổ Văn phòng - bồi hồi nhìn lại chặng đường đã qua, với niềm tự hào sâu sắc khi được là một phần gắn bó, âm thầm đóng góp cho sự phát triển vững vàng của mái trường này.

Nếu thầy cô là những người miệt mài gieo trồng tri thức, thì tổ Văn phòng chính là những bàn tay thầm lặng vun xới, chăm chút từng phần việc nhỏ để ngôi trường vận hành êm ả, nhịp nhàng. Chúng tôi - những nhân viên văn thư, kế toán, thiết bị, thư viện, y tế học đường, bảo vệ, tạp vụ - mỗi người một công việc, mỗi người một nhiệm vụ, nhưng tất cả cùng mang trong tim mình sự tận tụy, trách nhiệm và tình yêu thương dành cho học sinh và mái trường.

Tổ Văn phòng không chỉ là hậu phương về hành chính, mà còn là nơi kết nối những giá trị nhân văn. Chúng tôi tự hào là một phần quan trọng trong việc xây dựng Thư viện thân thiện, không chỉ tạo dựng không gian đọc gần gũi, hấp dẫn mà còn góp phần lan tỏa văn hóa đọc đến từng lớp học sinh. Liên tục nhiều năm qua, nhân viên thư viện Tổ Văn phòng đã phối hợp chặt chẽ với Giáo viên tổ Ngữ văn hướng dẫn học sinh tham gia các cuộc thi Đại sứ văn hoá đọc, Giới thiệu sách, Kể chuyện theo sách trong Ngày hội sách Sơn Trà và liên tục mang về giải thưởng cao, góp phần nuôi dưỡng tâm hồn và khơi dậy tình yêu sách nơi các em.

Cùng với đó, công tác chăm sóc sức khỏe học đường cũng là một sứ mệnh không thể thiếu. Cán bộ y tế học đường luôn là người bạn đồng hành đáng tin cậy trong mỗi giờ ra chơi, mỗi lần học sinh mệt mỏi, hay mỗi đợt dịch bệnh bùng phát. Việc theo dõi sức khỏe được chăm chút bằng cả tâm huyết.

Không chỉ vậy, tổ còn góp phần giữ gìn vệ sinh môi trường, chăm lo cảnh quan khuôn viên nhà trường xanh - sạch - đẹp, tạo nên không gian học tập và làm việc an toàn, thân thiện cho cả thầy và trò.

Nhớ lại những năm tháng đầu tiên, khi cơ sở vật chất còn thiếu thốn, thiết bị còn đơn sơ, công việc chồng chất nhưng mỗi người trong chúng tôi đều vững tin và hết lòng cống hiến. Bao nhiêu giấy tờ sổ sách được gìn giữ, bao buổi làm việc kéo dài, bao lần âm thầm hỗ trợ thầy cô, học sinh trong lúc gấp rút... tất cả là những mảnh ghép thầm lặng nhưng không thể thiếu trong bức tranh thành công của nhà trường hôm nay.

Và khi ngôi trường ngày càng khang trang, hiện đại, chúng tôi cũng không ngừng đổi mới, học hỏi, ứng dụng công nghệ thông tin, nâng cao chuyên môn nghiệp vụ, lấy phương châm "Chính xác - Kịp thời - Hiệu quả - Thân thiện" làm kim chỉ nam cho mọi hoạt động. Với chúng tôi, Trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ là nơi làm việc, mà là ngôi nhà thứ hai, nơi có tình đồng nghiệp ấm áp, có tình thầy trò gắn bó, và có biết bao kỷ niệm sâu sắc theo suốt cuộc đời.

Kỷ niệm 50 năm thành lập trường không chỉ là dịp để tri ân những chặng đường đã qua, mà còn là lời nhắc nhở để mỗi thành viên tổ Văn phòng tiếp tục nỗ lực, tiếp tục tận tụy và không ngừng cống hiến. Để ngôi trường này mãi là niềm tự hào của bao thế hệ, là nơi khởi đầu cho những ước mơ, nơi ươm mầm cho những công dân tương lai, góp phần dựng xây quê hương Sơn Trà - Đà Nẵng ngày càng tươi đẹp và văn minh.

N.H-D.T

DUỚI BÓNG CÂY

NĂM MƯƠI

Hoàng Thị Bảo Oanh

Trên sân trường Lý Tự Trọng, có hàng cây đã đứng đó hơn nửa thế kỷ như những chiếc ô khổng lồ che mưa che nắng cho những bước chân non trẻ, như một cuốn nhật ký khổng lồ lưu giữ vô vàn

trang ký ức. Tôi - một giáo viên đã hơn hai mươi năm gắn bó với mái trường này - thường ví đời mình như một chiếc lá nhỏ, được che chở, được nuôi dưỡng bởi rễ sâu và tán xanh của những bóng cây lớn: những hiệu trưởng đã diu dặt, dạy dỗ và trao cho tôi sức mạnh để tiếp tục gieo hạt.

Cô Phạm Thị Phương Mai với dáng

người nhỏ nhắn, giọng nói Hà Nội nhẹ nhàng và dịu dàng xuất hiện trong ký ức tôi như nắng sớm xuyên qua kẽ lá: dịu dàng, ấm áp và đủ sáng để soi đường. Cô ít nói, trầm lặng nhưng dạy chúng tôi bằng chính cách sống giản dị, nghiêm túc và đầy trách nhiệm mà vẫn luôn mềm mại như làn gió, vừa đủ để uốn nắn, đủ để không làm gãy những mầm non trong vườn trường.

Thầy Trương Ngọc Hồng về trường lại

mang một sinh khí khác. Thầy - người nghệ sĩ của những vần thơ và cây xanh - đã biến sân trường

thành khu vườn tri thức. Tôi không thể quên hình ảnh thầy tưới từng gốc hoa hay lặng lẽ nhặt từng mẫu rác trong sân trường trong giờ ra chơi đã trở thành một biểu tượng: tình yêu trường học không nhất thiết phải là lời nói cao xa, mà có thể bắt nguồn từ những hành động nhỏ bé, kiên trì và bền bỉ. Thầy còn mang đến cho chúng tôi một "căn bếp tập thể" - nơi ấm áp những nồi mì Quảng thơm lừng,

những tô bún mắm đậm đà... Chính nơi đó, thầy dạy chúng tôi bài học về sự sẻ chia: “Trường học phải là ngôi nhà thứ hai của mỗi thầy cô”.

Thầy Phạm Hùng lại như một con sông sâu, trầm lắng nhưng có sức cuốn mạnh mẽ. Thầy ít nói nhưng mỗi hành động đều có trọng lượng. Khi có khó khăn trong công việc, thầy luôn là điểm tựa vững chãi cho chúng tôi vững bước tiến lên. Người thầy với câu nói “Cứ làm đi, khó có thầy”

đã trở thành điểm tựa cho bao giáo viên khi đứng trước những khó khăn thử thách. Đó không phải là một lời thách thức mà là lời khẳng định cho niềm tin của thầy vào khả năng của các giáo viên trong nhà trường. Thầy luôn âm thầm gánh vác phần nặng nề như một hậu phương vững chắc để đồng nghiệp vững vàng nơi tuyến đầu mặt trận giáo dục.

Cô Hà Thị Ngọc Hoa

đến với gia đình Lý Tự Trọng như một đóa lan rừng tím biếc giữa vườn cây - mang vẻ đẹp dịu dàng nhưng đầy khí chất. Cô đi sớm về muộn, bám trường bám lớp, từng bước chân như khắc sâu lên con đường đổi mới để đảm bảo không để ai bị bỏ lại phía sau. Cô đi cùng chúng tôi trong từng hoạt động, từ tiết dạy mẫu, cuộc

thi nhỏ, đến chương trình ngoại khóa, gieo vào lòng từng giáo viên tinh thần chiến sĩ trong cuộc cách mạng giáo dục. Tà áo dài tím của cô là sợi dây mềm mại kéo tất cả lại gần nhau; nghị lực của cô là ngọn lửa thắp sáng lòng quyết tâm. Cô cầu toàn, quyết đoán, nhưng tình yêu và sự dịu dàng vẫn vững chãi song hành - như ánh đèn vừa đủ ấm, vừa đủ sáng để cả một tập thể không bị lạc lối.

Tất cả những bóng cây lớn ấy đã làm nên một khu rừng của ký ức - nơi lá non như tôi học cách lớn lên. Tôi đã học được sự cẩn mẫn và kiên nhẫn từ cô Phương Mai; sự điềm tĩnh và lòng bao dung từ thầy Ngọc Hồng; sự sẻ chia và bản lĩnh từ thầy Phạm Hùng; cả sự nhiệt huyết và tinh thần trách nhiệm, làm việc không mệt mỏi từ cô Hà Hoa. Những bài học ấy không nằm trong sách vở, chúng thấm vào từng hơi thở, từng bước chân, từng lời nói của tôi.

Dưới bóng cây năm mươi năm, ngược nhìn tán lá xòe rộng như lòng người sẵn sàng che chở, tôi như thấy trong mình một dòng sông ký ức chảy mãi - êm đềm mà mệnh mang. Tôi - chiếc lá đã già đi một chút, nhưng vẫn xanh, vẫn muốn cống hiến phần mình cho cuộc đời. Những người thầy lớn đã trao cho tôi bản đồ và ngọn đèn; tôi mang chúng theo, tiếp tục soi đường cho những mầm non mới.

Dưới bóng cây năm mươi năm, trong mỗi tiếng trống, trong mỗi tiếng cười học trò, tôi nghe tiếng của bao mùa đã qua gọi về: tiếng nói sang sảng của thầy Hồng, tiếng thì thầm của bếp lửa, tiếng động viên của thầy Hùng, ánh mắt khích lệ của cô Mai, và tà áo tím của cô Hoa lướt qua sân trường.

Dưới bóng cây năm mươi năm, tôi vẫn bước đi với lòng biết ơn và một niềm tin: rằng tình yêu nghề sẽ luôn tìm được lối về trước những bộn bề muôn vàng khó khăn, và những hành động nhỏ bé, chân thành sẽ làm nên những mùa xuân lớn.

Mãi biết ơn, mãi trân trọng những bài học từ những người thầy lớn!

H.T.B.O

DẤU ẤN NGƯỜI DẪN ĐƯỜNG

Thanh Tân

Phường Sơn Trà, nơi đón bình minh đầu tiên của thành phố Đà Nẵng - thành phố vốn nổi tiếng bởi nhịp sống trẻ trung và khát vọng vươn lên - có một ngôi trường bền bỉ viết câu chuyện về sự nỗ lực và sáng tạo: Trường THCS Lý Tự Trọng. 50 năm qua, giữa muôn vàn đổi thay của ngành giáo dục, ngôi trường ấy vẫn giữ bản sắc, gặt hái thành tích và từng ngày đổi mới để trở thành điểm tựa đáng tin cậy của phụ huynh, học sinh địa phương. Đó là thành quả, sự phấn đấu của cả tập thể, song với Lý Tự Trọng hôm nay, khó ai có thể phủ nhận dấu ấn cá nhân của người dẫn đường đã định hướng, kết nối và khơi dậy nội lực trong từng thành viên - cô giáo Hà Thị Ngọc Hoa - người hiệu trưởng dành trọn tâm huyết cho sự nghiệp trồng người. Trong mắt đồng nghiệp, cô Hà Hoa là thủ lĩnh mẫu mực với phong cách lãnh đạo thống nhất, bài bản và quyết liệt. Cô chọn dẫn thân không mệt mỏi, biến đam mê giáo dục thành một hành trình dài của sự tận hiến.

Khởi đầu bằng kỷ luật và sự thống nhất

Năm 2017, được phân công về Trường THCS Lý Tự Trọng, cô Hà Thị Ngọc Hoa gọi đó là món quà của nghề, là may mắn bởi nó chạm đúng nguyện vọng sâu kín trong cô. Quãng thời gian tạm xa bảng đen, phấn trắng để làm thanh tra chuyên môn tại Phòng Giáo dục (cũ - theo yêu cầu của cấp trên) không làm nguôi đi tình yêu của cô với trường lớp, trái lại, đó chính là khoảng lặng giúp cô có thêm trải nghiệm và góc nhìn khi trở về trường với cương vị quản lý. Cô Hoa cảm thấy vô cùng biết ơn bởi trước khi cô đặt chân về trường, những thế hệ lãnh đạo và giáo viên đi trước đã kịp gieo hạt

tâm huyết và chăm bón nên một nền tảng ổn định. Ngôi trường nhỏ nơi vùng ven biển, từng chịu nhiều thiệt thòi với mặt bằng dân trí thấp, không ít học trò bướng bỉnh, ngỗ ngược. Sau chia tách với Trường THCS Hoàng Sa, trường dần khởi sắc với vị trí top 3-4 đơn vị trong toàn quận Sơn Trà (cũ). Đặc biệt, lúc bấy giờ cô được tiếp quản đội ngũ đồng nghiệp phần nhiều là những thầy cô cùng thế hệ, chung đam mê, chung lý tưởng và khát vọng với nghề. Ở họ và cả những đồng nghiệp trẻ tuổi, cô Hoa tìm thấy sự tận tâm và nhiệt huyết, đủ để đồng cảm, sẻ chia, đồng lòng và đồng chí hướng. Chính tập thể ấy đã tiếp thêm cho cô niềm tin và dũng khí để bước ngay vào chặng đường đổi mới và sáng tạo, đưa Lý Tự Trọng tiếp tục bút phá từ thành quả mà những người đi trước đã trao lại.

Từng kinh qua vị trí người giáo viên, thanh tra chuyên môn gai góc, cô Hà Hoa hiểu rằng, một ngôi trường muốn phát triển bền vững phải bắt đầu từ kỷ luật và sự thống nhất. Đề cao sự sáng tạo, đổi mới, song cô quan niệm, trước khi sáng tạo cần làm đúng, thống nhất trên khung chung của nhà trường, của tổ, nhóm chuyên môn. Có như vậy thì điều các thể hệ học trò nhận được mới là công bằng. Kỷ luật và thống nhất vì vậy, không trói buộc, mà chính là để bảo vệ sự sáng tạo. Cô luôn tin rằng một tập thể mạnh không chỉ dừng ở những con số thành tích, mà phải được vận hành trên một hệ thống rõ ràng, minh bạch, nơi mọi thành viên đều hiểu vai trò và trách nhiệm của mình. Chính vì vậy, ngay trong năm đầu tiên về trường, không đợi chờ hay thăm dò, cô bắt tay ngay vào việc xây dựng sáng kiến xây dựng đội ngũ - một đề tài mang tính nền tảng, hệ thống.

Chỉ sau một năm - năm học 2018-2019, sáng kiến xây dựng và phát triển đội ngũ của cô Hoa được triển khai áp dụng. Tất nhiên, thời gian đầu, những nỗ lực của cô Hoa gặp không ít trở ngại nhưng với sự kiên định, tầm nhìn và tinh thần dẫn thân mạnh mẽ, đội ngũ trường dần đi vào nề nếp và phát huy sức mạnh tạo tiền đề cho hàng loạt đổi mới sau này. Kết quả không chỉ thể hiện ở số lượng giáo viên đạt chuẩn và trên chuẩn tăng, mà còn ở bầu không khí đoàn kết, kỷ cương và sáng tạo lan tỏa khắp trường. Từ các đề tài dạy học đổi mới, các hoạt động ngoại khóa sáng tạo, đến những cuộc thi chuyên môn cấp quận, cấp thành phố, tập thể giáo viên, học sinh nhà trường liên tục gặt hái thành tích. Trường THCS Lý Tự Trọng vận hành bài bản, nhịp nhàng, song vẫn tràn đầy sức sống và ý tưởng mới.

Mỗi thầy cô giáo là một tấm gương tự học và sáng tạo

Trong hành trình của sự nghiệp giáo dục, cô Hà Hoa quan niệm: Mỗi thầy cô giáo trước hết phải là một tấm gương tự học và sáng tạo để học trò noi theo. Vì vậy, cô luôn là người tiên phong, trực tiếp thực hiện nhiều ý tưởng, sáng kiến, xây dựng các kế hoạch hoạt động của nhà trường. Chặng đường 9 năm gắn bó với Trường THCS Lý Tự Trọng của cô Hà Hoa cũng là 9 năm không ngừng sáng tạo. Năm nào cô cũng miệt mài nghiên cứu và thực hiện các sáng kiến kinh nghiệm mang tính ứng dụng cao, giải quyết những vấn đề cụ thể của nhà trường. Đáng chú ý, trong năm đầu tiên triển khai dạy học môn Khoa học Tự nhiên 6 mới mẻ và đòi hỏi nhiều đổi mới, cô Hoa chính là người trực tiếp tổ chức và định hướng hoạt động dạy học của trường.

Trong thời đại chuyển đổi số, cô Hà Hoa luôn khuyến khích giáo viên liên tục học hỏi, tích cực tham gia các khóa bồi dưỡng, không ngừng sáng kiến, ứng dụng công nghệ thông tin, đổi mới hoạt động giảng dạy... Ở đó, cô không chỉ là người lãnh đạo, mà còn là người đồng nghiệp tận tâm, sẵn sàng lắng nghe và hỗ trợ. Mỗi tiết dự giờ đánh giá năng lực, mỗi đề tài sáng kiến của giáo viên trẻ đều được cô đọc kỹ, góp ý chi tiết và định hướng phát triển. Chính sự dẫn thân ấy của người dẫn đường đã tạo nên một môi trường chuyên môn sôi động, nghiêm túc, nơi các ý tưởng mới được nuôi dưỡng và lan tỏa, biến đổi mới thành nét văn hóa đặc trưng của Trường THPT Lý Tự Trọng.

Miệt mài dẫn thân

Là người đứng đầu, song, cô Hà Thị Ngọc Hoa không chỉ ngồi bàn làm việc và đưa chỉ thị. Trong từng hoạt động của nhà trường - từ các buổi tập huấn chuyên môn, tiết dự giờ, hội thi giáo viên giỏi đến từng hoạt động ngoại khóa, văn nghệ, thể thao... cô luôn có mặt. Nhớ đợt chúng tôi tham gia hội thi tuyên truyền kể chuyện theo sách thành phố tổ chức hồi đầu tháng 8 vừa qua, cô Hà Hoa chính là người duyệt, sửa kịch bản, đạo diễn, uốn nắn từng động tác, động viên tinh thần để chúng tôi có thể đạt kết quả tốt nhất. Đi sớm về muộn, lặn lội, dẫn thân - chính tinh thần thực chiến ấy của cô Hoa khiến tập thể Lý Tự Trọng tin rằng, mọi quyết định của cô đều là đòi hỏi của thực tiễn. Và đây cũng chính là cơ sở quan trọng cho sự đồng thuận, thống nhất trong toàn trường.

Nhiều đêm, khi mọi người đã về hết, ánh đèn phòng hiệu trưởng Hà Thị Ngọc Hoa vẫn sáng trưng. Cô vẫn ngồi đó, rà soát từng bản kế hoạch, công văn cũ, mới... Nhiều đồng nghiệp, nhất là những giáo viên trẻ, thường thắc mắc về sức làm việc bền bỉ của người đứng đầu trường. Những lúc ấy, cô chỉ cười: "Công việc nhiều thật, nhưng chỉ cần sắp xếp hợp lý, đâu sẽ vào đó, và quan trọng nhất, tôi tin vào sức mạnh của tập thể."

Thật vậy, nhờ khả năng tổ chức và phân bổ công việc hợp lý, mọi hoạt động dù lớn hay nhỏ trong Trường THPT Lý Tự Trọng đều diễn ra trôi chảy. Và như đã nói trên, cô Hà Hoa hiểu rằng, một cá nhân, dù tài giỏi đến đâu, cũng không thể làm nên những đổi thay lớn nếu thiếu sự chung sức của tập thể. Bằng sự tin tưởng và cách giao việc minh bạch, công bằng, cô Hoa luôn khơi dậy trách nhiệm và nhiệt tình của đồng nghiệp, phát huy tối đa sức mạnh của tập thể. Mỗi thành công của nhà trường, đều in đậm dấu ấn của sự huy động và kết nối sức mạnh chung mà hiệu trưởng Hà Thị Ngọc Hoa đã kiên trì xây dựng suốt nhiều năm qua.

Góp phần xây dựng "cộng đồng hạnh phúc" trong lĩnh vực giáo dục

Có thể nói, nhờ nỗ lực bền bỉ, Trường THPT Lý Tự Trọng nhiều năm liền thuộc nhóm dẫn đầu quận (cũ) và phường (mới) về chất lượng dạy và học. Cô Hà Thị Ngọc Hoa cũng bày tỏ tin tưởng, với cơ sở vật chất vừa được cải tạo, xây mới khang trang như hiện nay cùng nội lực, sự sáng tạo của đội ngũ, Lý Tự Trọng sẽ tiếp tục vươn mình. Nhưng theo cô giáo Hà Thị Ngọc Hoa, thành công lớn hơn là hình ảnh một mái trường chan hòa yêu thương: thầy cô tận tâm, học trò tự tin, phụ huynh tin cậy. Đó là một môi trường giáo dục đặt trọng tâm vào việc phát triển nhân cách và trí tuệ cảm xúc của người học, không chỉ là truyền đạt kiến thức mà còn là hành trình giúp mỗi cá nhân tìm thấy niềm vui và ý nghĩa trong cuộc sống. Nhân dịp kỷ niệm 50 năm thành lập trường, người hiệu trưởng nhiệt

huyết bày tỏ khát vọng xây dựng mái trường cô đã gắn bó 9 năm qua ngày càng đến gần hơn với mục tiêu “trường học hạnh phúc” hay được góp phần trong việc tiệm cận đến khái niệm rộng hơn là “cộng đồng hạnh phúc” trong lĩnh vực giáo dục. Hơn ai hết, cô Hoa hiểu rằng đó là một hành trình dài và cần bắt đầu từ hành động hôm nay. Cô mong từ năm 2025 trở đi, với dấu mốc hành trình nửa thế kỷ trọng đại, học sinh của trường Lý Tự Trọng sẽ khác. Và bên cạnh những nỗ lực không ngừng nghỉ trong nhiều năm qua của tập thể trường, cô Hoa cho rằng, sắp tới cần tập trung hơn nữa vai trò tuyên truyền để kết nối sâu hơn nữa mối quan hệ nhà trường - gia đình và xã hội. Để rồi, tại Trường THCS Lý Tự Trọng, phụ huynh không chỉ là người gửi gắm con em, mà còn là đối tác trong giáo dục. Thông qua các buổi họp mở, diễn đàn cha mẹ học sinh, các hoạt động học tập và rèn luyện của học sinh, phụ huynh được lắng nghe, được chia sẻ và đóng góp ý kiến. Để hành trình xây dựng “cộng đồng hạnh phúc” trong lĩnh vực giáo dục là hành trình liên tục của sự sẻ chia và niềm tin bền chặt. Đó chính là môi trường tốt nhất cho học sinh - những mầm xanh vươn mình.

Giờ đây, mỗi sáng, khi ánh nắng đầu tiên chạm vào sân trường, học trò rộn ràng đến lớp, cũng là lúc cô Hà Thị Ngọc Hoa bắt đầu một ngày làm việc mới. Ngôi trường THCS Lý Tự Trọng hôm nay - với những dãy phòng học khang trang, với những gương mặt học trò tự tin và đầy khát vọng, một tập thể giáo viên đoàn kết, nội lực - chính là minh chứng cho hành trình dẫn thân, sáng tạo và cống hiến không ngừng của người hiệu trưởng tận tụy. Nhưng với cô Hà Thị Ngọc Hoa, hơn hai mươi năm gắn bó với nghề, cô luôn tâm niệm, giáo dục là một hành trình không có vạch đích. Những thành quả hôm nay chỉ là điểm tựa để tiếp tục đổi mới, sáng tạo và phụng sự, bởi với cô, sự nghiệp trồng người vẫn đang ở phía trước, rộng dài và không ngừng vận động.

T.T

LÝ TỰ TRỌNG - DẤU ẤN THỜI GIAN

Nhật Nam – Lớp 8/1

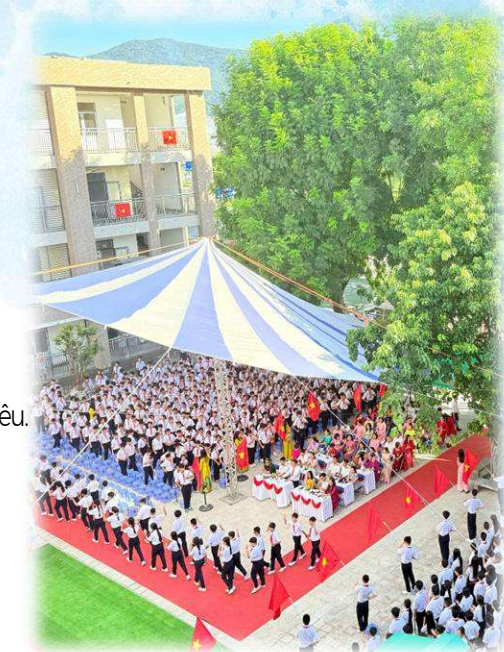
Ngày sơ khai, Vinh Sơn tên trường cũ
 Dây nhà tranh với mái lá đơn sơ.
 Trong rì rào sóng biển có tiếng thầy lặng lẽ,
 Có tiếng trò chan chứa những ước mơ.

Năm bảy lăm đổi tên Lý Tự Trọng
 Mấy gian nhà cấp bốn nhỏ liêu xiêu.
 Thầy vẫn thế, đêm đêm chong ngọn nến
 Trò áo sồn trường thành lên giữa những thương yêu.

Có những năm trường chung cùng tiểu học,
 Dạy I tờ xen lẫn tiếng ê a.
 Sóng vẫn hát rì rào cùng gió biển,
 Cát cánh bay muôn thế hệ Sơn Trà.

Trường hôm nay vẫn là Lý Tự Trọng
 Đã vững vàng, tầm vóc với thời gian.
 Đủ các tổ, thầy cô luôn tâm huyết,
 Rèn chữ người, rạng rỡ lớp trò ngoan.

Bước tiếp nữa trên con đường rộng mở,
 Nào Hoàng Hoa, Trần Phú, Quý Đôn chuyên.
 Bảng vàng sáng Phan Châu Trinh rực rỡ,
 Thành tích này in dấu ấn Thầy hiền.

Xin tri ân người lái đò lặng lẽ,
 Xin khắc ghi dấu ấn một mái trường.
 Lý Tự Trọng – nửa thế kỷ bền bỉ,
 Trang sử vàng ngời sáng khắp quê hương.

Nguyện hiến dâng nâng cánh bao khát vọng,
 Cho dấu chân in sóng biển, cát vàng.
 Cho tương lai ngời lên bao tin tưởng,
 Cho mái trường vang mãi khúc huy hoàng.

N.N

CÓ MỘT TÌNH YÊU TỪ NƠI ẤY...

Lê Ngọc

Điều kỳ diệu là con người ta

Đi xa hơn để trưởng thành hơn....

...Năm giờ ba mươi sáng, sương sớm còn lững lờ, chiếc xe bảy chỗ màu bạc đỗ trước sân trường THCS Lý Tự Trọng (Sơn Trà), chở chúng tôi lên xã Trà Leng - rẻo cao cách trung tâm Đà Nẵng gần hai trăm cây số. Đường lên Trà Leng như một dải lụa bạc xoắn ốc, uốn mình qua những triền núi trập trùng, khi ẩn khi hiện trong mây trắng. Mỗi khúc cua mở ra một khoảng trời khác - có khi sương mờ như khói, có khi nắng xuyên qua tán lá, vỡ ra thành muôn vệt vàng rắc trên mặt đường ngoằn ngoèo.

Chúng tôi mang theo sách vở, những thùng quà nhỏ đến từ tấm lòng của các thầy cô giáo trong trường và trĩu nặng trong lòng một niềm mong mỏi: được gặp đồng nghiệp, học trò nơi vùng cao Trà Leng, Nam Trà My.

Xe chậm chậm bò giữa lưng chừng núi. Hai bên, rừng già đứng im lặng, chỉ còn tiếng gió rì rào và tiếng suối vọng lại từ khe sâu, ngân lên giữa không gian xanh biếc mênh mang. Có đoạn, con đường hẹp đến mức chỉ vừa đủ bánh xe lăn, bên là vách núi dựng đứng, bên là vực sâu hun hút. Chúng tôi nín thở theo từng vòng bánh, một

chút lo sợ nhưng hơn hết là vì cảnh tượng đẹp đến nao lòng đang mở ra trước mắt.

Dưới chân núi, một dòng suối xanh biếc uốn lượn như dải lụa ngọc, len mình giữa rừng cây rậm rạp. Nước trong vắt đến mức soi rõ từng viên đá nhỏ dưới đáy. Mặt nước phản chiếu trời cao, lấp lánh như dát bạc trong nắng sớm. Bên suối, vài đứa trẻ bản làng tắm giặt, tiếng cười trong veo vọng

lên, hòa cùng tiếng nước róc rách - một vẻ đẹp đến ngỡ ngàng, vừa hoang sơ, vừa nên thơ như bức tranh thiên nhiên tạc khắc riêng cho vùng đất này. Tôi bỗng thấy lòng mình nhẹ đi, mọi mệt mỏi đường xa cũng tan biến giữa khung cảnh thanh khiết ấy.

Trà Leng hiện dần trong màn sương bạc mờ, như một nốt trầm giữa bản nhạc rộn ràng. Thôn bản nằm rải rác bên triền đồi, mái nhà sàn thấp thoáng giữa sắc xanh của cây rừng. Tiếng suối róc rách luôn qua đá cuội, tiếng gà gáy vọng xa giữa thung lũng. Không khí trong lành, mát lạnh, ngai ngái mùi đất rừng. Tôi hít một hơi thật sâu - cảm giác vừa lạ lẫm, vừa thân thương như trở về miền kí ức của tuổi thơ.

Ngôi trường PTDTBT THCS Trà Leng 2 nép mình bên sườn núi, nhỏ bé mà kiên cường - giản dị và khiêm nhường như chính con người nơi đây. Tường vàng nhạt sạm màu, mái tôn bạc vì nắng gió. Dây lớp học nhỏ, khung cửa mở ra những ánh mắt trong veo của học trò. Tiếng học trò đọc bài vang lên giữa gió núi, khiến khoảng sân nhỏ như ấm hơn giữa bao la núi rừng.

Chúng tôi đến khi giờ nghỉ trưa vừa cận kề. Mười phút sau, tiếng trống trường dội lên giòn giã, ngân dài trong không gian tĩnh lặng. Tôi bước đến trước sảnh lớp, nở nụ cười chào các em. Và thoáng thấy tôi, các em cũng khẽ cúi đầu, nụ cười bừng sáng như ánh nắng đầu ngày.

“Nhà em ở xa không?” - Tôi hỏi.

Một cô bé lớp 8, khuôn mặt rám nắng, đôi mắt trong như giọt sương đầu núi, nhẹ nhàng đáp: “Dạ, cách trường chừng hai mươi cây, đi bộ mất gần bốn tiếng cô ạ. Nếu trời mưa thì em lâu hơn, vì phải qua suối.”

Giọng nói nhỏ nhẹ mà khiến lòng tôi nhói lên. Ở nơi đây, việc đến lớp không chỉ là chuyện học, mà là cả một hành trình gian khó - hành trình giữ lấy ước mơ giữa muôn nẻo gập ghềnh.

Bên trái dãy lớp, căn bếp nhỏ tỏa khói lam lẩn trong mùi cơm mới, mùi rau rừng, mùi cá khô quen thuộc. Đến giờ ăn, các em xếp hàng ngay ngắn, tay cầm đĩa thìa, bước chậm rãi về phía những bàn ăn mộc mạc. Tiếng cười nói râm ran, giọng gọi nhau trong trẻo như gió núi. Trên mâm cơm giản dị, bát canh rau, đĩa cá khô, thịt kho cũng trở nên ấm lạ - bởi có ánh mắt hồn nhiên và niềm vui nhỏ bé của học trò. Giữa nơi núi cao gió lạnh, bữa cơm ấy vẫn đậm đầy hơi ấm - như ngọn lửa nhỏ ấm ỉ chày chan chứa bao quan tâm của thầy cô dành cho các em.

Thầy hiệu trưởng đón chúng tôi bằng nụ cười hiền lành, cái bắt tay thật chặt, ấm đến lạ.

"Đường xa lắm, mà các cô, các thầy vẫn lên được - quý lắm!" - Giọng thầy trầm, mộc mạc mà chứa chan xúc động. Tôi nhìn bàn tay thầy chai sạn, rám nắng - bàn tay của người đã bao năm gùi chữ vượt đèo. Trong ánh mắt thầy, tôi thấy cả niềm vui lẫn sự kiên cường của người gieo chữ giữa bao thiếu thốn. Ba mươi năm cầm bìa, ba mươi năm lặng lẽ cùng trò lớn lên giữa sương mây - mái tóc thầy bạc đi, nhưng ngọn lửa nghề vẫn sáng rực như thuở nào.

Buổi lễ kết nghĩa diễn ra trong căn phòng nhỏ, vách tường gắn những tấm bảng cũ. Không có sân khấu lung linh, không có ánh đèn rực rỡ - chỉ có những gương mặt rạng rỡ và ánh mắt chan chứa nghĩa tình. Khi hai trường trao nhau tấm bảng kết nghĩa, tôi bỗng thấy khóe mắt cay cay. Đằng sau sự giản dị ấy là bao nỗ lực âm thầm - của những con người ngày ngày bám trường, giữ lớp, giữa muôn vàn thiếu thốn.

Chiều xuống. Sương lại giăng mờ. Núi rừng Trà Leng khoác lên tấm áo mỏng màu khói. Dưới thung, tiếng học trò đọc bài vọng lên, hòa cùng tiếng gió vi vu qua rừng trúc. Tôi đứng bên hiên lớp, lặng nghe từng thanh âm ấy ngân dài trong gió, thấy tim mình rung lên những nhịp rất lạ - vừa thương, vừa tự hào, vừa thấy yêu hơn nghề dạy học mà mình đã chọn.

Khi chia tay, cô Thảo thư viện khẽ nắm lấy tay tôi, tôi trao lại lời hứa sẽ gửi sách lên cho các em; thầy hiệu trưởng trao vào tay tôi túi rau thầy tự trồng ở vườn trường; vài ánh mắt học trò nhìn với theo mệnh mông xa thẳm. Tôi mỉm cười, gật đầu tạm biệt, giấu đi giọt nước mắt sắp rơi. Tôi biết, khi xe quay đầu xuống núi, những khuôn mặt ấy sẽ lại lặng lẽ nhìn theo - những người thầy, người cô tận tâm hết lòng, đứa trẻ mang trong tim khát vọng học hành giữa mệnh mông sương núi.

Sáng hôm chúng tôi trở về thành phố. Trời mưa lất phất, mây phủ ngang đèo, gió rừng lùa qua cửa kính mang theo hơi ẩm và mùi cỏ dại. Tôi ngoái lại - Trà Leng đã chìm trong sương, chỉ còn tiếng suối reo và tiếng chim gọi bạn vọng xa. Giữa khoảng trời mờ ảo ấy, lòng tôi bỗng thấy mệnh mang. Tôi chợt hiểu, hạnh phúc lớn nhất của người giáo viên là được thấy học trò đến lớp - dù con đường ấy lắm gian nan. Và tôi biết, dù đi đến đâu, tôi vẫn sẽ mang theo hình ảnh Trà Leng - với những đứa trẻ mắt sáng như sao, với những thầy cô lặng lẽ gieo mầm tri thức bằng cả trái tim mình.

Có một tình yêu như thế - bình dị, bền bỉ, trong veo như dòng suối uốn quanh chân núi. Tình yêu ấy mang tên gieo hạt và nở hoa trong từng ước mơ của học trò nơi lưng chừng mây gió, để rồi mỗi khi nhớ về, tôi lại thấy lòng mình dịu lại, để tâm hồn lại sáng rực niềm tin: tình yêu dành cho nghề giáo, cho học trò là hạnh phúc, là duyên lành may mắn mà tôi có được trong đời...

L.N

KHÚC CA NGƯỜI GIEO HẠT

Suốt chặng đường 50 năm xây dựng và phát triển, Trường THCS Lý Tự Trọng đã trở thành cái nôi nuôi dưỡng biết bao thế hệ học trò, là nơi thấp lên những ước mơ, hoài bão của tuổi trẻ. Bao lớp thầy cô đã lặng lẽ, âm thầm cống hiến, miệt mài gieo những hạt giống tri thức, vun đắp tâm hồn, chắp cánh cho bao thế hệ học sinh vươn xa. Có những người thầy, người cô đã được vinh danh, trở thành biểu tượng sống động của trí tuệ và lòng tận tụy, là tấm gương sáng mãi trong ký ức của bao thế hệ học trò. Nhưng cũng có biết bao thầy cô khác, vẫn ngày ngày bền bỉ “gieo chữ”, lặng lẽ “dâng cho đời những đoá hoa thơm” mà chẳng cần đền đáp. Đó là những đóng góp âm thầm nhưng vô giá, là nền móng vững chắc làm nên uy tín, bản sắc và niềm tự hào của ngôi trường mang tên người anh hùng Lý Tự Trọng. Thật khó có lời nào, bút mực nào ghi hết công lao, cống hiến của các thế hệ thầy cô,...

NGỌN LỬA ĐÈN

Lệ Chi - Cựu giáo viên

Ngọn lửa đèn góp nâng những ban mai
gọi tiếng chim biếc xanh cành lá biếc
gọi tiếng trẻ thơ hồn nhiên mãi miết
gọi chuyển phà nào nước tiếng bàn chân

Thương ngọn đèn một góc sáng thâu canh
gom ánh lửa soi từng trang giáo án
trong bóng tối nhoi mình lên gọi nắng
đêm quầng sáng lửa đèn mai rạng rỡ những bình minh
Nhắc làm chi cái gió vô tình
khi đêm đêm vẫn còn nhiều ánh lửa
có cỏ cây vườn khuya trắng sao và bạn lửa
cơn gió vô tình chút lạnh thoảng qua thôi

Trường xưa ơi! hôm nay thơ ta gõ cửa cuộc đời
xin đừng quên ngọn lửa đèn đôi mắt
ngọn lửa đèn chưa bao giờ tắt.
Vàng sáng hao gầy vẫn sáng những ngày xa.

L.C

HÀNH TRÌNH NGƯỜI GIEO HẠT

Nguyễn Thị Lý

Gửi tổ ấm tri thức - nơi đã ôm trọn thanh xuân và chắp cánh cho những giấc mơ lớn lao của tôi!

Bụi phấn rơi trắng mái đầu,

Lặng thầm gieo chữ, dải dầu nắng mưa.

Tâm hồn sáng tựa trăng thưa,

Dẫn bao thế hệ đến bờ ước mơ.

Nghề giáo - sự lựa chọn thiêng liêng và đầy ý nghĩa của đời tôi. Hai mươi bốn năm gắn bó với bảng đen, phấn trắng, tôi đã đi qua bao mùa nắng mưa, trải đủ những vui buồn, nhưng hơn hết là gom nhặt hạnh phúc từ ánh mắt sáng trong và nụ cười hồn nhiên của học trò. Chính ngôi trường Lý Tự Trọng - ngôi trường bên phố biển hiền hòa - đã trở thành mái ấm thứ hai, nơi tôi gửi gắm cả tuổi trẻ, cả những ước mơ và cả niềm tin vào nghề. Suốt chặng đường dài ấy, ngôi trường đã như một chiếc nôi ấm áp, kiên nhẫn ấp ủ, nuôi dưỡng và chắp cánh để tôi lớn lên cùng nghề, vững vàng trong hành trình gieo hạt, để mỗi bước đi đều đọng đầy yêu thương và khát vọng.

Ngày đầu gieo hạt

Tôi vẫn nhớ như in buổi sáng đầu tiên đứng trước lớp học. Con đường nhỏ dẫn vào trường còn lổn nhổn đá sỏi, vương bụi sương mai, những tán bàng non mới chỉ vươn mình hé chút bóng mát mỏng manh, chưa đủ để chở che cho những tâm hồn ngây thơ đang chờ đợi. Còn tôi - cô giáo trẻ đôi mươi - trong tà áo dài còn vương mùi vải mới, bàn tay run run nắm lấy từng trang giáo án, trái tim thổn thức trước ánh mắt trong veo, tròn xoe và đầy tin tưởng của học trò. Khoảnh khắc ấy, tôi đã hiểu rằng con đường mình chọn không chỉ là truyền dạy con chữ, mà là trao gửi cả tình thương, niềm tin và khát vọng. Tôi không hề biết rằng, rồi từng thế hệ học trò đi qua sẽ mang theo một phần hồn tôi trong hành trang của chúng, và cũng chính các em - bằng sự hồn nhiên, bằng nghị lực vươn lên, sẽ lặng lẽ dạy lại cho tôi những bài học về sự kiên nhẫn, về niềm tin và về tình yêu thương vô hạn.

Hai mươi bốn năm gửi trọn yêu thương

Nửa thế kỷ trôi qua, ngôi trường thân yêu đã thay da đổi thịt: những bức tường rêu phong nay khoác lên lớp áo mới kiêu sa, xinh đẹp, âm thanh bảng phấn ngày nào dần nhường chỗ cho ánh sáng dịu dàng từ màn hình. Nhưng có một điều mãi mãi không đổi thay: tiếng gọi trong trẻo "Cô ơi!" vang vọng hành lang, là nụ cười rạng rỡ khi học trò hiểu bài, là những tấm thiệp viết vội nghiêng ngả nhưng chan chứa yêu thương. Chính tất cả những điều giản dị ấy

đã nhào nặn nên tôi - một người thầy kiên định, giàu nghị lực, và một trái tim luôn ấm áp tình yêu thương.

Có những buổi chiều tan lớp, tôi lặng ngồi bên ghế đá, ngắm hoàng hôn rải vàng trên sân gạch, lắng nghe tiếng ve rơi thưa thớt giữa tán lá. Khi ấy, tôi nhận ra: từng hàng cây, từng góc sân đều giữ lại bước chân của bao thế hệ học trò - và tôi, cũng đã hóa thành một phần nhỏ bé nhưng bền bỉ trong vòng tay chở che thâm lặng ấy.

Tình đồng nghiệp - tình gia đình

Ngôi trường Lý Tự Trọng không chỉ là nơi tôi gửi trọn tâm huyết vào những chuyến dò tri thức, mà còn là mái nhà thứ hai, nơi tôi gặp được những người đồng nghiệp thân thương. Năm tháng đi qua, chúng tôi từ những cộng sự xa lạ đã hóa thành tri kỷ, cùng nhau chia ngọt sẻ bùi trên từng chặng đường gieo chữ. Trong những giờ phút khó khăn, khi áp lực nghề nghiệp tưởng chừng có thể làm ta chùn bước, chính những bàn tay nắm lấy bàn tay, những ánh mắt động viên, những lời chia sẻ chân tình đã trở thành điểm tựa vững chắc. Ngôi trường vì thế không chỉ vang tiếng giảng bài, tiếng cười trẻ thơ, mà còn ngân lên giai điệu ấm áp của tình người. Chúng tôi - như một gia đình lớn, đã và đang nâng đỡ, tiếp sức cho nhau, để cùng nhau bền bỉ, kiêu hãnh đi tiếp trên hành trình đầy gian lao nhưng cũng chan chứa yêu thương này.

Nửa thế kỷ vang vọng

Thật tự hào biết bao khi mái trường thân yêu vừa bước sang tuổi 50 tròn đầy. Nửa thế kỷ - một dấu mốc ngân vang như tiếng trống trường trong buổi thu khai giảng, vừa rộn rã, vừa lắng sâu. Chừng ấy năm, bao thế hệ học trò đã rời xa hàng ghế đá rợp bóng cây, mang theo hành trang tri thức cùng tình yêu thương của thầy cô để bay khắp bốn phương trời, viết nên những trang đời rực rỡ. Còn tôi - người gieo hạt nay tóc đã điểm sương cũng đã gửi trọn thanh xuân, hai mươi bốn năm miệt mài, lặng thầm bên bảng phấn, nơi từng giọt mồ hôi hòa vào nụ cười hồn nhiên của học trò.

Giờ đây, mỗi khi tiếng chuông vang lên, tôi không chỉ nghe âm thanh mở đầu cho một buổi học mới, mà còn như thấy cả dòng ký ức ủa về: những ánh mắt học trò thơ ngây, những mùa phượng đỏ rực, những buổi chia tay đầm nước mắt. Tôi hiểu rằng, nghề dạy học không chỉ dừng lại ở việc trao con chữ, mà còn là hành trình gieo niềm tin, nuôi dưỡng ước mơ, và cùng các em chạm đến phiên bản đẹp nhất của chính mình. Và có lẽ, chính những khoảnh khắc ấy đã làm cho nửa thế kỷ qua của mái trường Lý Tự Trọng thêm phần vang vọng, thêm phần thiêng liêng trong lòng mỗi người.

Niềm hạnh phúc được mùa

Hai mươi bốn năm trôi qua, mỗi lần bước vào lớp cảm giác tâm trạng háo hức như ngày đầu vẫn còn vẹn nguyên. Bởi hành trình gieo chữ là hành trình vừa trao đi, vừa nhận lại. Nhận lại niềm vui trong ánh mắt học trò, nhận lại hạnh phúc từ những cánh chim quay về, rạng rỡ

nói: “Cô ơi, chụp hình với tụi con nhé!”. Những khoảnh khắc ấy cho tôi niềm tin rằng hạt mầm mình gieo đã nảy nở xanh tươi.

Nghề giáo không cho tôi sự giàu sang, nhưng cho tôi gia tài vô giá: ký ức của bao thế hệ học trò, tình đồng nghiệp ấm áp và niềm hạnh phúc khi thấy hạt giống tri thức hóa thành hoa thơm trái ngọt.

Lời kết

Khi tiếng trống trường ngày lễ kỉ niệm vang vọng, lòng tôi lại rộn lên những nhịp đập quen thuộc, như tiếng gọi từ quá khứ vọng về, như lời nhắn nhủ của tương lai đang mở ra. Hai mươi bốn năm đứng lớp – quãng đường chẳng dài so với thời gian nửa thế kỉ của mái trường – nhưng đủ để tôi hiểu rằng mình đã sống trọn vẹn với một tình yêu. Tôi biết mình sẽ vẫn bước tiếp con đường đã chọn – con đường đã gắn bó suốt hai mươi bốn năm qua – với một trái tim nồng ấm, một đôi mắt rạng ngời khi bắt gặp ánh nhìn trong veo của học trò. Tôi đã góp một phần thanh xuân của mình để đưa bao thế hệ cập bến tri thức, đến bờ ước mơ, và nhận lại trong tim những bông hoa bất tử của nghề gieo chữ. Đó là niềm hạnh phúc giản dị nhưng thiêng liêng, đủ để tôi mỉm cười và tiếp tục hành trình với tất cả niềm tin yêu.

Bởi, dưới mái trường này, tôi vừa là người gieo hạt, vừa là kẻ được mùa!

N.T.L

CHUYẾN TÀU VỀ MIỀN KÝ ỨC TỈNH NGHỊCH

Mãi mãi một thời để nhớ!

Lớp 9/4 niên khóa 1990-1994

Trên mảnh đất Sơn Trà sóng vỗ, nơi biển trời giao hòa thành một bức tranh tuyệt đẹp của Đà Nẵng, ngôi trường Lý Tự Trọng thân yêu đã vững chãi đi qua nửa thế kỷ. 50 năm, một hành trình dài để ước mơ và chấp cánh cho bao thế hệ bay vào cuộc đời. Trong dòng chảy đầy tự hào ấy, xin cho phép chúng tôi, những thành viên của “gia đình” 9/4 niên khóa 1990-1994, được mở lại cuốn phim ký ức –

một cuốn phim đen trắng nhưng chứa đầy những thước phim màu rực rỡ nhất của tuổi thanh xuân.

Ngày ấy, con tàu 9/4 chúng tôi có chừng ba mươi sáu “hành khách” – một dàn hợp xướng mà mỗi thành viên là một nốt nhạc độc đáo. Có những giọng ca “vàng” luôn đứng đầu bảng xếp hạng học tập của trường, nhưng cũng không thiếu những nốt “trầm” đầy tinh nghịch, những “nhạc công” chuyên tấu lên những bản nhạc

khiến thầy cô không ít phen phải đau đầu. Chính sự pha trộn tưởng chừng lệch tông ấy lại hòa quyện thành một bản hùng ca không thể nào quên mang tên 9/4.

Ký ức là những đêm cắm trại huyền thoại, khi cả lớp thức trắng bên ánh đèn điện mờ leo lét và ánh lửa trại bập bùng. Chúng tôi đã ngồi bên nhau, hát cho cạn đêm, nói cho thỏa những câu chuyện không đầu không cuối, như thể sợ rằng bình minh sẽ đến quá nhanh và cuốn đi

mất những giây phút thần tiên. Nhưng kỷ ức cũng là những “phi vụ” động trời. Ai quên được vụ “học bàn cơm hộp” kinh điển đã khiến cả lớp được thầy hiệu trưởng “mời” ra sân trường “tắm nắng” trọn một buổi? Một kỷ niệm vừa xấu hổ, vừa buồn cười mà có lẽ chẳng ai muốn quên. Hay những ngày giáp Tết, “chuyên án pháo nổ học bàn” đã biến không khí yên tĩnh của trường thành một “sân khấu” đầy khói và tiếng la hét, một màn “chào xuân” sớm có một không hai. Những câu chuyện thường xuyên bị phạt cùng nhau để đi lao động cả lớp là những câu chuyện quá đỗi bình thường đối với lớp chúng tôi.

Và làm sao quên được những buổi học nhóm “đầy hiệu quả” của lớp tôi. Học thì ít, mà nói chuyện phiếm, cười đùa thì nhiều. Những bài toán khó, những câu văn dài bồng chốc trở thành cái cớ để chúng tôi tụ tập, rồi lạc đề sang đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Hay những giờ sinh hoạt dưới sân trường, khi cả lớp phải “đấu tranh tư tưởng” mãi mới dám tham gia màn múa hát tập thể. Những bạn nam và bạn nữ ngượng ngùng đỏ mặt, quyết không chịu cầm tay nhau, mà phải “sáng tạo” bằng cách nối tay nhau qua cây thước kẻ, cành lá nhỏ để hoàn thành bài múa. Những khoảnh khắc hồn nhiên, ngây thơ ấy giờ đây đã trở thành kỷ niệm đáng yêu nhất.

Nhưng 9/4 không chỉ có “phá”. Chúng tôi còn là những chiến binh thực thụ trên mọi mặt trận phong trào. Từ sân khấu văn nghệ đến sân cỏ “phi” thể thao, ở đâu có chúng tôi, ở đó có tiếng cười giòn tan và ngọn lửa nhiệt huyết. Những vở kịch “cây nhà lá vườn”, những tiết mục văn nghệ tuy vụng về nhưng đầy cảm xúc của lớp luôn để lại dấu ấn đặc biệt trong lòng thầy cô và bè bạn.

Hơn ba mươi năm, một chặng đường đủ dài để những mái đầu xanh ngày ấy điểm vài sợi bạc, để những cô cậu học trò tinh nghịch trở thành những người cha, người mẹ. Người tiếp nối sự nghiệp trồng người, người gắn bó với quê hương, người ngược xuôi trên con đường chính trị, kinh doanh... Có người đã gặt hái thành công, có người vẫn lặng lẽ cống hiến. Nhưng

dù là ai, ở đâu, chỉ cần hai tiếng “9/4” vang lên, chúng tôi lại trở về là những cô cậu bé năm nào, hồn nhiên và trong trẻo.

Hôm nay, trong không khí hân hoan kỷ niệm 50 năm thành lập trường, chúng tôi - những học trò xưa của lớp 9/4 niên khóa 90-94 xin được tri ân những “người lái đò” thầm lặng. Đặc biệt, chúng tôi xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến Ban giám hiệu nhà trường, đến các cô giáo chủ nhiệm tận tâm: cô giáo Phạm Thị Vinh, cô giáo Võ Thị Thê,

cô giáo Nguyễn Thị Liên đã luôn bao dung, dẫn dắt chúng tôi qua những năm tháng học trò đầy áp kỷ niệm; đến các thầy cô giáo bộ môn: thầy giáo Trần Văn Hồng và thầy Nguyễn Văn Hữu với những bài toán hóc búa nhưng đầy thú vị; thầy giáo Đoàn Quyền đã mở ra thế giới tiếng Anh diệu kỳ; cô giáo Lại Thị Nguyệt Quế - cô giáo Bùi Thị Liên Thanh - thầy giáo Nguyễn Văn Chấn với những bài văn sâu sắc đã nuôi dưỡng tâm hồn chúng tôi; cô giáo Nguyễn Thị Việt Nga; Cô giáo Trần Thị Hồng Bích, cô giáo Lê Thị Thắng, cô giáo Trần Thị Nhung; thầy giáo Nguyễn Văn Trọng, cô giáo Phạm Thị Phượng .. Thầy cô không chỉ dạy chúng tôi kiến thức trong sách vở mà còn dạy chúng tôi cách làm người, dạy chúng tôi sự bao dung trước những trò nghịch dại và trao cho chúng tôi niềm tin vào chính bản thân mình. Tình yêu thương và sự kiên nhẫn của thầy cô chính là hành trang quý giá nhất để chúng tôi vững bước vào đời.

Xin cảm ơn mái trường Lý Tự Trọng trên đất biển Sơn Trà đã cho chúng tôi một tuổi thơ để nhớ, một tuổi trẻ để thương. Sóng biển có thể xóa dấu chân trên cát, nhưng không bao giờ xóa được những ký ức đã khắc sâu trong tim.

Dấu mai này đời có bao ngả, ký ức về lớp 9/4, về trường Lý Tự Trọng - sẽ mãi là ngọn lửa ấm, là bến đỗ bình yên trong lòng mỗi chúng tôi.

HỒI ỨC HOA NIÊN

*“Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy
Ngàn năm chưa dễ đã ai quên”*

(Ý thơ Thế Lữ)

Nguyễn Anh Thi

Cựu học sinh lớp 9/1 khóa 2013 - 2017

Một tối ngày hạ, mình bất ngờ vì nhận được tin nhắn của Cô. Cô vẫn vậy, vẫn nhẹ nhàng, đầm thắm như ngày nào cô dạy bồi dưỡng chúng mình. Và chẳng hiểu sao, mỗi lần nhớ đến Cô, chúng mình luôn cảm thấy bình yên đến lạ, và tự nhiên, mình bỗng nhận ra, đã thật lâu rồi, mình chưa “về nhà”...

Chỉ mãi đến khi rời nhà vài năm, mình mới thật sự thấm thía ý niệm: “Nhìn ngoái lại một chặng đường, có khi ta giật mình nhận thấy đời sống kéo ta đi về tới trước, nhưng sao tình cảm lại giật lùi”. Và hình như, tình yêu của mình về nơi ấy, vẫn ngọt ngào, tròn đầy và vẹn nguyên như ngày nào. Mình nhớ nhà thật nhiều – mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu của chúng mình.

Rất nhiều lần, mình nhận ra bản thân luôn ở trong trạng thái của “kẻ nuôi mãi trong lòng mình một đứa trẻ con không bao giờ lớn, bất chấp mọi biến thiên của trời đất”. Vì bởi, tháng ngày hoa niên, tháng ngày trẻ nhỏ hồn nhiên, rức rở của chúng mình, đã được vun xới, bồi đắp, chăm dưỡng một cách tận mẫn, tận tụy bởi những người gieo hạt ở đây. Chúng mình vẫn luôn trân quý gọi họ với danh xưng là “Người giữ lửa”. Với mình, những người Thầy, người Cô thân thương của mái trường THCS Lý Tự Trọng, không chỉ đơn thuần là những người dạy chữ, mà Thầy Cô còn là những người thắp lửa, truyền lửa và giữ lửa. Vậy nên, trong lòng mình, ngời

trường nhỏ bên phố biển Sơn Trà lộng nắng và gió này, vừa là nơi ấp ủ “những mùa màng tình cảm”, vừa là nơi chứng kiến sự trưởng thành từng chút một của đám học trò nhỏ chúng mình, và hơn hết, đó còn là nơi “có ngọn lửa”, là “chỗ dừng chân bên đường”.

Tháng năm học trò lớn dần lên, vẹn nguyên và đẹp đẽ dưới mái trường bên tình bạn trong sáng, hồn nhiên và, như một mầm cây, chúng mình đã mạnh mẽ vươn lên dưới bàn tay chăm sóc của cha mẹ và không thể thiếu lời dạy dỗ nhiệt tình, tận tâm của thầy cô. Hình bóng Thầy Cô chẳng bao giờ đổi khác trong lòng chúng mình, dù thời gian có phủ bụi lên tất cả. Làm sao chúng mình quên được thầy Hồng - người cha già đáng kính, hồn hậu, hiền từ, thâm trầm lặng lẽ tiếp lửa cho bao thế hệ học sinh. Đó còn là kí ức về sự nghiêm khắc nhưng rất đổi bao dung, đôn hậu của thầy Hùng, người thầy bao giờ cũng dành sự lo lắng, quan tâm hết mực đến những đứa con thơ bé dại, cả những lời nhắc nhở chân thành, những hành động lo lắng tận tụy cho học trò của thầy Quốc, cả giọng nói ngọt ngào rất đổi sâu lắng và sự ân cần của cô Hoa. Thầy cô là những người đầu tàu vững chãi để chèo lái con tàu tri thức cập bến vinh quang, mang hình ảnh và màu sắc của Lý Tự Trọng đến những nẻo đường mới.

Bọn học trò lớp chọn chúng mình ngày ấy, được trực tiếp dạy bảo, dìu dắt bởi sự nhí nhảnh, thân thiện của cô Kim Liên, rồi cô Liên Thủy với dáng người nhỏ nhắn trong tà áo dài duyên dáng, là sự dịu dàng nhỏ nhẹ của cô Thanh Trúc và sự tận tụy, tận tâm của cô Kim Dung. Cô Kim Dung cùng với cô Khánh Huyền, cô Thanh Hà, cô Thu Hà và cô Lê Ngọc chính là những người cô đã dốc tâm rèn luyện, ân cần chỉ bảo, mài giũa và mang mình đến gần hơn với đam mê

từ ngày nhỏ: duyên bút mực, nghiệp văn chương và nghề giáo. Mình vẫn còn nhớ khi đã học Mười Hai ở ngôi trường màu “thiên thanh”, được theo học đội tuyển, cô Khánh Huyền vẫn luôn gắn bó, hỗ trợ và đồng hành cùng mình. Để đến bây giờ, khi đã chọn theo nghề, mình luôn biết ơn vì nền tảng vững chắc mà mình đã được dựng xây từ buổi ấy.

Lý Tự Trọng trong kí ức của mình, còn là hình bóng những thầy cô giáo viên bộ môn rất đổi tận lực và nhiệt thành. Thầy cô đã gửi bao tâm huyết của mình vào trong từng bài giảng để kiến thức đến với chúng mình được rõ nét và gọn gàng nhất, trang bị cho chúng mình hành trang vững chắc để bước vào đời. Đó còn là kí ức về dãy ghế đá mát rượi bóng cây xanh gần tượng đài - địa bàn học lý tưởng cho những tâm hồn mê thơ văn như chúng mình, vì chỉ cần hít hà mùi hương sen nồng nồng thổi cũng đủ gọi dậy bao cảm xúc; là thư viện - thiên đường” để tìm kiếm những đầu sách hay, phục vụ cho bài viết. Đó còn là các phòng bộ môn Lý, Hóa, Sinh, Nhạc - nơi chúng mình vừa được học,

vừa được ngheu ngao hát cùng cô Vy, cô Chiến, được xem thí nghiệm “trực tuyến”, được tự tay mổ xẻ các xác lá, sinh vật và cùng bạn bè “đốt đèn cồn thấp sáng ước mơ”. Đó còn là phòng họp Đội - “địa bàn cư trú” của cô Thanh - người cô vui tính, gần gũi với học sinh, rồi thầy Hoàn - người trực tiếp sáng tạo những hoạt động ngoài giờ cho chúng mình, chấm điểm thi đua và cả những bài học thành nhân là kim chỉ nam, là hoa tiêu được chuẩn bị một cách cẩn thận. “Ra đi mới biết lòng vô hạn”, những kí ức ngọt ngào của tháng năm học trò ấy, vẫn luôn theo dấu mỗi bước chân trưởng thành của chúng mình, để ngày hôm nay, mình nhận ra, khi kỉ niệm sống động và da diết thức dậy trong lòng người, ta sẽ cảm giác như một cuốn phim chạy dài trong hiện tại.

Ngày trở về dưới mái trường xưa nhân kỉ niệm 50 năm thành lập, lòng mình bỗng dâng trào bao cảm xúc. Nửa thế kỉ, mái trường đã đổi thay biết bao, nhưng điều mãi còn nguyên vẹn chính là tình thầy trò, là kỉ niệm của một thời áo trắng khăn quàng đỏ vô âu vô lo bên thầy cô. Tình yêu thương của thầy cô như ngọn hải đăng lặng lẽ giữa mịt mù biển khơi, mãi bùng

bùng soi sáng, tình thương ấy đã thật sự “nằm ngoài quy luật của sự băng hoại”. Nửa thế kỉ - một chặng hành trình đầy tự hào, và trong trái tim cựu học trò như mình, mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu mãi là nơi neo đậu ký ức, để mỗi lần nhớ về lại thấy lòng mình ấm áp và rưng rưng. Hành trình nửa thế kỉ ấy chính là hành trình gieo hạt và gặt hái. Thầy cô gieo vào tâm hồn chúng mình tình yêu học hỏi, niềm tin và trách nhiệm. Để rồi hôm nay, sau bao năm tháng, ngôi trường gặt về biết bao hoa thơm trái ngọt: thành tích dạy và học đáng tự hào, thế hệ học trò thành đạt, một thương hiệu giáo dục có chỗ đứng riêng rẽ, vững bền trong lòng nhân dân.

Trong khoảnh khắc thiêng liêng này, mình - một cựu học sinh - chỉ muốn cúi đầu tri ân thầy cô đáng kính, trong niềm xúc động và tự hào về mái trường, và tin tưởng rằng: từ nền tảng vững chắc của nửa thế kỉ qua, ngôi trường sẽ tiếp tục viết tiếp những trang mới rạng ngời hơn trong hành trình tương lai, hệt như “những cành nhánh không ngừng trở ra trên cây đời.

N.A.T

VÙNG TRỜI ĐẸP NHẤT

Đoàn Lưu Quang Trung

Cựu học sinh khoá 2018-2022

Chấp bút những dòng chữ đầu tiên cho bài viết này, tôi vẫn còn nhớ như in những hương thơm của mùi hoa phượng khi mình lần đầu bước những bước chập chững vào ngôi nhà nay đã là hình bóng đã hằn sâu trong ký ức - trường THCS Lý Tự Trọng. Thật nhớ biết bao những năm tháng trời xanh, mây trắng và tôi thì cứ nở một nụ cười ngây ngô cùng đám bạn đón chờ một mùa tựu trường đầy mơ mộng nữa. Cảm xúc về ngôi trường xưa giờ đây ngưng tụ thành những nỗi nhớ đọng lại trên hàng mí mắt, khiến sóng mũi cứ cay cay mỗi khi nhắc về.

Ngược về dòng chảy của hoài niệm đang tuôn trào trong tâm thức, tôi nhớ những tháng ngày mình còn một chút lạ lẫm, chưa quen nhưng lại tò mò và người bạn đầu tiên là hàng cây và góc sân trường để lại trong tôi nhiều thương nhớ. Hàng cây già nơi giữa

góc sân trường đã dịu dàng, ngày ngày diu dặt tôi qua những đổi thay. Dưới góc sân ấy, tôi đã làm quen với biết bao người bạn, được trò chuyện thỏa thích, được chạy nhảy tung tăng, được ca hát líu lo như những chú chim chẳng bao giờ biết mệt mỏi. Thật thích khi mình có thể tìm được một góc cửa trên lớp để đắm chìm trong khung cảnh trời trong mây trắng và hàng cây xanh biếc, gió thổi mát rượi và những tiếng hò reo của mấy đứa bạn vẫn còn vang vọng mãi nơi đây.

Đắm say qua từng giai điệu tuổi trẻ mà tâm thức bật lên, tôi lại tiếp tục rảo bước qua những lớp học, nơi mà tiếng những người thầy, người cô giảng bài vẫn còn mãi trong nỗi nhớ. Ngày đó, mê lắm môn Ngữ Văn, giọng cô cứ như tiếng suối chảy rì rào rách qua tai và đọng lại biết bao nhiêu cảm xúc. Thích nhất bài Truyện Kiều của Đại thi hào Nguyễn Du, cô giảng tới đâu, tôi gật gù tới đó. Giọng thơ của thi sĩ vốn đã hay, nay qua những thanh âm trong trẻo của cô lại thêm dạt dào xúc cảm. Chợt thấy, niềm cảm hứng văn chương trong mình cũng được ươm mầm từ đó. Bên cạnh những tiết văn bay bổng là những giờ toán, lý, hoá cật lực giải bài tập. Còn nhớ có những bài phải toát mồ hôi hột mới có thể giải xong, nghĩ lại thấy ngày đó thầy cô thật kiên nhẫn biết bao. Phòng học, nơi có bảng xanh, phấn trắng quen thuộc thì tôi lại nhớ nhất chiếc bàn gỗ mình vẫn ngồi ngày

nào bên cạnh tụi bạn quây phá. Chúng ta đã ghi lên đó một cách vô tư những mong muốn, mơ ước thuở thiếu thời hay những cảm mến thâm thương, trộm nhớ mà tụi học trò dành cho nhau những năm tháng mới lớn. Rất dễ thương, hài hước và nhí nhảnh. Yêu lắm những căn phòng dù đã cũ nhưng vẫn mãi mãi mới ở trong tim.

Lúa 2007 của chúng tôi có một kỷ niệm thật dở khóc dở cười đó là một kì nghỉ tết dài thật dài và những năm tháng học online không ngừng nghỉ. Đó là hậu quả do bệnh dịch covid-19 lây lan mạnh mẽ, khiến cho mọi lĩnh vực trong đời sống chao đảo, lao dốc không phanh, và giáo dục cũng vậy. Thời học sinh, nghỉ tết chỉ vồn vẹn từ 7 đến 10 ngày, thế nhưng chúng tôi đặc biệt hơn, nghỉ tết từ ngày này qua tháng nọ. Mới đầu thì ai cũng háo hức vì mình sẽ được nằm ở nhà lười biếng, xem phim, bấm điện thoại, chơi game và tự do làm những điều mình thích. Nhưng không, chỉ là tuần đầu tiên, sang tuần tiếp theo, tôi đã nôn nóng trở lại học để mong được cùng bè bạn kể những câu chuyện vui mà mình đã trải qua ngày tết. Thế nhưng thời gian cứ thấm thoát trôi đi, bệnh dịch ngày càng leo thang chóng mặt, còn tôi và đám bạn thì ôm nỗi nhớ trường, nhớ lớp, nhớ thầy cô cũng xót xa không kém. Và rồi, chúng tôi học online, những buổi học trực tuyến chỉ là liều thuốc tạm thời, cứu cánh cho học sinh không bị quên kiến thức, chuẩn bị bài vở để chuẩn bị vào các kì thi định kì chứ nó không làm vơi bớt đi cái thèm đi lên trường trò chuyện và được tiếp xúc với thầy cô. Nhưng, học trực tuyến nó cũng có những cái vui riêng, dù cách nhau một cái màn hình, nhưng nhờ đó, ta mới biết, nỗi nhớ về nhau vẫn hiện hữu. Dù không nói ra, nhưng những xúc cảm ấy vẫn như sợi dây liên kết, làm cho tôi và thầy cô, các bạn không bị xa rời nhau dù giây phút nào. Để rồi, cảm xúc vỡ òa khi tin tức dịch bệnh có dấu hiệu được kiểm soát tốt, chúng tôi đi học lại với niềm vui và sự phấn khởi vô bờ bến. Được nhìn thấy mọi người vẫn an toàn, sống khỏe sống tốt, tự nhiên trái tim lại hân hoan biết bao.

Những năm sau khi chào tạm biệt mái trường Lý Tự Trọng thân yêu, khi sắc trời chuyển sang thu, lá rơi rụng khắp nơi, tôi lại nhớ những ngày tựu trường đầy niềm vui và sự phấn khởi ấy. Ánh nắng hạ dịu dần những chỗ lại cho những buổi chiều thu rì rào tiếng gió cùng với những tiếng cười nô đùa hồn nhiên của bọn trẻ trên khắp nẻo đường đến trường làm lòng tôi cứ dậy lên những xúc cảm thuở niên thiếu. Thật đẹp biết bao với góc sân quen với hàng cây xanh, khung cửa sổ, lớp học với tiếng thầy cô giảng bài lâu lâu có tiếng thì thầm to nhỏ của bọn học sinh nghịch ngợm, đáng yêu. Cảnh vật sau bao năm dù có đổi thay ít nhiều, nhưng may mắn thay thầy cô vẫn luôn ở đó, nở những nụ cười như ngày đầu để chào đón những em học sinh cũ quay về thăm sau bao năm xa vắng. Họ vẫn là những con người ươm mầm xanh chăm chỉ, mài mê với ngọn lửa không bao giờ ngừng cháy. Chính tình yêu thương, đùm bọc, sẻ chia của thầy cô đã nâng bước cho biết bao nhiêu thế hệ học sinh tỏa sáng rực rỡ trên con đường của mình. tôi cũng là một trong những học trò nằm trong số đó, em đã được truyền cảm hứng học tập và làm việc, từ đó bản thân mình đã ngày càng mạnh dạn bước ra khỏi vùng an toàn, chạm tay tới những lĩnh vực mới và đem về vinh quang, chiến thắng cho bản thân.

Nay 50 năm thành lập trường, tôi rất vui sướng xen lẫn nỗi niềm xúc động khi được ngồi đây,

viết lên những dòng tâm sự của một bạn học sinh nhỏ nhỏ góp phần làm cho mái trường thêm tràn ngập những kỷ ức đẹp. Đây là cơ hội lớn đầu tiên sau bao năm đã xa mái trường của một cựu học sinh, và tôi vô cùng trân trọng cơ hội ấy. Trong một thời đại vươn mình của dân tộc, kiến thức là thanh gươm sáng soi và hữu hiệu nhất để giúp đất nước ngày một bay cao, bay xa và sánh vai với các cường quốc năm châu. Vì vậy, với một sứ mệnh cao cả, là mang lại kiến thức, truyền bá tư tưởng sống văn minh, môi trường học tập thiện lành và tràn ngập yêu thương, Trường THCS Lý Tự Trọng được kỳ vọng sẽ luôn phát triển mạnh mẽ, vững bền và tạo ra nhiều đột phá. Hi vọng, mai sau tôi cũng sẽ là một phần nhỏ làm rạng danh ngôi trường thân yêu dù ở bất cứ nơi đâu trên mọi miền tổ quốc hay thế giới bao la, rộng lớn.

Khoảng trời thanh xuân tuyệt đẹp tôi đã may mắn dành trọn cho trường THCS Lý Tự Trọng, một khởi đầu tuyệt đẹp, một cái kết trọn vẹn và những hành trình mới tiếp theo sẽ mãi chẳng quên hình bóng ngôi trường ấy. Thương nhớ vùng trời có trường THCS Lý Tự Trọng, những con người thân yêu và tôi ở đó. Một thời niên thiếu chẳng thể quên và để lại nhiều tiếc nhớ.

Đ.L.Q.T

TRƯỜNG LÝ TỰ TRỌNG NƠI KHƠI ĐẦU NHỮNG ƯỚC MƠ

Bùi Đăng Ý - Lớp 6/4

Có lẽ trong cuộc đời của mỗi người, ai cũng có một nơi để nhớ về, để thương mến, để tự hào. Với em, nơi ấy chính là Trường THCS Lý Tự Trọng, ngôi trường thân yêu mà năm nay em vừa vinh dự được trở thành học sinh lớp 6. Năm học đầu tiên tại đây đối với em thật đặc biệt, bởi em không chỉ làm quen với thầy cô, bạn bè mới, mà còn được hòa mình vào không khí trang trọng và thiêng liêng của lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường (1975-2025).

Ngày đầu tiên bước qua cánh cổng trường, lòng em vừa háo hức vừa hồi hộp. Sân trường rộng rãi với những hàng cây rợp bóng, từng cánh phượng còn sót lại của mùa hè đỏ rực như đang vẫy chào lũ học trò mới. Tòa nhà bốn tầng sừng sững, những lớp học với ô cửa sổ sáng đèn, tiếng trống trường rộn ràng - tất cả như một bản nhạc mở ra chương mới trong tuổi học trò của em. Em thấy mình thật may mắn khi được học tập dưới mái trường đã có bề dày nửa thế kỷ chắp cánh cho bao thế hệ trường thành.

Điều khiến em ấn tượng và xúc động nhất chính là hình ảnh thầy cô giáo. Thầy cô ở trường THCS Lý Tự Trọng thật gần gũi, ân cần nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc. Ngày mới vào lớp, em còn rụt rè lắm, nhưng nụ cười dịu dàng và lời động viên của cô giáo chủ nhiệm đã giúp em tự tin hơn. Em nhớ mãi những buổi học đầu tiên, khi em còn chậm chạp trong việc ghi chép, cô kiên nhẫn hướng dẫn từng chút một. Cô không chỉ dạy chúng em kiến thức mà còn dạy cách sống

chan hòa, biết yêu thương và giúp đỡ người khác.

Em cũng rất ngưỡng mộ cô giáo dạy Toán, giọng cô vang lên rành rọt, ánh mắt sáng ngời niềm tin. Cô nói: “Toán học không chỉ là con số khô khan, mà còn là cách để rèn luyện tư duy, sự kiên nhẫn.” Câu nói ấy đã để lại trong em động lực lớn. Hay mỗi tiết học Văn, lời giảng của cô như mở ra trước mắt em cả một thế giới mới, nơi có những bài thơ, trang văn gợi bao cảm xúc, dạy em biết rung động trước cái đẹp và trân trọng những điều bình dị.

Với em, thầy cô chính là người cha, người mẹ thứ hai, là ngọn đuốc soi sáng con đường phía trước. Dù có khi bị nhắc nhở vì lơ là, hay bị phê bình vì làm bài chưa tốt, em vẫn cảm thấy biết ơn, vì em hiểu rằng tất cả đều xuất phát từ tình thương và mong muốn học trò trưởng thành hơn.

Không chỉ thầy cô, mái trường còn mang đến cho em những người bạn mới. Bạn bè như những bông hoa rực rỡ tô điểm cho tuổi học trò thêm sáng chói. Chúng em cùng nhau học tập, cùng chia sẻ niềm vui và cả những nỗi buồn nhỏ bé. Có lần em bị ốm, không đến lớp được, bạn đã chép bài hộ rồi còn nhắn tin động viên em mau khỏe. Em thật sự xúc động và nhận ra rằng, tình bạn ở đây thật ấm áp, chân thành. Giờ ra chơi, tiếng cười vang khắp sân trường, những bước chân tung tăng, những trò chơi tập thể gắn kết chúng em lại với nhau.

Trong dịp kỉ niệm 50 năm thành lập trường, em còn được nghe thầy cô kể về những thế hệ học trò đi trước: có người nay đã trở thành bác sĩ, kỹ sư, nhà giáo, công an, bộ đội... Họ đã và đang cống hiến sức mình cho đất nước, và tất cả đều mang trong tim niềm tự hào về mái trường THCS Lý Tự Trọng. Khi nghe những câu chuyện ấy, em thấy trái tim mình rạo rực, vừa tự hào, vừa cảm thấy trách nhiệm học tập càng lớn lao hơn.

Lặng ngấm tấm bảng vàng truyền thống treo trang trọng nơi hành lang, nơi ghi danh bao thế hệ học sinh giỏi, em thầm ước một ngày nào đó, tên mình cũng sẽ được khắc ghi tại đây, như một

minh chứng cho sự cố gắng, đề tri ân công ơn thầy cô và để không phụ lòng mái trường yêu dấu.

Em biết rằng, những kỉ niệm hôm nay sẽ trở thành hành trang quý báu theo em suốt chặng đường đời. Những giờ học say mê, những buổi sinh hoạt dưới cờ, những dịp tập văn nghệ, thể thao - tất cả đã tạo nên một bức tranh tuổi học trò thật đẹp, thật trong sáng.

Trường THCS Lý Tự Trọng ơi, em tự hào khi được là một phần trong hành trình nửa thế kỷ rực rỡ của trường. Em tin rằng ngôi trường thân yêu này sẽ mãi mãi vươn cao, vững vàng, là nơi chắp cánh cho bao thế hệ học trò bay đến những chân trời mới.

B.Đ.Y

TỰ HÀO MÁI TRƯỜNG LÝ TỰ TRỌNG

Quang Hậu - Lớp 6/1

Em là học sinh mới vào trường,
Lòng rộn rã giữa ngày vui hội ngộ.
Năm mươi năm - trang vàng son rực rỡ,
Ngôi trường em tỏa sáng vạn niềm tin.

Phòng học mới sạch đẹp, thật xinh
Sân trường rộng, bóng cây xanh tỏa mát.
Thầy cô giảng tận tình, gần gũi,
Nâng bước em vững chãi giữa hành trình.

Biết bao anh chị đã trưởng thành,
Gặt thành tích về tô thêm trang truyền thống.
Hôm nay em tự hào xin tiếp nối,
Yêu trường em - Lý Tự Trọng quang vinh!

Q.H

LÝ TỰ TRỌNG - KÝ ỨC VÀ NIỀM TIN

Nguyễn Thị Thủy - Phó Hiệu trưởng

Ngày xưa áo trắng thơ ngây
Sân trường rộn rã tháng ngày tuổi thơ
Phượng hồng đỏ thắm ước mơ
Lời thầy ân nghĩa, tình cô dạt dào

Tiếng ve gọi gió xôn xao,
Hành lang gạch cũ lao xao tiếng trò
Dấu chân in bóng sân xưa,
Lung linh kỷ niệm, gió đưa tiếng cười

Biển Sơn Trà sóng đầy vơi,
Ngân nga câu hát trọn đời tình quê
Ngôi trường in dấu thời gian
Biển trời hòa nhịp muôn vàn yêu thương

Tôi về đứng giữa trường xưa
Bao điều đổi mới, niềm tin dâng trào
Hành lang rợp bóng cờ sao
Phòng lớp sáng loáng tầng cao gió vào

Thầy cô tóc điểm pha sương
Vẫn còn nhiệt huyết tình thương dạt dào
Trò xưa trở lại hôm nao
Tiếp bước giảng dạy tự hào khôn nguôi

Ngôi trường Lý Tự Trọng ơi
Lắng hồn phổ biến, sáng ngời niềm tin
Mai sau dẫu khắp phương trời
Tình thầy, nghĩa bạn vững lời tỏa soi

Niềm tin ta gửi ngày mai
Mái trường tỏa sáng, tương lai rạng ngời
Sơn Trà biển hát bên trời
Lý Tự Trọng mãi...rạng ngời trong tim.

N.T.T

MÙA THU KHAI TRƯỜNG

Trúc Linh - Lớp 6/2

Em chào "Trường" - nụ cười rạng rỡ,
Lý Tự Trọng mở rộng vòng tay.
Sân trường nắng nghiêng màu trang vở,
Lớp Sáu vào bờ ngõ, rừng rưng.

Lần đầu dưới mái trường mơ ước,
Trống vang như nhịp đập trong tim.
Bạn mới gặp, đôi câu chào hỏi
Từ xa lạ bỗng hóa thân quen.

Lý Tự Trọng, ngôi trường em quý
Nơi mùa thu rực rỡ nắng vàng.
Tiếng trống vang như lời mời gọi,
Đón em vào dãy dãy yêu thương.

Hành lang nắng in đôi chân nhỏ,
Góc phượng hồng ươm ước mơ xanh.
Từng ánh mắt thầy cô triu mến,
Gieo yêu thương tựa nắng mai hồng.

Thật tự hào đứng trong hàng ngũ
Những người con ưu tú sáng ngời.
Em dặn lòng gắng chăm, học giỏi
Để mai sau góp ích cho đời.

T.L

TIẾNG VỌNG THỜI GIAN

(Lý Tự Trọng - nơi cha gửi ký ức, con viết ước mơ)

Phạm Lanh - Cựu học sinh & phụ huynh lớp 6/2

Nửa thế kỷ, mái trường còn vẹn bóng,
Phổ biến hiện vang vọng tiếng trống xưa.
Ngày cha trẻ, áo trắng bước vào trường,
Mang ước mơ gửi theo từng trang vở.

Cha lớn lên dưới hàng cây rợp mát,
Nghe thầy cô dạy chữ nghĩa, làm người.
Sân trường ấy, bao kỷ niệm rạng ngời,
Tiếng cười bạn, dấu chân còn dấu đó.

Rồi hôm nay, con ngồi nơi cha đã,
Cũng lớp này, phấn trắng bảng xanh xưa.
Tiếng trống trường như nhắc nhở sớm trưa,
Cha đã sống một thời trong ký ức.

Nhìn con trẻ, lòng cha dâng rạo rực,
Thấy bóng mình trong ánh mắt hồn nhiên.
Một dòng chảy truyền thống nối tiếp liền,
Cha và con chung nhịp tim, hơi thở.

Lý Tự Trọng - ngôi trường cha đã ở,
Nay giữ hồn, chắp cánh giấc mơ con.
Từ mái trường, bao thế hệ vẫn còn,
Thắp ngọn lửa, sáng ngời nơi phổ biến.

(Nửa thế kỷ - một hành trình ký ức.

Nửa thế kỷ - một khát vọng tương lai)

Xin gửi về mái trường Lý Tự Trọng - phổ biến Sơn Trà, những vần thơ tri ân và tự hào.

Đà Nẵng, 9/2025

P.L

BA THẾ HỆ CHUNG MỘT MÁI TRƯỜNG

Trọng Khang - Lớp 6/9

Tôi không sao quên được cảm giác háo hức, hạnh phúc xen lẫn tự hào khi lần đầu tiên bước chân vào ngôi trường THCS Lý Tự Trọng, một ngôi trường khang trang, rộng lớn, nơi đã chấp cánh bay cho bao thế hệ học trò. Và đặc biệt, ngôi trường này cũng là nơi mà bà nội, rồi bố mẹ tôi, các chú dì và cả anh chị của tôi đã từng theo học.

Ngày tôi còn bé, bà thường hay kể về kí ức tuổi thơ ngọt lành ở ngôi trường yêu dấu mang tên Lý Tự Trọng! Ở đó, bà được học tập, vui chơi cùng với những người bạn thuở thiếu thời và được dạy dỗ tận tâm dưới tình yêu thương của cô thầy. Với bà, ngôi trường ấy là niềm tự hào và là một phần ký ức không thể phai mờ. Bà giữ gìn những tháng ngày xưa ấy thật kỹ trong tim, để mỗi khi năm tháng qua đi, bà lại kể cho con cháu nghe về ngôi trường bên phố biển - như thể tất cả chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Ngày tôi chính thức trở thành học sinh của trường THCS Lý Tự Trọng, bà đã dành cả đêm để kể về những ngày đầu tiên của bà, của mẹ tôi, của anh Hai tôi. Bà kể về những góc sân và khoảng trời, nơi mà bà vẫn cùng bạn bè chơi đánh chuyền, nhảy dây, ... Ba mẹ và anh Hai tôi cũng mỉm cười, gật gù kể thêm bao kỉ niệm ở ngôi trường này. Cả nhà như cùng trở về với những ngày tháng rạng ngời, trong trẻo của tuổi học trò năm nào.

Ba bảo ngày xưa ba từng là một đứa trẻ ham chơi, lười học suốt những năm tháng tiểu học, thậm chí từng nhiều lần định bỏ học. Nhưng rồi, khi bước chân vào ngôi trường Lý Tự Trọng, ba đã tìm lại được niềm say mê với con chữ, với những ước mơ thuở nhỏ. Chính từ nơi ấy, ba đã trưởng thành để hôm nay trở thành một kĩ sư, mang tài năng và tâm huyết của mình cho sự phát triển của thành phố quê hương.

Phải chăng vì thế mà ngày đầu tiên đến trường, tôi đã thấy thân thương, cảm giác mình đã thuộc về nơi này từ lâu, rất lâu. Dù những dãy phòng học xưa nay đã thay áo mới nhưng với tôi, chúng vẫn vô cùng gần gũi bởi mỗi góc sân, mỗi phòng học ấy đều có bóng dáng của bà, của mẹ tôi ngày xưa. Và rồi, những ngày tháng tiếp theo, tôi càng thấy những gì bà mình nói thật đúng. Thầy cô tại mái trường thân thương này luôn mang lại cho tôi những tiết học vừa vui vừa thú vị. Những người bạn tưởng chừng xa lạ nay đã đồng hành sát cánh, giúp đỡ nhau trong học tập.

Tôi còn nhớ như in vẻ mặt ngơ ngác, lạ lẫm pha chút sợ hãi của Mạnh Quân khi ngày đầu nhận lớp. Ấy vậy mà giờ đây, bạn đã trở nên năng nổ, luôn xông xáo trong mọi hoạt động của lớp, của trường, vui vẻ nhiệt tình hỗ trợ các bạn cùng tiến bộ. Tôi thường kể cho bà chuyện trường, chuyện

lớp. Bà mỉm cười hiền hậu, ánh mắt sáng lên niềm tự hào: “*Trường Lý Tự Trọng sẽ dạy các con không chỉ kiến thức, mà còn cách trở thành người tốt hơn mỗi ngày.*”

Thế rồi, ngày bà đi họp phụ huynh cho tôi về, bà vui vẻ nói rằng vào dịp kỉ niệm 50 năm của trường sắp tới, bà sẽ cùng các bạn đồng khóa về thăm trường. Ba mẹ tôi cũng hứa sẽ sắp xếp công việc để về cùng dự. Còn anh Hai cũng sẽ cùng các bạn khoác lên mình bộ đồng phục học sinh, đeo khăn quàng để sống lại những hạnh phúc của tuổi học trò.

Tôi thấy vui lây trong niềm vui của bà, của ba mẹ và anh Hai. Lòng tôi cũng rạo rực bởi ánh mắt háo hức lấp lánh niềm vui của cả nhà khi nghĩ về ngày kỉ niệm trọng đại của mái trường đầu yêu!

Tôi tưởng tượng về lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường – chắc hẳn sẽ đông vui và ý nghĩa lắm. Khi ấy tôi sẽ tự tin dẫn bà và các bạn của bà, dẫn cả ba mẹ và anh Hai đi thăm từng góc sân, từng dãy lớp, sẽ kể về cho mọi người nghe sự thay đổi khang trang của mái trường Lý Tự Trọng. Chỉ nghĩ đến thôi, tôi đã thấy lòng mình ngập tràn niềm vui.

Nghĩ rồi, tôi mỉm cười tự hào vì bản thân thật may mắn khi được theo học tại đây. Và để xứng đáng với truyền thống nhà trường, với công sức của biết bao thầy cô, cả niềm tin vững vàng của gia đình, tôi tự hứa với bản thân sẽ học tập và rèn luyện thật tốt, tốt hơn nữa. Để sau này, tôi sẽ được viết tiếp những trang sách tri ân dành cho mái trường đầu yêu. Và biết đâu – một ngày nào đó tôi cũng sẽ tự hào nói với con cháu của mình về ngôi trường **MỘT TRĂM NĂM TUỔI**. Và còn nhiều hơn thế nữa, ...

T.K

BA KỂ CON NGHE

Thảo Nguyên - Lớp 6/11

Vậy là một năm học mới lại bắt đầu, sau bao ngày chờ đợi thì giờ đây cổng trường THCS Lý Tự Trọng đã rộng mở chào đón tất cả học sinh thân yêu bước vào năm học mới với nhiều điều mơ ước, niềm tin và hy vọng. Với em, đây còn là một năm học vô cùng đặc biệt khi Trường THCS Lý Tự Trọng chuẩn bị thành lập kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường (1975-2025). Không khí của năm học mới, cùng với không khí của công tác chuẩn bị về cơ sở vật chất, trang thiết bị cho nhà trường

chuẩn bị cho lễ kỷ niệm làm cho nơi đây thêm phần nhộn nhịp. Tất cả mọi thứ đều sẵn sàng cho ngày lễ trọng đại của ngôi trường tròn 50 tuổi.

Bước vào ngôi trường mới khang trang, mùi sơn mới hòa quyện với không khí mùa thu mát mẻ làm cho em cảm thấy thoải mái và dễ chịu làm sao. Khi được biết mình trúng tuyển vào trường THCS Lý Tự Trọng, em và gia đình đã rất vui, cũng rất đỗi tự hào khi được học tập tại ngôi trường này, bởi vì gia đình em đã có ba, cùng các bác, cô đều cũng được học tập ở nơi đây.

Ngày nhà trường báo tin trúng tuyển, tối hôm đó ba đã kể cho em nghe về trường, về bạn bè, về những kỷ niệm nơi mà ba đã học tập. Ba kể rằng:

"Ba đã học cấp hai tại Trường THCS Lý Tự Trọng từ năm 1988-1992, ngày đó, trường còn rất đơn sơ, chỉ có một tầng học nhỏ bé, khác hẳn với dãy nhà bốn tầng khang trang như hiện nay. Vì phòng học không đủ, phần lớn học sinh thời đó phải học nhờ tại Giáo xứ Sơn Trà gần đó. Chỉ đến năm cuối lớp 9, mới được học tại khu trường chính - vị trí mà bây giờ ngôi trường đã được xây dựng như hôm nay. Thời điểm đó, Giáo xứ Sơn Trà nằm ở ngay trong sân trường, không có tường rào nên giờ ra chơi, học sinh thời đó thường vui chơi ở đây. Ở đó có một lò làm kem nhỏ. Mặc dù ba nói rằng que kem chẳng nhiều hương vị như bây giờ, có chăng cũng là nước, đường và chút bột vani cho có mùi thơm; nhưng với ba và các thế hệ học sinh thời đó như là một món ăn vô cùng xa xỉ và cũng là cả một sự háo hức. Mỗi lần tan học, học sinh xếp hàng dài, chen chúc, thậm chí chen lấn nhau chỉ để mua được một que kem mát lạnh, ngọt ngào..

Ngày ấy, không điện thoại, không mạng xã hội, không trò điện tử... thế nhưng sau những tiết học, là những giờ ra chơi đầy ắp kỷ niệm. Sân trường ngày ấy cũng là "thiên đường" của trò chơi dân gian: nhảy dây, đá cầu, ô ăn quan, bắn bi... các thế học trò cứ vậy mà lớn lên cùng học tập và trưởng thành trên con đường mình đã chọn....

Một góc đặc biệt trong ký ức nữa đó là Thư viện nhỏ của nhà trường. Sách không nhiều, kệ sách đơn sơ, xộc xệch nhưng là nơi đưa học sinh đến với bao câu chuyện kỳ thú. Phòng thư viện lúc nào cũng chật ních học sinh chen nhau mượn. Được cầm trong tay một cuốn truyện mới, đọc ngấu nghiến từng trang là niềm vui to lớn.

Vậy đó, bốn năm dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng của ba tuy còn nhiều thiếu thốn về cơ sở vật chất, nhưng các thầy cô hết lòng dạy dỗ, truyền tải những kiến thức cho học sinh; bạn bè chan hòa, gần gũi. Tiếng trống trường giục giã, tiếng ve rộ rã mùa hè, những buổi sinh hoạt Đoàn - Đội, những ngày lao động dọn dẹp bồn hoa... tất cả đã tạo nên một tuổi học trò đẹp đẽ, trong sáng và hồn nhiên.

Giờ đây, ba đã rời xa ngôi trường THCS Lý Tự Trọng được 33 năm, nhưng ba bảo rằng ba chưa bao giờ quên những ngày tháng tươi đẹp ở mái trường THCS Lý Tự Trọng. Dẫu thời gian trôi đi, ngôi trường giờ đã khang trang, hiện đại, nhưng ba vẫn luôn ghi nhớ, vẫn mãi còn nguyên hình ảnh ngôi trường một tầng giản dị, những buổi học nhờ ở Giáo xứ Sơn Trà, hàng kem mộc mạc, quà vặt rong trong sân trường, trò chơi dân gian rộn tiếng cười và thư viện nhỏ chen chúc học sinh. Đó là một phần tuổi thơ không thể nào phai, một kỷ ức thiêng liêng mà ba luôn trân trọng.

Hôm nay khi con gái của ba bước vào ngôi trường THCS Lý Tự Trọng, mỗi ngày đưa con gái đến trường ba lại như sống lại với tuổi thơ, với những kỷ niệm về tuổi học trò, ... Kể đến đây, tôi thấy trong ba như lóe lên niềm tự hào và hy vọng rằng con gái nhỏ của ba sẽ tiếp tục học tập và sẽ có nhiều kỷ niệm đẹp ở ngôi trường THCS Lý Tự Trọng giàu truyền thống của Phường Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng. Nơi đây con gái của ba sẽ được dạy dỗ, được học những kiến thức, những điều hay lẽ phải là hành trang để con gái tiếp tục trong những chặng sắp tới."

Nghe xong câu chuyện của ba, tôi thật bồi hồi, xúc động và cũng đầy tự hào bởi tôi đã trở thành một thành viên của ngôi trường THCS Lý Tự Trọng, nơi sẽ mở ra cho tôi một "thế giới diệu kì" - thế giới của tri thức, của tình thầy cô, tình bạn bè, tình yêu quê hương, đất nước ... và cao hơn cả là đạo lý làm người.

T. N

BÊN ĐỒ TÌNH THẦY

Minh Sơn - Lớp 9/7

Dòng thời gian như cánh diều gặp gió
Bốn năm rồi dưới mái trường thân yêu
Ngôi trường nhỏ tình thầy cao cả
Dạy cho em khôn lớn thành người.

Đón nụ cười mỗi sớm mai nắng lên
Vui đến trường học chăm từng bài giảng
Trang giáo án lời thầy cô nồng ấm
Tháng năm dài em nhớ mãi sao quên?

Lý Tự Trọng! Người anh hùng nhỏ tuổi
Biết ơn anh - người cộng sản kiên trung
Trao yêu thương mầm xanh em bước tiếp
Viết bản hùng ca đẹp mãi khúc quân hành.

Em trở về một ngày nắng trong xanh
Cúi đầu chào: Thầy cô người gieo hạt
Chờ phù sa vun đắp đẹp cho đời
Dẫu gian truân, thầy vẫn là ngọn lửa,
Soi sáng đường em qua bao đêm tối.
Tình thầy sâu như biển khơi vô hạn,
Dẫn lối em vững bước giữa cuộc đời.

Thấm thoát thoi đưa, bóng thầy vẫn rạng
Tựa vì sao sáng giữa trời đêm.
Lời thầy dạy khắc sâu trong tâm khảm,
Giữ mãi bên lòng, ấm mãi suốt đời.

M. S

BẾN ĐỒ BÌNH YÊN

Hải Yến

Chẳng phải ngẫu nhiên mà người ta gọi mái trường là “ngôi nhà thứ hai”. Nơi ấy, chúng ta không chỉ học kiến thức, rèn luyện đạo đức mà còn nuôi dưỡng ước mơ, chắp cánh cho những khát vọng đầu đời. Với tôi, trường THCS Lý Tự Trọng - ngôi trường xinh đẹp giữa lòng thành phố biển hiền hòa - chính là mái nhà thứ hai như thế.

Tôi đến với ngôi trường này khi còn chưa tròn 26 tuổi, mang theo giọng Quảng Bình đặc sệt và bao lo âu, bỡ ngỡ. Hơn mười bốn năm trôi qua, giờ đây đứng giữa sân trường lộng gió, tôi đã gần bước sang tuổi 40, với một hành trình không chỉ của nghề giáo, mà còn là hành trình của sự trưởng thành, của tình yêu và sự gắn bó bền bỉ.

Tôi sinh ra ở một vùng quê nghèo Quảng Bình. Những năm đầu đứng lớp ở quê hương đã cho tôi thấm thía giá trị thiêng liêng của nghề giáo. Rồi một ngày, theo chồng vào Đà Nẵng lập nghiệp, tôi bén duyên với THCS Lý Tự Trọng, nơi đã dang tay đón tôi bằng sự ấm áp, sẻ chia của những đồng nghiệp tận tâm và đầy nhân hậu. Chính họ đã giúp tôi vượt qua mặc cảm giọng nói vùng miền, sự khác biệt trong cách làm việc, và từng bước hòa nhập, trưởng thành.

Là một giáo viên chủ nhiệm, tôi luôn tâm niệm: Muốn dạy tốt, phải hiểu học trò. Mỗi đầu năm học, tôi tìm hiểu hoàn cảnh, tính cách từng em, quan tâm đến cả ánh mắt buồn, những lần nghỉ học bất thường... Tôi luôn cố gắng để học trò giỏi được bay xa hơn, học trò khó khăn không bị bỏ lại phía sau. Tôi tin rằng nghề dạy học trước hết phải đặt chữ “tâm” và “nhân” lên đầu, bởi người thầy không chỉ trao kiến thức, mà còn phải gieo yêu thương, nuôi dưỡng ước mơ.

Những mùa tri ân tháng 11, khi học trò cũ bất ngờ quay về với những bó hoa, những nụ cười rạng rỡ, lời chúc giản dị mà ấm áp: *“Tụi em nhớ cô lắm!”*, tôi thấy lòng mình như được sưởi ấm. Những gương mặt từng ngây thơ, nay đã trưởng thành, nhưng ánh mắt vẫn trong veo như ngày nào. Lúc ấy, tôi hiểu rằng, dù công việc thăm lặng, dù vất vả muôn phần, nhưng nghề giáo chưa bao giờ là một con đường vô nghĩa.

Nếu ai hỏi: *“Làm giáo viên có vất vả không?”*, tôi sẽ mỉm cười. Vất vả chứ, là những đêm miệt mài giáo án, là những lần trăn trở vì học trò chưa hiểu bài, là những trách nhiệm âm thầm không tên. Nhưng đổi lại là ánh mắt ham học, là giọng đọc ê a, là những trái tim non nớt đang lớn dần lên tử tế, yêu thương và biết ơn. Là niềm vui nhỏ nhoi nhưng bền bỉ: *“Cô ơi, em nhớ cô...”*

Giữa dòng đời đầy thử thách, tôi chỉ mong học trò mình luôn mạnh mẽ, biết yêu thương và sống tử tế. Bởi chỉ khi tâm hồn các em được vun đắp bằng những điều tốt đẹp, thành công mới thật sự có ý nghĩa. Và dẫu có vấp ngã, hãy nhớ: nơi đây luôn có những thầy cô dõi theo, sẵn lòng dang tay đón các em bằng cả tấm lòng yêu thương.

Trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ là nơi tôi làm việc, mà là nơi tôi sống trọn vẹn với lý tưởng, với khát vọng và niềm tin. Ở đây, tôi đã học được nhiều điều từ đồng nghiệp, từ học sinh. Tôi đã gieo hạt yêu thương và thấy đời nở hoa. Mười bốn năm chưa phải một đời người nhưng đủ để trái tim tôi chất đầy những kỷ niệm khó quên. Tôi ước thời gian trôi chậm lại, để có thể lưu giữ mãi những

phút giây bình yên và thiêng liêng này.

Một mùa tri ân nữa lại về, gợi dậy bao ký ức và xúc động. Tháng 11 không chỉ là tháng của hoa và lời chúc mà là khoảng lặng để nhìn lại hành trình đã qua: hành trình kiên trì gieo từng con chữ, chờ từng ước mơ, thấp lên niềm tin vào thế hệ mai sau.

Năm học này, lại một lớp học trò sắp sửa rời xa mái trường. Nhưng tôi tin, dù đi đến đâu, Trường THCS Lý Tự Trọng vẫn sẽ là “bến đỗ bình yên”, là miền ký ức rất đẹp trong lòng bao thế hệ học sinh và giáo viên, trong đó có tôi.

H.Y

NGƯỜI THẦY TRONG TIM EM

Gia Bảo - Lớp 8/4

Thầy đến lớp - dáng thầy trang nghiêm quá,
Ánh mắt hiền như nắng tỏa đầu đông.
Giọng nói ấm, dịu dàng, sâu lắng lạ,
Từng lời thầy - suối mát chảy trong lòng.

Bảng đen ấy, bụi phấn bay nhẹ lắm,
Như khói sương vương vấn tháng năm dài.
Mỗi nét chữ là dòng sông kỷ niệm,
Chờ ước mơ em gửi tới tương lai.

Thầy không chỉ dạy em điều tri thức,
Mà dạy em cách sống giữa đời thường.
Biết sẻ chia, biết yêu thương nhân hậu,
Biết vững vàng khi giông gió lối đi.

Có đôi lúc em buồn và gục ngã,
Thầy lặng thầm đến cạnh vỗ về em.
Chẳng hoa mỹ, chẳng cần lời cao cả,
Một ánh nhìn cũng ấm cả con tim.

Thầy là ánh giữa đêm đen soi lối,
Là cơn gió nâng cánh điều tuổi thơ.
Là người lái đò qua ngàn con sóng,
Đưa bao người cập bến những giấc mơ.

Mỗi tiết học là hành trình rộng mở,
Thầy dìu em bước tới những chân trời.
Từ con số, từ vần thơ, câu chữ,
Thầy gieo vào hồn em những ước mơ.

Mai khôn lớn, rời xa ngôi trường cũ,
Em mang theo bóng dáng thầy thân thương.
Lời thầy dạy như ngọn đèn thấp mãi,
Sáng trong tim qua muôn vạn nẻo đường.

Thầy ơi hỡi, lòng em dâng biết mấy,
Ơn thầy như biển lớn chẳng thể vơi.
Dẫu năm tháng có phai mờ tất cả,
Tình thầy trò - mãi mãi sáng không vơi.

G.B

TỰ HÀO MÁI TRƯỜNG

Quỳnh My - Lớp 8/1

Lý Tự Trọng, nắng hồng tươi,
Sân trường gió thổi, tiếng cười rộn vang,
Tiếng trống trường vọng mệnh mang,
Cội đàn em nhỏ rộn ràng đến đây.

Thầy cô tóc điểm sương mây,
Dịu em khôn lớn nên người hôm nay.
Bàn tay phấn trắng sớm ngày,
Gieo từng hạt chữ cho ngày mai tươi.

Khi em vấp ngã giữa đời,
Thầy trao ngọn lửa, sáng ngời niềm tin.
Cô cho tia nắng bình minh,
Dắt em qua những bóng in u sầu.

Bạn bè chung một tuổi đầu,
Nô đùa, chia sẻ, chia màu ước mơ.
Sơn Trà mây trắng đợi chờ,
Thọ Quang sóng hát đôi bờ gọi nhau.

Mai này dù có đi đâu,
Vẫn mang ký ức khắc sâu trong lòng.
Mái trường soi bước em trông,
Cho em vững chãi giữa dòng tương lai.

Ơn thầy cô, mãi khắc ghi
Theo em đi suốt đường quê lẫn đời.
Dù bao năm tháng xa vời,
Mái trường xưa vẫn rạng ngời trong tim.

Xin tri ân một đời này,
Thầy cô nâng bước, dạy hay, dỗ hiền.
Ơn dày khắc mãi chẳng quên
Nguyễn đem trí lực đáp đền

Q.M

CẢM NGHĨ NGÀY ĐẦU ĐẾN TRƯỜNG

Cao Nguyên Khang - Lớp 6/7

Trường em vào tuổi năm mươi
Khang trang, bề thế, rạng ngời cờ sao
Những cây to ở cổng vào
Tỏa đầy bóng mát đón chào chúng em.

Đến trường vào buổi đầu tiên
Em mười một tuổi chưa quen cô thầy
Nhưng sao lòng vẫn tràn đầy
Tình cảm yêu kính cho ngày gặp nhau

Bạn bè cũng mới lần đầu
Mà như thân thiết từ lâu lắm rồi
Em mong cố gắng trau dồi
Học tập kiến thức nên người mai sau.

Kính thầy, yêu bạn, tự hào
Ngôi trường truyền thống và giàu nhân văn.

C.N.K

HÒA NHẬP VÀO MÔI TRƯỜNG MỚI

Ngô Bảo Ngọc – Lớp 6/1

Đến tận bây giờ, em vẫn còn nhớ như in những buổi đầu bước chân vào ngôi trường mới - trường THCS Lý Tự Trọng...

Khi tiếng ve thổi ngân vang những bài ca rạo rực của ngày hè, chùm phượng vĩ thôi khoe mình trong lớp áo rực rỡ cũng là thời điểm học sinh chúng em háo hức chờ đợi được gặp lại thầy cô, bạn bè sau bao tháng ngày xa cách. Và năm nay đối với em càng đặc biệt hơn khi em chính thức bước chân vào chặng đường mới, ngôi trường mới, cấp học mới - cấp trung học cơ sở. Trước ngày tựu trường, hàng trăm câu hỏi liên tiếp hiện ra trong đầu em: trường sẽ như thế nào? Cô giáo chủ nhiệm có xinh đẹp và hiền dịu như trong tưởng tượng của mình không? Mình có quen bạn nào trong lớp mới không nhỉ? ... Những điều đang thắc mắc càng làm em háo hức thêm bội phần.

Buổi chiều hôm ấy, em ngủ trưa dậy thật sớm và chọn bộ quần áo đẹp nhất, ưng ý nhất để đi tựu trường. Mẹ nhìn em và bảo con gái nhìn chừng chặc hơn hẳn, em tủm tỉm cười thích thú. Vừa bước chân vào cổng trường, em và các bạn đã được thầy cô giáo trong trường chào đón rất nồng nhiệt. Các thầy cô ân cần hướng dẫn chúng em vị trí phòng học của lớp mình cũng như hướng di chuyển trên cầu thang, các dãy hành lang. Mặc dù ba mẹ không đưa đến tận cửa lớp như ngày chúng em bắt đầu vào cấp một nhưng chúng em chẳng thấy sợ sệt, thay vào đó là cảm giác vui sướng khi được tự mình khám phá sơ đồ các phòng học dưới sự chỉ dẫn tận tình của thầy cô cũng như các chỉ dẫn phía trên mỗi cửa lớp. Vừa bước chân vào lớp, cô giáo chủ nhiệm nở nụ cười hiền trong tà áo dài nền nã chào đón chúng em. Lớp học rực rỡ cờ hoa, bảng đen được cô trang trí tỉ mỉ, bắt mắt "Chào đón các em đến với ngôi nhà 6A1". Chỉ ngần ấy thôi đã khiến em cảm thấy sao cô gần gũi, thân thương đến thế. Sau khi lớp ổn định là màn giao lưu giữa cô chủ nhiệm và các thành viên trong lớp. Cô giáo chủ nhiệm đã chuẩn bị rất nhiều trò chơi vui nhộn tạo sự kết nối giữa chúng

em - những thành viên mới trong một tập thể sẽ gắn bó cùng nhau trên chặng đường bốn năm sắp tới. Không khí vui tươi, thân thiện lan tỏa khắp phòng học. Cô hướng dẫn chúng em sơ đồ các khu phòng học, phòng chức năng, khu hiệu bộ..., những việc chúng em nên làm và không được làm, những quy ước ứng xử văn minh, lịch sự. Em đã từng suy nghĩ trường mới khá khắc khe đối với học sinh so với cấp tiểu học. Tuy nhiên sau khi được

mẹ giải thích về những yêu cầu khác nhau đối với từng cấp học, em đã bớt lo lắng hơn và nhận ra rằng việc tuân thủ các nội quy thực sự không mấy khó khăn và khi tất cả các bạn học sinh đều nghiêm túc thực hiện các quy định thì sẽ tạo ra một môi trường học tập an toàn, tích cực.

Chúng em được các thầy cô chỉ dẫn nhiều phương pháp học tập mới, hiệu quả. Và rồi chúng em nhanh chóng bị lôi cuốn vào các tiết học với trang bị hiện đại cùng những nội dung kiến thức thú vị. Được tham gia hoạt động nhóm học tập rất nhiều nên chúng em dần trở nên mạnh dạn và tự tin hơn. Ngoài hoạt động học tập, chúng em còn được tham gia rất nhiều hoạt động ngoại khóa do nhà trường tổ chức, những buổi truyền thông với nhiều nội dung bổ ích: phòng cháy chữa cháy và cứu nạn cứu hộ; an toàn giao thông và phòng tránh ma túy, tệ nạn xã hội, tội phạm công nghệ cao... Và hơn hết em hiểu rằng ngoài sự hỗ trợ của ba mẹ, thầy cô, mỗi bạn học sinh phải thích nghi bằng cách luôn ý thức tự giác trong mọi hoạt động, xây dựng thời gian biểu hợp lý để luôn chủ động, sớm hòa nhập vào môi trường mới.

N.B.N

THU VỀ TRÊN MÁI TRƯỜNG TÔI!

Yến Vy - Lớp 8/10

Thu về, như một làn gió nhẹ khẽ vuốt ve tâm hồn, mang theo hương cốm, hương sữa mới pha vào cả những kỷ niệm còn nguyên vẹn trong tôi. Mùa thu ấy, không phải chỉ là sự chuyển mình của đất trời, mà còn là khoảnh khắc thiêng liêng, khi những chiếc lá vàng đầu tiên bắt đầu rơi rụng dưới sân trường thân thương - mái trường THCS Lý Tự Trọng.

Dưới mái trường ấy, mùa thu không chỉ là mùa của thiên nhiên, mà còn là mùa của tâm hồn học trò. Tôi vẫn nhớ rõ cái cảm giác rung động mỗi khi những tia nắng thu len lỏi qua khung cửa sổ lớp học, tạo nên những vệt sáng lung linh trên trang vở và trên khuôn mặt rạng rỡ của bạn bè. Tiếng thầy cô giảng bài không còn chỉ là âm thanh vô hình mà trở thành những nhịp đập tinh tế, vừa nhẹ nhàng vừa sâu lắng, dẫn dắt chúng tôi vào thế giới tri thức rộng lớn, mở ra con đường trường thành đầy hứa hẹn.

Sân trường lúc này trở nên yên bình lạ thường. Những tán cây phượng như già hơn, rụng những chiếc lá vàng óng ả, trải thành tấm thảm mềm mại dưới chân. Tiếng lá khô xào xạc hòa cùng tiếng ve sầu cuối mùa như kể lại những câu chuyện chưa nói hết - câu chuyện về một thời học trò đã qua, về tình bạn thân thiết và cả những giây phút ngỡ ngàng của những ngày đầu chập chững bước vào ngôi trường này.

Giờ ra chơi, chúng tôi lại tụ tập dưới bóng cây, nơi những chiếc lá thu rơi như những tấm thiệp nhỏ gửi gắm niềm vui, tiếng cười và những lời hẹn ước chưa thành lời. Hương gió thu thoảng qua, như mang theo hơi ấm của những tâm hồn đang khát khao, đang lớn lên từng ngày. Mùa thu dưới mái trường tôi là mùa của yêu thương, của sẻ chia và cũng là mùa của những giấc mơ chớm nở, nhẹ nhàng nhưng sâu sắc.

Thu về cũng là lúc chúng tôi chợt nhận ra, thời gian dần trôi đi và những ngày tháng dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng đang dần khép lại một chương thanh xuân tươi đẹp. Có chút gì đó man mác buồn, chút gì đó băng khuâng nhớ thương, khi phải tạm biệt bạn bè, thầy cô và cả những con đường quen thuộc. Nhưng trong mỗi trái tim học trò, mùa thu ấy lại là mùa của hy vọng - hy vọng cho những ngày mai tươi sáng hơn, cho những hành trình mới đầy thử thách nhưng cũng chan chứa ước mơ và khát vọng.

Mỗi độ thu về, tôi lại thấy mình được trở về với những kỷ ức đẹp đẽ nhất - nơi những buổi học đầu tiên, những lần vấp ngã và những nụ cười hồn nhiên vang vọng bên những bức tường lớp học thân thương. Mái trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ là nơi truyền dạy kiến thức, mà còn là nơi nuôi dưỡng tâm hồn, dạy tôi cách trân trọng từng phút giây, biết yêu thương và sẻ chia.

Thu về trên mái trường tôi như một bản giao hưởng ngọt ngào của màu sắc, âm thanh và cảm xúc, khắc sâu trong trái tim tôi một dấu ấn không thể phai mờ. Dù mai này đi đâu, làm gì, hình ảnh mùa thu và ngôi trường này vẫn luôn là nguồn động lực, là chốn bình yên để tôi tìm về, để tiếp tục ươm mầm cho những ước mơ và khát vọng của chính mình.

Y.V

NGỌN ĐÈN HẢI ĐĂNG

Huyền Nhi - Lớp 8/11

Thầy cô ơi - ngọn đèn trong bão tố,
Soi sáng em qua lối nhỏ đầu đời.
Khi em lạc giữa muôn trùng giông gió,
Ánh đèn thầy vẫn ấm giữa chơi vơi.

Cô gieo mộng vào hồn em xanh biếc,
Tưới ước mơ bằng nắng ấm yêu thương.
Mỗi thành quả em từng qua gặt hái,
In bóng thầy cô sáng giữa chặng đường.

Trang sách mở - tri thức vàng rực rỡ,
Lời cô vang như gió hát ven trời.
Từng con chữ, từng dòng chan nghĩa nặng,
Dạy em biết sống tốt đẹp làm người.

Lời thầy giảng như trăng soi bến vắng,
Tiếng cô cười như sóng vỗ ru êm.
Mai xa trường, lòng em còn nhớ mãi,
Tình thầy cô - ngọn lửa sáng trong tim.

Đường phía trước còn bao nhiêu dốc núi,
Thầy cô dạy: "Hãy vững bước mà đi."
Muốn thành công phải qua muôn thử thách,
Muốn nên người, phải thấp sáng chữ "hy".

Em ghi nhớ lời thầy cô nhắn gửi,
Tựa la bàn soi sáng hướng tương lai.
Ngọn đèn ấy giữa muôn ngàn bão tố,
Soi bước em đi mãi chẳng hề phai.

H.N

CÔ BÉ VÀ MÁI TRƯỜNG

Đặng Vũ Thanh Vân - Lớp 8/1

C hiều buồn xuống, sân trường yên ắng sau một ngày rộn rã. Những tia nắng cuối cùng còn sót lại rải vàng trên mái nhà, cô bé nhỏ nhắn khoác bước ra khỏi cửa lớp, tìm đến chiếc ghế đá quen thuộc dưới gốc xà cừ già, nơi đã chứng kiến bao buổi tan trường, bao tiếng cười tuổi học trò. Cô bé là cô học trò nhỏ hạnh phúc, đang học ở lớp 8/1, dưới mái trường mang tên người anh hùng bất khuất, kiên trung; nơi mà mỗi viên gạch, mỗi căn phòng lớp học, mỗi bước chân thầy cô và bạn bè đều đậm in dấu thời gian, tâm huyết và truyền thống hiếu học. Ngồi xuống, cô bé lặng lẽ nhìn quanh, rồi khẽ thủ thỉ như thể mái trường có thể nghe thấy tiếng lòng mình:

- Mái trường ơi!!! - Cô bé khẽ thì thầm - Mỗi lần nhắc đến nơi này, trong tim em lại dâng lên một niềm xúc động. Em nhớ những ngày đầu chập chững bước qua cổng, ánh mắt còn bờ ngỡ, rụt rè. Cảm giác lo lắng, bối rối cứ dâng đầy trong lòng em. Nhưng chính thầy cô đã dìu dắt, cho em có sự thoải mái, gần gũi để bắt đầu hòa nhập.

Những tán lá khẽ rung rinh, như có ai đang mỉm cười đáp lại. Em nghe lòng mình dịu lại. - Có lúc em thấy mình vụng dại lắm! - Cô bé nói tiếp, mắt nhìn xa xăm - Còn ham chơi, còn lười học. Nhưng chính thầy cô đã kiên nhẫn dìu dắt, từng chút một. Đôi mắt thầy cô như ngọn lửa, âm thầm truyền cho em sức mạnh và niềm tin. Hai tiếng “tự hào” và “biết ơn” cứ mãi ngân vang trong tim em khi nhắc đến thầy cô và mái trường. THCS Lý Tự Trọng - nơi đã chấp cánh cho biết bao thế hệ học sinh trưởng thành: người trở thành tiến sĩ, bác sĩ, kỹ sư, người gắn bó lao động giản dị để dựng xây quê hương. Dù ở đâu, họ vẫn giữ trong lòng dấu ấn một thời áo trắng mộng mơ, với lời dạy ân cần của thầy cô thân thương...

Bỗng cơn gió nhẹ thoảng qua, xào xạc như lời đồng tình. Em ngược lên, thấy hàng cây nghiêng bóng xuống sân, như cánh tay vỗ về, chở che.

Có những ngày mưa rơi, chúng em ngồi trong lớp nghe tiếng thầy cô giảng bài, thấy lòng mình bình yên. Có những chiều nắng chói, chúng em chơi đùa dưới sân trường, tiếng cười vang vọng, gói trọn cả tuổi thơ. Em biết ơn cô Thanh Ngọc - cô giáo chủ nhiệm hiền dịu, tấm lòng bao dung, giọng nói nhẹ nhàng mà kiên định, như cơn gió lành chở che, dìu dắt chúng em qua những ngày bỡ ngỡ. Biết ơn cô Thanh Trúc - giáo viên Toán với nụ cười tươi tắn và giọng nói trầm ấm, biến những con số khô khan thành câu chuyện gần gũi, ấm áp. Biết ơn cô Ánh Tuyết - cô giáo tiếng Anh duyên dáng, thân thiện, luôn mở ra cho chúng

em cánh cửa đến thế giới bằng tri thức mới mẻ và niềm say mê học hỏi, ... Mỗi bài giảng của thầy cô là một hành trình, vừa nuôi dưỡng tri thức, vừa truyền lửa yêu thương. Kể từ đó, tuổi thơ chúng em thêm rực rỡ, trong trẻo, được nâng đỡ bằng bao kỉ niệm đẹp và ước mơ lấp lánh. - Cô bé lại thì thầm.

Mái trường lặng im, nhưng cô bé biết nơi đây đang lắng nghe, đang ôm trọn tất cả những kỷ niệm ấy. Trong tán cây bỗng có tiếng vang đáp lại ân cần:

- Những kỉ niệm của em, hành trình học tập của em cùng hàng triệu học trò qua năm mươi năm sẽ được mái trường lưu giữ mãi. Em hãy vững lòng tin bước tiếp, tiếp nối hành trình tươi đẹp, truyền thống vẻ vang của mái trường mình em nhé!

Trái tim cô bé lặng đi khi nghe lời dặn dò ấy, lời dặn dò thân thương ấm áp như nắng, mềm mại dịu dàng như dòng nước mát. Cô bé khẽ ngược nhìn lên bầu trời xanh thẳm trên cao kia, và nói khẽ, giọng bùi ngùi:

- Mai này... dù có đi xa, em vẫn nhớ về ngôi trường, nhớ dáng thầy cô, nhớ hàng ghế đá, nhớ từng tán cây che bóng mát. Tất cả sẽ trở thành kỷ ức đẹp, thành động lực để em tiếp bước.

Nói rồi, cô bé khẽ đưa tay chạm lên mặt ghế, như để gửi gắm một lời hứa. Trong khoảnh khắc ấy, cô bé tưởng như nghe được giọng nói ấm áp vang lên từ sâu thẳm:

- Năm mươi năm, hay trăm năm nữa ta sẽ vẫn ở đây, lặng lẽ dõi theo. Và ta tin, ngọn lửa mà thầy cô đã thắp trong tim em sẽ còn cháy mãi.

Lặng nghe tiếng thì thầm, mắt cô bé đã rung rung, lòng thổn thức: “Cảm ơn mái trường THCS Lý Tự Trọng mến yêu! Chúc mái trường mến yêu mãi là ngôi nhà của tri thức, nơi khởi nguồn khát vọng và nhân cách đẹp; chúc các thầy cô - những người lái đò thầm lặng - luôn mạnh khỏe, giữ trọn ngọn lửa tâm huyết để tiếp tục ươm mầm, chắp cánh ước mơ cho bao thế hệ. Và cũng xin chúc cho chúng mình - thế hệ học trò hôm nay và mai sau của trường - luôn sống đẹp, học chăm, biết trân trọng và biết ơn, để tên gọi THCS Lý Tự Trọng mãi ngân vang như đóa hoa tinh khiết, kiêu hãnh, rực rỡ dưới ánh dương.

Cô bé khẽ mỉm cười, ngọn gió cuối chiều khẽ thổi qua, mang theo tiếng ve rơi muồn màng, như bản nhạc tiền tuổi học trò đi qua nhưng giữ lại một niềm tự hào lớn lao, một niềm thương nhớ sẽ chẳng bao giờ phai phai...

Đ.V.T.V

TRỞ LẠI MÁI TRƯỜNG MẾN YÊU CỦA TÔI

Trần Thị Hà Thu

Lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng sắp diễn ra, đây chính là dịp để bao thế hệ thầy trò cùng ôn lại những kỉ ức tươi đẹp dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng mến yêu. Niềm cảm xúc ấy không khỏi bồi hồi khiến tôi chột nhận ra... ngày ấy, mới đó mà đã hơn 20 năm kể từ khi tôi bước chân vào học dưới mái trường này. Nó đã chuyển mình thay màu áo mới qua thời gian và hôm nay tôi - người giáo viên được giảng dạy trên ngôi trường đầy tự hào ấy.

Tôi ra trường và công tác tại trường THCS Nguyễn Bình Khiêm gần 7 năm, nhà cách xa hơn 20 km. Mỗi ngày mỗi ngày tôi đi làm đều đi ngang qua trường, với bao điều ước ao... là có thể về giảng dạy và cống hiến tại trường. Thời gian dần

trôi, trong những ngày tháng đó có những lần được trở về trường nhưng chỉ là dịp về thăm thầy cô cũ, hay những lần đến trường xem các em học sinh diễn văn nghệ ... Thế rồi đến đầu năm 2017, tôi trở về lại chính ngôi trường này, không phải với vai trò cựu học sinh về thăm trường và cũng chưa

phải là phụ huynh có con em học tập mà chính là... một giáo viên công tác tại trường. Tôi cảm thấy mình vô cùng may mắn, một trong những người đồng nghiệp của tôi lại là những người thầy, người cô, người anh người chị - những người đã tận tụy dìu dắt nhiều thế hệ học sinh như chúng tôi trưởng thành. Thật khó có thể diễn tả cảm xúc ấy, vừa bồi hồi xúc động vừa vô cùng tự hào vì mình được trở về cống hiến cho ngôi trường nơi mình đã từng học tập từng lớn lên trước đây.

Ngày nhận được quyết định về trường, giữa cái se lạnh của những ngày đầu tháng Một ấy, khoảnh khắc giao thoa giữa cái cũ sắp qua và gỗ nhíp mở đầu năm mới bằng những cơn gió lạnh còn vương vấn, nhưng trong đó đã phảng phất hơi ấm của mùa xuân đang về và cái mới đang chào đón tôi trở về với tuổi thơ. Rảo bước qua những khu phòng học, nhìn từng góc phòng, chạm tay vào khung cửa lớp và những hàng ghế đá đã ngả màu, mọi thứ trong tôi dường như chưa hề thay đổi. Vang vọng đâu đây là tiếng giảng bài của thầy cô, là tiếng cười giòn tan của bạn bè nô nức. Như một thước phim cũ được tua lại trong kí ức, những hình ảnh của thầy cô trong mỗi giờ lên lớp lại hiện lên thật rõ. Còn nhớ mãi cô giáo Võ Thị Hồng Tuyết là cô chủ nhiệm hiền từ, ấm áp của tôi năm lớp 6, cô rất nhẹ nhàng, tử tế với chất giọng khàn khàn. Hay cô Lê Thị Thắng với lòng bao dung cũng đã bao lần khò sở vì những trò nghịch ngợm của lớp tôi năm lớp 7. Và cô chủ nhiệm năm lớp 8 là cô Trần Thị Thu Hương, lớp 9 - cô Phạm Thị Hường đều là cô giáo dạy Văn. Các cô rất đẹp và rất nghiêm khắc nhưng cũng không kém phần tình cảm. Nhờ vậy hầu như các bạn lớp tôi đều thi đỗ vào cấp 3, viết tiếp ước mơ học vấn của mình. Đó cũng là hình mẫu mà tôi luôn ngưỡng mộ và yêu

mến, là người nhen nhóm trong tôi tình yêu với nghề dạy học. Nhưng... có lẽ người cô mà lớp chúng tôi luôn dành nhiều tình cảm nhất, đó chính là cô giáo Trần Thị Thu Hương - cô chủ nhiệm lớp 8 của tôi. Ấn tượng như cái tên của mình, cô vừa dịu dàng, khéo léo mà vẫn rất mạnh mẽ, dứt khoát. Năm đó, với cái tuổi ương bướng độ mới lớn, lớp chúng tôi vì thế mà cũng không ít lần bị cô la rầy, trách phạt. Vậy mà giờ đây, mỗi khi gặp lại lần nào chúng tôi cũng nhắc những cái roi và những lời dạy thấm thía của cô. Gặp cô ai cũng bảo: "Nhờ rứa mà tụi em nên người, cô ơi!". Nhớ năm đó và những năm sau, lớp chúng tôi vẫn luôn trở về căn nhà nhỏ trong khu tập thể, ăn cái bánh cái kẹo hay món ngon cô làm. Ôi biết bao kỉ niệm... Cô rất khéo tay, chăm làm, mọi hoạt động của lớp cô luôn đồng hành, chạy đôn chạy đáo. Tính cô lúc nào cũng muốn tiết kiệm cho lớp nên cuối cùng cô lại mang những đồ dùng trang trí trong nhà của mình lên, ấy vậy mà lại độc lạ vô cùng. Cuối năm học ấy, cô trò lại xúm xít ở nhà của cô để cùng nhau làm tiệc liên hoan lớp, dưa lát rau, dưa lau chén, hay có dưa tập tành nấu những món được hướng dẫn mà đầu bếp không ai khác chính là cô chủ nhiệm. Nhờ cô, mà chúng tôi được trải nghiệm rất nhiều điều mà có thể trước đó chúng tôi chưa bao giờ được làm. Chúng tôi thầm cảm ơn các thầy cô nhiều lắm! Qua bao năm tháng ấy mà thầy cô vẫn luôn trẻ mãi, thầy giáo Đoàn Quyền - TTCM tiếng Anh vẫn rất phong độ và trẻ trung. Giờ tôi vừa là

học trò cũ vừa là đồng nghiệp chung trường cùng với các thầy cô, dù không còn được học những con chữ từ thầy cô, nhưng tôi lại tiếp tục học nghề, học cách chăm lo cho học sinh, được thầy cô luôn động viên cố gắng chỉ bảo... Mỗi thầy cô đều có những điều hay, điều tốt để tôi học tập và luôn cố gắng. Và điều tôi luôn biết ơn đó là khi đã là một người giáo viên đứng trên bục giảng vẫn luôn nhận được sự chỉ bảo chân thành, lời khuyên từ các thầy cô như những người thân trong gia đình. Nhờ có thầy cô mà tôi học được cách làm một cô giáo mẫu mực, biết yêu thương học trò bằng cả trái tim, biết kiên nhẫn lắng nghe, biết chia sẻ và đồng hành với các em trong từng chặng đường trưởng thành. Nhờ thầy cô, tôi hiểu rằng nghề giáo không chỉ là truyền đạt tri thức, mà còn là gieo hạt giống của niềm tin, của nhân cách và khát vọng sống tốt đẹp cho học trò. Và hơn hết, tôi biết rằng trên hành trình gieo chữ, tôi không bao giờ đơn độc, bởi sau lưng tôi luôn có bóng dáng thầy cô dõi theo, nâng đỡ và tiếp thêm động lực... Tình cảm đó thật trân quý biết bao!!!

Và hôm nay, tôi đứng dưới mái trường này, nơi tuổi thơ tôi đã đi qua và hiện tại đang tiếp nối. Có những thầy cô đã và sắp về hưu nghỉ ngơi, hay đang làm việc tại trường - là đồng

nghiep kính mến của tôi, và trong tôi luôn luôn trân trọng và khắc sâu tình cảm của thầy cô. Có những cảm xúc thật khó nói nên lời, có những việc làm chưa thể làm được, nhưng tận đáy lòng cho tôi thay mặt những học sinh cũ bày tỏ lòng kính trọng và sự biết ơn sâu sắc của mình đến tất cả các thế hệ thầy cô giáo - những người gieo cho chúng tôi những hạt giống trồng người.

Trong không khí hân hoan của những ngày kỉ niệm 50 năm thành lập trường, tôi của hôm nay - người vai trò là cựu học sinh của trường, là giáo viên, là Bí thư chi đoàn nhà trường luôn cố gắng hết mình và tiếp tục dìu dắt các thầy cô giáo thế hệ trẻ cùng đồng hành trên chặng đường chấp bước cho những kỉ niệm đẹp dưới mái trường Lý Tự Trọng mến yêu...

T.T.H.T

VỀ LẠI MÁI TRƯỜNG YÊU DẤU

Nguyễn Phong - Cựu giáo viên

Nửa đời gửi lại sân trường
Gió xưa thâm thối ngát hương tháng ngày
Bụi phấn rơi trắng tóc thầy
Mà trang giáo án vẫn đầy mộng mơ.

Tiếng ve gọi giữa trang thơ
Áo em bay nhẹ bên bờ thời gian
Bàn tay nhỏ viết mơ màng
Mà tôi gom cả trời vàng tuổi hoa.

Năm mươi năm - một khúc ca
Nổi nhau lớp lớp như làn sóng xô
Lý Tự Trọng - ngọn hải đồ
Dẫn bao thế hệ ước mơ vươn mình.

Tôi về như ánh nắng thanh
Rơi lên kỷ niệm, long lanh những ngày
Chồi non- tuổi ngọc thơ ngây
Thầy trao ngọn lửa - trò đầy niềm tin.

N.P

NHỚ MÁI TRƯỜNG XƯA

Hồ Thị Thanh Hà - Cựu Giáo viên

Trường xưa rợp bóng cây xa
Lời văn như hạt giống lành trong tim
Ngày ngày trần trở đi tìm
Ươm từng con chữ, gieo từng vần thơ.

Mái trường nâng cánh ước mơ
Ngập tràn trang vở tình cô đưa đò
Nhớ sao cái tuổi học trò
Em thời biếng học, em thời chăm ngoan.

Lời văn như nước trên ngàn
Chữ CHÂN -THIỆN - MỸ hành trang cuộc đời
Nhiều em nay đã nên người
Vẫn luôn ghi nhớ những lời thầy cô.

Về bao kỷ niệm tuổi thơ
Trường Lý Tự Trọng giấc mơ học trò
Bàn ghế cũ tiếng trống xưa
Hồn văn nét chữ chẳng mờ chẳng phai

Dù nay xa cách dặm dài
Nhớ ngôi trường cũ nhớ hoài không quên
Nhớ đồng nghiệp, nhớ trò hiền
Tình cô trò mãi niềm thương đong đầy...!

H.T.T.H

VỀ THĂM TRƯỜNG CŨ

Cao Thị Tuyết - Cựu giáo viên

Hàng phượng thắm đỏ sân trường,
Về thăm trường cũ, vẫn vương một thời.
Tiếng ve rộn rã góc trời,
Ngân vang kỷ niệm, một thời ước mơ

Tháng năm đầu tóc bạc phai,
Tình yêu Toán học chẳng ai đo lường.
Một đời gieo chữ trên trường,
Hình học, đại số, khai phương... ngày nào.

Bảng đen, phấn trắng từng giờ,
Công thức, định lý say sưa giảng bài.
Đường tròn, góc cạnh miệt mài,
Nuôi bao khát vọng bay dài tương lai.

Giờ đây vết phấn lao xao
Nghỉ hưu gác bút mái chèo buông tay
Dấu yêu vẫn trọn trước nay
Yêu nghề yêu lớp đông đầy chẳng phai.

C.T.T

NGÀY TRỞ VỀ TRƯỜNG XƯA

Lê Thị Kim Oanh- Cựu Giáo viên

*Viết tặng những người đã từng ở ngôi trường đó
và đã từng yêu ngôi trường mang tên THCS Lý Tự Trọng.*

Em trở về đứng trước trường xưa
Đề nhìn lại một thời đã hứa
Của ngày xưa thanh xuân một thuở
Hai mươi năm...em đã ở nơi này.

Nay trở về mà cứ ngỡ như mơ
Trường cũ rêu phong thay màu áo mới
Người em nhỏ nay đã là đồng nghiệp
Điệp khúc dạy người được viết tiếp khang trang.

Thời gian trôi, cứ thế êm trôi
Ai còn nhớ 20 năm trước
Biển vẫn ngày đêm vỗ về sóng nước
Em đến nơi này tóc gió bay bay...

Nay trở về trường cũ đã sang trang
Đồng nghiệp vững tin, các em nhỏ sẵn sàng
Năm học mới tự tin hân hoan
Thoảng trong gió thu bao thôi thúc rộn ràng.

Nay em về tìm một thuở mê say
Cội tên trường xưa mà thấy lòng ghen lại
Bao nỗi nhớ làm bước chân hăng hái
Muốn trở về gặp lại chốn xưa.

Trong ánh mắt long lanh đốm nắng
Hồi ức nào lang thang đến ngày xưa....
Mang nỗi nhớ hanh vàng thuở ấu
Trải dài theo hàng cây và dãy nhà mới xây....

LT.K.O

ĐƯỜNG VỀ “NHÀ”

Tôn Lê Minh Hạnh - Cựu HS - GV tổ Ngữ văn - GD CD

Năm mươi năm - một hành trình lặng lẽ mà huy hoàng, ươm mầm biết bao thế hệ. Năm mươi mùa phượng thắm nở, năm mươi lần lá bàng thay màu, và năm mươi chuyến đò tri thức đã cập bến bờ tương lai. Hôm nay, tôi trở về, không còn là cô học trò nhỏ bé với ánh mắt ngỡ ngàng ngày nào, mà là một người giáo viên đứng trên bục giảng. Lòng tôi bồi hồi, vỡ òa, như một người con đi xa trở về với vòng tay ấm áp của ngôi nhà thứ hai - mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu.

Hội Trại Kỷ Niệm 82 năm ngày thành lập
Đoàn TNCS HCM
Trường THCS Lý Tự Trọng
NH : 2012 - 2013

Mười lăm năm về trước, tôi đã sống những tháng ngày hồn nhiên nhất dưới mái nhà này. Tiếng trống trường ngân nga như một khúc ca bất tận, gọi những tâm hồn non dại vào một thế giới diệu kỳ của tri thức và ước mơ. Những chùm phượng vĩ đỏ thắm, rực rỡ như những đốm lửa bùng cháy

giữa trời xanh, đã thấp lùn ngọn lửa đầu tiên của tuổi học trò. Nơi đây, những trang sách mở ra chân trời tri thức bao la, những vần thơ ươm mầm tâm hồn. Tôi nhớ như in cái ngày đầu tiên chập chững bước vào lớp Sáu, tôi vinh dự được tham gia lễ kỷ niệm 35 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng. Cô bé với chiếc cặp sách còn quá khổ, ánh mắt đầy tò mò và ngỡ ngàng, đã được chứng kiến một lễ kỷ niệm thật trang trọng và ấm áp. Những câu chuyện về ngôi trường từ những ngày đầu gian khó đã gieo vào lòng tôi một niềm tự hào vô bờ bến, để rồi sau này, dù đi đâu về đâu, tôi vẫn luôn nhớ về nguồn cội thân thương của mình.

Khi cánh cửa trường khép lại, cũng là lúc cánh cửa cuộc đời rộng mở. Tôi mang theo hành trang là tri thức, là đạo làm người, là những bài học vô giá mà thầy cô đã trao. Tôi đi xa, khám phá thế giới rộng lớn, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, hình bóng mái trường vẫn là một điểm tựa vững chãi, một bến đỗ bình yên để trở về. Giữa muôn vàn ngã rẽ và thăng trầm của cuộc đời, tôi nhận ra rằng, điều tôi thực sự muốn làm là trở về, không chỉ để thấp lùn ngọn lửa tri thức, mà còn để sưởi ấm những tâm hồn non trẻ bằng chính nhiệt huyết đã được ươm mầm nơi đây.

Để đến ngày hôm nay, ngôi trường phổ biến thân yêu ngày nào đã vươn mình, trở nên đẹp đẽ, rạng ngời dưới ánh nắng mặt trời. Những dãy nhà cao tầng, những hàng cây xanh muốt, tất cả như khoác lên mình một chiếc áo mới, lộng lẫy mà vẫn giữ nguyên hồn cốt xưa. Nhưng lạ thay, khi bước vào, từng con đường, từng góc sân, vẫn vẹn nguyên trong ký ức. Ánh mắt trong veo, hồn nhiên của các em học sinh hôm nay như một tấm gương phản chiếu lại hình ảnh tôi của những năm tháng cũ. Và khi đứng trên bục giảng, đối diện với những khuôn mặt rạng ngời ấy, tôi thấy một phần thanh xuân, một phần hoài bão của mình, đang hồi sinh và sống động trở lại.

Xin được gửi ngàn lời tri ân đến mái trường THCS Lý Tự Trọng - ngôi nhà đã cho tôi tuổi thơ, cho tôi ước mơ. Chúc ngôi trường sẽ mãi mãi là hải đăng soi sáng, là nơi ươm mầm những tài năng, là nơi chắp cánh cho những khát vọng bay cao. Cảm ơn vì đã nuôi dưỡng một cô học trò trở thành một người thầy, để hôm nay, tôi có thể tiếp tục hành trình gieo hạt giống tương lai trên chính mảnh đất đã từng ươm mầm mình.

T.L.M.H

NGÔI NHÀ THÂN YÊU

Châu Sang - Lớp 8/2

Mùa hè khép lại niềm vui,
Mùa khai giảng đến, rộn cười thân thương.
Bạn bè ríu rít bên đường,
Thầy cô trông ngóng, vắn vường nghĩa tình.
Hàng cây rợp bóng mái đình,
Ve ngân khúc nhạc gọi mình vào thu.
Lá vàng theo gió vi vu,
Tiếng trống khai giảng như ru lòng người.
Áo trắng tinh khôi sáng ngời,
Ươm bao mơ ước, gửi đời bay xa.
Tự Trọng - ngôi trường của ta,
Cho em tri thức, chan hòa yêu thương.
Thầy cô ân nghĩa vắn vường,
Tám gương sáng chói giữa muôn dặm trời.
Thầy cô dịu dặt nên người,
Cho em vững bước giữa đời bão giông.
Thầy cô còn nhớ em không,
Tinh xưa nghĩa cũ như sông dạt dào.
Bàn tay nâng giấc chiêm bao,
Gieo mùa thành đạt từ bao tháng ngày.
Bạn bè chung lối sum vầy,
Chia nhau miếng bánh, nhành cây, nụ cười.
Giận hờn thoáng chốc mà thôi,
Rồi thương nhau mãi suốt thời học sinh.

Chế đá, trống cũ lặng thinh,
Giữ bao kỷ niệm ẩn hình năm xưa.
Âm vang tiếng gọi đong đưa,
Gió lay tà áo, nắng vừa ngang sân.
Phượng hồng nở đỏ tàn ngần,
Ngân nga khúc hát, băng khuôn tuổi hồng.
Mái trường - dòng suối trong trong,
Tươi hồn khát vọng, vun trồng ước mơ.
Ngày mai tạm biệt mái thơ,
Mỗi người một hướng, đôi bờ cách xa.
Dẫu cho vạn dặm phong ba,
Kỷ niệm còn mãi thiết tha trong lòng.
Ơn thầy như biển mênh mông,
Thấm vào máu thịt, ấm nồng đời em.
Tinh cô như suối êm đềm,
Ngọt ngào chan chứa, ấm thêm bước đời.
Bạn bè ơi - dẫu xa xôi,
Vẫn là kỷ niệm chẳng rời trong tim.
Mai sau dẫu có cánh chim,
Bay qua muôn nẻo - vẫn tìm về trường.
Mái trường rạo rờ yêu thương,
Nửa thế kỷ sáng - nơi gieo ước mầm
Bao phen giông tố, thăng trầm,
Tên trường vẫn mãi ngàn năm khắc lòng.

GAO HẸN - HAI THẾ HỆ - NỬA THẾ KỈ

Khánh Nguyên - Lớp 9/2

C hieu cuối năm học, gió từ hàng phượng vĩ thổi rì rào, mang theo cả nắng, cả tiếng ve, cả chút xao động của một lứa học trò sắp rời xa mái trường. Tôi lạc bước vào căn phòng kho cũ, nơi mùi gỗ mục và bụi phấn lâu ngày khiến không gian trở nên ngọt ngào nhưng cũng thân thương lạ lùng. Ở góc phòng, một chiếc đồng hồ cát phủ bụi nằm im lìm như thể đã ngủ quên nửa thế kỷ. Chẳng hiểu sao, bàn tay tôi run run chạm vào, và ngay khoảnh khắc cát nghiêng chảy ngang, mọi âm thanh bỗng lịm đi, chỉ còn tiếng tim mình đập gấp gáp.

Trước mắt tôi, sân trường tách đôi thành hai bức tranh chồng lên nhau: một nửa là 1975, mái ngói rêu phong, bảng gỗ xỉn màu, bóng dáng những học trò áo sơ mi cũ kỹ; nửa còn lại là 2025, sáng bừng trong sắc cờ, hoa và tiếng loa rộn ràng cho lễ kỷ niệm 50 năm. Tôi ngẩn ngơ khi thấy một cậu bé tóc rối, đôi mắt sáng hồn nhiên – ấy chính là ông nội của tôi thuở còn bằng tuổi mình. Cạnh đó, một cô giáo trẻ tuổi đang say sưa giảng bài, còn song song bên kia là một giáo viên tóc đã bạc, đôi tay run run – chính là cô năm xưa, nay trở lại trong vòng quay thời gian.

Trong hội trường, điều kỳ diệu tiếp diễn. Thầy hiệu trưởng năm 1975 đồng dạc: *"Chúng ta mới chỉ gieo những hạt mầm đầu tiên. Liệu năm tháng có giữ được ngọn lửa này không?"* Và từ phía 2025, cô hiệu trưởng hiện tại mỉm cười đáp: *"Ngọn lửa ấy vẫn bùng sáng, soi lối cho hàng vạn học trò, từ ngày đầu đến hôm nay."* Tiếng trống trường hòa cùng tiếng pháo tay, như nhịp tim của nửa thế kỷ dồn lại một khoảnh khắc.

Tôi còn nhớ rõ đôi mắt của một cậu học trò 1975 nhìn chúng tôi bối rối: *"Liệu các bạn sau này còn nhớ đến chúng tôi chứ?"* Tôi đã bật cười trong nước mắt: *"Chúng tôi gọi nơi này là mái nhà. Và chính các bạn là viên gạch đầu tiên xây nên niềm tự hào ấy."* Giây phút ấy, khoảng cách năm mươi năm tan biến, chỉ còn lại sự tiếp nối như máu chảy trong cùng một mạch sống.

Sân trường tràn ngập tiếng cười. Học trò của hai thời đại chạy trên cùng một mặt sân, quả bóng lăn qua những viên gạch lát sáng loáng rồi sang mảnh đất đỏ ngày cũ. Cánh phượng 1975 đỏ thắm rơi xen cùng hoa phượng 2025 tươi rực, hòa làm một tấm thảm kỷ ức.

Thế rồi, trong góc lớp, vài cậu học trò 1975 tò mò cầm lên chiếc máy tính Casio nhỏ gọn mà chúng tôi mang theo. Các cậu chạm thử những phím số lách cách, mắt tròn xoe như vừa thấy phép màu: *"Chỉ cần bấm là ra kết quả ư? Ngày xưa chúng tôi phải gò lưng hàng giờ bên bảng cửu chương..."* Chúng tôi cười, rồi một bạn 2025 buột miệng trách cha mình - nay cũng đang ngồi kia trong hình hài một cậu bé 15 tuổi - rằng khi trở thành phụ huynh, ông đã quá nghiêm khắc. Cả nhóm bật cười ầm lên, sự bức xúc ngây ngô của con trẻ hoà với ánh mắt hồn nhiên của những người cha mẹ thuở học trò, để lại trong lòng tất cả một niềm thương nhớ thật lạ lùng. Tôi thoáng thấy một bạn học bật khóc khi được chạm tay vào hình bóng cha mẹ tuổi mười bảy - hồn nhiên, mơ mộng, chẳng gánh nặng nào vướng bận.

Khi tất cả ngồi lại dưới tán phượng già, một học sinh đứng dậy, giọng run run nhưng tha thiết:

“Nửa thế kỷ qua, thầy cô đã truyền lại cho chúng em một ngọn lửa. Chúng em hứa sẽ giữ ngọn lửa ấy, như giữ lấy niềm tin và tình yêu, để mãi mãi không tắt.” Cả không gian bỗng sáng bừng. Chiếc đồng hồ cát rơi xuống, vỡ thành muôn hạt sáng li ti, bay lẫn vào ánh chiều vàng.

Tôi choàng tỉnh, thấy mình vẫn ngồi trong lớp học thân quen. Ngoài kia, phượng vẫn đỏ, tiếng loa lễ kỷ niệm vẫn rộn rã. Nhưng trên bàn, một hạt bụi sáng còn sót lại, lấp lánh như mảnh vỡ của giấc mơ. Tôi mỉm cười, mở trang sổ, viết vài dòng:

“Có lẽ chỉ là mơ. Nhưng đó là giấc mơ của cả một ngôi trường - nơi quá khứ nối liền hiện tại, nơi thầy cô và học trò gặp nhau ở điểm giao nửa thế kỷ. Và từ đây, chúng tôi lại tiếp tục bước đi, mang theo ngọn lửa đã được trao, sáng mãi như hoa hướng dương hướng về mặt trời.”

K.N

MẸ CÓ VUI KHÔNG KHI CON LÀM CÔ GIÁO?

Phạm Bảo Ngọc - Lớp 6/1

Con hỏi mẹ:

Có nghề nào không trồng cây vào đất Mà vẫn tạo hoa thơm, trái ngọt cho đời?

Đó là nghề nhà giáo, con ơi!

Bụi phấn vương rơi là nghề cao quý nhất

Con hỏi mẹ:

Có nghề nào không trên sông nước

Mà gọi là nghề đưa khách sang sông?

Mẹ nhìn con với nụ cười hồng

Đó là nghề thầy cô con đã chọn.

Bao chuyến đò qua, bao niềm hy vọng

Bao hoa thơm kết trái ngọt trên đời

Bao kỹ sư, bác sĩ của tương lai

Bao sức trẻ cùng dựng xây đất nước

Lòng con bỗng đứng vô cùng rạo rực

Không hện ngày về sao vẫn nhớ mong.

Rồi một ngày con gọi mẹ, mẹ ơi!

Mẹ có vui không khi con là cô giáo?

Bao yêu thương ngày đêm con ấp ủ

Đề bây giờ hoa đã nở, mẹ ơi!

P.B.N

NƠI TRI THỨC NỞ HOA

Dương Thu

Năm học này thật đặc biệt đối với tôi và đối với tất cả những ai đã, đang gắn bó với ngôi trường thân yêu này. Năm đánh dấu 50 năm thành lập trường, nửa thế kỷ vun đắp và trưởng thành, nửa thế kỷ của bao thế hệ thầy trò đã cùng viết nên câu chuyện đẹp mang tên Trường Trung học cơ sở Lý Tự Trọng.

Đối với tôi, người đã có gần 20 năm công tác tại thư viện của trường, đây không chỉ là một cột mốc lịch sử của ngôi trường, mà còn là dấu ấn sâu đậm trong hành trình nghề nghiệp và cuộc đời mình.

Tôi còn nhớ rõ ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ phụ trách thư viện. Khi ấy, thư viện chỉ là một căn phòng nhỏ, vài kệ sách cũ, những trang giấy đã ngả màu thời gian. Bước vào không gian ấy, lòng tôi vừa háo hức vừa lo lắng. Tôi tự hỏi: *"Liệu mình có đủ tâm huyết để biến nơi đây thành một góc học tập thật sự hữu ích cho thầy và trò không?"*. Câu hỏi ấy đã theo tôi suốt chặng đường dài gần hai mươi năm, và mỗi ngày làm việc lại giúp tôi tìm thấy câu trả lời trong chính nụ cười của học sinh, trong niềm vui của những người yêu sách.

Công tác thư viện tưởng chừng đơn giản, nhưng thực ra lại đòi hỏi sự bền bỉ, tỉ mỉ và tâm huyết. Từ việc sắp xếp, phân loại, bảo quản sách; ghi chép, thống kê, cho mượn; đến việc tìm tòi, cập nhật sách mới, trang trí không gian đọc – mỗi công việc đều đòi hỏi sự tỉ mỉ và tận tâm. Tôi đã cùng đồng nghiệp từng bước cải tạo thư viện: từ những tủ sách gỗ cũ kỹ đến những kệ sách mới khang trang, từ góc đọc đơn sơ đến không gian “thư viện thân thiện” đầy màu sắc. Nhìn học sinh ngày càng yêu thích việc đọc, tìm đến thư viện không chỉ để học mà còn để khám phá, để thư giãn, tôi biết rằng công sức của mình đã được đền đáp. Và đặc biệt hơn, mỗi mùa thi “Kể chuyện theo sách”, “Giới thiệu sách”, tôi lại thêm một lần thấy được ý nghĩa công việc của mình. Những giờ phối hợp cùng giáo viên tổ Ngữ văn luyện tập cho các em, những buổi chuẩn bị sân khấu, kịch bản, rồi căng thẳng chờ kết quả – tất cả là những trải nghiệm quý giá. Và khi tên học sinh trường mình được xướng lên ở vị trí đạt giải, tôi không giấu nổi niềm xúc động. Đằng sau những tấm giấy khen là biết bao công sức thầm lặng, là sự kiên trì đồng hành, là niềm tin rằng sách có thể mở ra cả một thế giới mới cho các em.

Thư viện không chỉ là nơi lưu giữ sách, mà còn là nơi gieo mầm khát vọng. Tôi vẫn luôn ấp ủ nhiều dự định: phát triển thêm các góc đọc theo chủ đề, xây dựng tủ sách lớp học để lan tỏa văn hóa đọc rộng hơn nữa.

Tôi hiểu rằng, trong thời đại số, để giữ được vị trí của thư viện trong trái tim học sinh là một hành trình gian nan. Nhưng tôi tin rằng, chỉ cần còn những người làm công tác thư viện tâm huyết, còn những ánh mắt trẻ thơ háo hức bên trang sách, thì thư viện vẫn sẽ là nơi chốn đặc biệt – nơi khởi nguồn của tri thức, ươm mầm nhân cách và mở ra những ước mơ.

Năm học này, năm của những dấu mốc thiêng liêng, tôi càng thêm tự hào vì đã và đang góp một phần nhỏ bé của mình vào dòng chảy 50 năm của Trường Trung học cơ sở Lý Tự Trọng. Dẫu lặng lẽ, dẫu thầm sau hậu trường, tôi vẫn luôn bước tiếp với tình yêu dành cho nghề, cho sách, và cho những thế hệ học trò thân yêu.

D.T

ƯỚC MƠ VỀ MỘT NGÔI TRƯỜNG

Hồng Diệp - Lớp 6/10

Sáng nay, khi những tia nắng đầu tiên len qua tán lá bàng, tôi đứng trước cổng trường THCS Lý Tự Trọng với trái tim rộn ràng như sóng biển. Làn gió mặn mòi từ biển thổi về, mang theo hương thơm của ước mơ đã thành hiện thực.

Ngày ấy, khi còn là cô bé tiểu học bé nhỏ, bao lần đi ngang, tôi dừng chân ngắm nhìn ngôi trường với đôi mắt long lanh mơ ước. Cao vời vợi trong mắt tôi là những dãy phòng học sáng sủa; rộng thênh thang là sân trường với tiếng cười của các anh chị như những giai điệu mùa hè vang vọng mãi trong tâm trí tôi. Chiếc bảng tên *"Trường THCS Lý Tự Trọng"* lung linh dưới nắng như một giấc mơ xa vời. Ước ao được một ngày mang trên ngực tấm bảng tên ấy, được bước vào cánh cổng này với tư cách là học sinh. Ước mơ ấy lớn dần trong tôi qua từng mùa phượng nở.

Rồi ngày ấy đã đến! Bàn chân run rẩy của tôi chạm vào sân trường lần đầu tiên như chạm vào một vùng đất thần tiên. Lạ lùng và quen thuộc cùng một lúc! Những hàng bàng xanh mướt vẫy chào, từng chiếc lá xào xạc như thì thầm: *"Chào em, học sinh mới!"*. Tường vàng kem dịu dàng ôm trọn sân trường, lan can xanh biếc như màu biển quê hương. Lớp học sáng choang với mùi gỗ mới, bảng xanh thăm đờ chờ những nét phấn đầu tiên.

Nhưng điều làm tôi xúc động nhất là ánh mắt ấm áp của cô giáo chủ nhiệm. Cô nhìn chúng tôi - những chú chim non mới rời tổ - với tình thương yêu dịu ngọt. *"Các con của cô"*, - cô gọi, và hai tiếng ấy như mật ong ngọt ngào tan chảy trong lòng. Thầy cô ở đây mỉm cười nhiều lắm, nói chuyện với chúng tôi như những người bạn, vỗ về khi tôi lúng túng, động viên khi tôi chưa tự tin.

Trong giờ ra chơi, sân trường rộn ràng tiếng cười. Bạn bè mới từ khắp nơi, mỗi người một giọng nói, một nụ cười khác nhau nhưng đều chung một niềm vui. Chúng tôi cùng nhau khám phá thư viện với kho báu sách vở, cùng thích thú với không gian rộng rãi tươi mới nơi đây. Mỗi ngày đến trường là một ngày vui mới! Bây giờ, mỗi sáng thức dậy, tôi lại mỉm cười khi nhìn thấy chiếc áo đồng phục treo ngay ngắn. Tấm bảng tên *"Trường THCS Lý Tự Trọng"* đeo trên ngực không chỉ là miếng vải nhỏ mà là cả một niềm tự hào lớn lao. Tôi hứa sẽ học thật chăm, sống thật tốt để không phụ lòng thầy cô, không phụ ngôi trường mơ ước này. Về sau này, khi nhớ về, tôi có thể mỉm cười và nói: *"Đó là những năm tháng đẹp nhất của tuổi học trò, dưới mái trường Lý Tự Trọng thân yêu, bên bờ biển Sơn Trà trong xanh."*

H.D

NGỌN ĐÈN SOI NHỮNG MÙA XANH

Hà Anh - Lớp 8/1

Không nghề nào đẹp hơn nghề giáo
 Ngọn đuốc sáng dẫn đường cho thế hệ.
 Tấm lòng thầy lặng thầm như giọt lệ,
 Tuổi mầm xanh trong đất mẹ quê hương.

Có nghề nào bền bỉ giữa chặng đường,
 Vượt nắng gắt, mưa dầm, sương giá.
 Dầu cơ áo còn bao điều vất vả,
 Vẫn giữ niềm tin với phấn trắng, bảng đen.

Không nghề nào đẹp bằng nghề gieo chữ,
 Gieo ước mơ, gieo nhân nghĩa vào đời.
 Mỗi trang vở là một miền tri thức,
 Mỗi học trò là một cánh chim bay.

Nghề dạy học-một nghề thiêng liêng nhất
 Cả thế giới ngợi ca, mãi tôn vinh.
 Từ bục giảng vươn ra muôn nhịp sống,
 Chở tình thương qua từng lớp học trò.

Nghề dạy học tạo nên mùa xuân mới,
 Dựng tương lai bằng trí tuệ, nhân tâm.
 Uốn nắn cây non thành cây vững chãi,
 Cho Việt Nam rạng rỡ với muôn năm.

H.A

ÁNH SÁNG DỊU DÀNG

Nguyễn Thị Thủy - Phó hiệu trưởng

Tiếng gió lao xao nín chùng phượng cuối mùa lấp ló bên ô cửa lớp. Nắng vàng hắt qua song cửa sổ, vẽ nên những vệt sáng lung linh trên mặt bàn gỗ đã bạc màu thời gian. Cả lớp xôn xao chuẩn bị tiết học mới, còn K. vẫn lặng lẽ bên khung cửa, đôi mắt thẫn thờ nhìn ra ngoài như lạc vào một thế giới khác. Và có lẽ em cũng chẳng buồn quan tâm tôi đang hiện diện trong căn phòng này.

Điều gì đó đã làm em thay đổi dạo gần đây. Nụ cười biến mất, ánh mắt hồn nhiên cũng chẳng còn thay vào đó là đôi mắt trống rỗng, mãi nhìn xa xăm. Trong lớp, nhiều khi em cầm bút mà không viết, thẫn thờ nhìn qua khung cửa sổ mệt mỏi, lo âu. K. vốn là học sinh xuất sắc của lớp, luôn đứng đầu trong các kỳ kiểm tra. Nhưng giờ đây, em gầy đi, xanh xao, đôi tay run run khi cầm bút. “Em phải giỏi hơn nữa.” - đó là lời em tự nhủ mỗi ngày. Nhưng càng cố bám víu mục tiêu ấy, em càng kiệt sức. Điểm 9 đối với K. đã là sự thất bại. Một lỗi sai nhỏ khi làm bài kiểm tra cũng khiến em dằn vặt cả đêm không thể nào chợp mắt. Em không nói với bố mẹ, không kể với bạn bè. Em chỉ giam mình trong im lặng, để những nỗi sợ hãi gặm nhấm mình từng chút một.

Buổi chiều hôm ấy, tôi giữ em lại sau giờ học. Phòng học vắng lặng, chỉ còn tiếng lá phượng xào xạc ngoài sân. Em cúi đầu, bàn tay bấu chặt mép bàn, như một sự bám víu cần thiết với em ngay lúc ấy.

“Em đang mệt mỏi lắm phải không?” - Tôi khẽ hỏi.

K. im lặng. Có lẽ em không biết bắt đầu từ đâu. Giọt nước mắt chậm chậm lăn trên má, rơi xuống nhòe cả trang vở. Tôi không hỏi dồn, chỉ đặt nhẹ bàn tay lên vai em. Tôi hiểu ngay lúc ấy, nếu tôi nói thêm nhiều, với em chỉ là lời giảng giải sáo rỗng. Chỉ cần một cái nắm tay thật chặt, một ánh mắt cảm thông đủ để K. nhận ra có một người đang lặng lẽ đồng hành.

“Cô biết có điều gì đó đang khiến em lo lắng, sợ hãi... nhưng em không phải đối diện một mình vì cô đã ở đây...” - Tôi nói bằng giọng bình thản, không gượng ép. Em nhắm mắt, hít một hơi thật sâu “Em không thể nhắm mắt khi đặt mình mỗi đêm, em thấy mình thật tệ. Em sợ mọi người nghĩ em không giỏi.” Tôi khẽ đáp: “Không ai có thể luôn hoàn hảo. Giá trị của em không nằm ở điểm số, mà ở nỗ lực và lòng dũng cảm mỗi ngày.”

Tôi gợi ý K. viết nhật ký cùng tôi. Em ghi những nỗi lo, tôi ghi lời động viên và mỗi ngày, K. tìm ra ít nhất một điều khiến em vui hoặc tự hào. Em viết về những nỗi sợ, những áp lực vô hình mà em đang đối diện. Tôi cũng chia sẻ với em những lúc tôi cũng cảm thấy bất lực, sợ mình không đủ tốt, cũng từng thất bại nhiều lần. Tôi muốn em thấy rằng những áp lực ấy không làm con người yếu đi, mà chỉ là thử thách mỗi người cần vượt qua.

Nhiều ngày trôi qua, K. bắt đầu mỉm cười. Em tham gia thảo luận, chia sẻ cảm xúc, và dần tìm lại niềm vui học tập. Một buổi chiều, tôi và K. ngồi dưới tán phượng bên hông lớp học. Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng nhuộm đỏ sân trường. Em nói khẽ: “Cô ơi, em vẫn còn sợ... nhưng em nghĩ em có thể bước tiếp rồi.” Tôi mỉm cười, khẽ xoa đầu em: “Cô tin em. Chỉ cần em không bỏ cuộc, thì em đã chiến thắng chính mình rồi.”

Ngày bế giảng, K. đứng trên bục nhận giấy khen với nụ cười rạng rỡ. Tôi nhận ra, nghề giáo không chỉ là truyền kiến thức, mà còn là soi sáng những tâm hồn đang lạc lối. Khoảnh khắc em tìm lại ánh sáng, nở nụ cười sau bao lo âu, sẽ theo tôi suốt đời - như ánh nắng vàng chiếu qua khung cửa sổ lớp học cũ, dịu dàng, ấm áp, và đầy hy vọng.

N.T.T

NƠI ẤY CÓ MỘT MIỀN THƯƠNG THẨM THẨM

Phúc An - Lớp 9/1

Tháng 11 - trời không còn trong xanh, nhưng hương hoa sữa vẫn nồng nàn, nặng nhẹ nhàng buông mình trên cành bàng ngoài cửa lớp.

Tháng 11 - chiếc lá khẽ khàng rơi xuống tiễn mùa thu, sương lãng đãng giăng mắc đầu ngõ nhỏ. Vậy là đông đã về! Trong cái lạnh se se của đất trời, khúc giao mùa chợt vang lên rộn rã khơi dậy trong lòng người bao yêu thương ngọt ngào, bao hoài niệm nhớ mong. Đắm chìm trong không gian mê mẩn mang ấy, trái tim em cũng xốn xang bao cảm xúc về thầy cô, về miền thương thẩm thẩm đã cho em những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất dưới mái trường Lý Tự Trọng thân yêu.

Thầy cô ơi! Bánh xe thời gian cứ lặng lẽ quay. Bốn năm học trôi qua thật nhanh. Hôm nay, khi sắc đỏ của cành bàng thấp thoáng góc cửa sổ báo hiệu đông về, em không khỏi thảng thốt mà rằng, tháng 11 rồi đấy ư? Tháng khởi đầu của mùa đông, mùa bao nỗi niềm chất chứa và cũng là mùa tri ân thầy cô - những người ươm mầm, gieo hạt trên cánh đồng tri thức. Nhưng sao mùa tri ân này lại lưu luyến, băng khuâng đến thế? Phải chăng bởi đây là mùa tri ân cuối cùng của những

cô cậu học sinh lớp 9 chúng em nơi mái trường phổ biến Sơn Trà, khi mùa chia xa đang đến rất gần.

Thầy cô - người đã kiên nhẫn từng ngày, lặng lẽ gieo vào tâm hồn chúng em những hạt mầm tri thức, dạy chúng em biết sống và biết làm người. Mỗi bài giảng của thầy cô không chỉ là con chữ khô khan mà còn là những thông điệp về cuộc đời, về cách yêu thương, sẻ chia. Có đôi khi, chỉ một ánh mắt nghiêm khắc, một lời nhắc khẽ thôi cũng đủ khiến chúng em lặng người suy nghĩ. Và rồi sau tất cả, là nụ cười hiền hậu - thứ ánh sáng dịu dàng mà chỉ người thầy, người cô mới có thể trao cho học trò bằng cả tấm lòng.

Em nhớ những buổi chiều mưa, sân trường loang loáng nước. Thầy cô vẫn đứng đó, bên bảng, giọng giảng trầm ấm vang lên giữa tiếng mưa rơi. Em nhớ cả những sớm mùa đông, trời lạnh buốt, thầy cô vẫn đến lớp sớm hơn cả học trò để chuẩn bị bài, để đón chúng em bằng nụ cười quen thuộc. Từng khoảnh khắc nhỏ bé ấy, cứ thế lặng lẽ thấm vào tim em, thành ký ức, thành yêu thương.

Bốn năm - không phải là một quãng thời gian dài nhưng đủ để em cảm nhận rằng trong bức tranh cuộc đời, có lẽ thầy cô là những nét vẽ đẹp nhất. Nhờ tình yêu thương, sự bảo ban, chở che tận tình của thầy cô mà những bước chân ngỡ ngàng, những ánh mắt lạ lẫm, những lo lắng, băn khoăn khi mới bước chân vào ngôi trường dân tan biến. Nhờ có thầy cô - những người dẫn đường thầm lặng, chúng em vững vàng hơn trên hành trình khôn lớn. Cây cỏ nhờ có nắng trời và mưa tưới mới xanh tươi, còn chúng em - những mầm non bé nhỏ - nhờ có tình yêu thương, sự dạy dỗ của thầy cô mà trưởng thành từng ngày.

Ngày mai, khi cánh cổng trường khép lại sau lưng, hành trình của em sẽ rẽ sang một ngã khác. Nhưng có một nơi - nơi ấy mang tên Lý Tự Trọng - sẽ mãi ở lại trong tim em như một miền thương thăm thẳm. Miền thương ấy không chỉ là bức tường lớp học đã từng vang vọng giọng thầy cô, không chỉ là sân trường rợp lá bàng mỗi độ giao mùa, mà là cả một bầu trời ký ức lặng lẽ nằm sâu trong những ngày tháng cũ.

Có những điều khi còn trong tay, ta chẳng thể gọi thành tên, đến lúc sắp rời xa, lại trở thành điều da diết nhất. Như những buổi sáng mùa đông chùng chình rét nhẹ, từng ánh mắt thầy cô vẫn đọng đầy sự kiên nhẫn và yêu thương. Như màu nắng cuối thu đọng trên tà áo bạn bè, trên trang vở còn thơm mùi mực mới. Mọi thứ cứ nhẹ nhàng mà tha thiết, như thể tháng 11 đến chỉ để nhắc rằng, chúng em sắp phải nói lời tạm biệt.

Có lẽ sau này, dù thời gian có trôi đi bao nhiêu năm nữa, những điều ấy vẫn sẽ hiện về nguyên vẹn, chỉ cần một cơn gió nhẹ qua vai, một thoáng hương hoa sữa ngoài phố, hay một chiều tháng 11 nhắc khẽ... nơi ấy, có một miền thương thăm thẳm mang tên tuổi học trò.

PA

ÁNH SÁNG ƯỚC MƠ

An Phương - Lớp 9/10

Nếu tri thức là ngọn đèn soi sáng, thì thầy cô chính là người thắp nên ngọn lửa.

Từng câu chữ như đưa ta về khoảng không của năm tháng học trò, là những cô cậu học trò ngộ nghĩnh luôn được thầy cô diu dắt. Cuộc đời tựa như mỗi trang vở, cứ lật đi lật mãi và cứ thế trôi dần theo thời gian. Mỗi chữ viết ra đều gắn với những trải nghiệm và bài học quý giá. Hành trình ấy không hề dễ dàng, mỗi con chữ, mỗi sự hiểu biết không chỉ tự bản thân phải khám phá và tích lũy mà còn từ sự dẫn dắt, chỉ bảo, nâng đỡ của những người thầy, người cô đáng quý. Với tôi, năm lớp 8 là cột mốc quan trọng cũng như một phần kỉ niệm không thể quên, bởi đó là khoảng thời gian tôi may mắn được đồng hành cùng cô giáo chủ nhiệm Lê Thị Trường - người lái đò thầm lặng nhưng đã để lại cho tôi những dấu ấn khó quên và sự biết ơn sâu sắc.

Mỗi khi nghe tiếng phấn lạch cạch trên bảng, hình ảnh cô giáo đứng trên bục giảng với bụi phấn bay nhẹ phấp phới lại hiện về trong tâm trí tôi. Tôi nhớ về những ngày cô Trường còn là chủ nhiệm và đảm nhận môn Toán của lớp. Những khoảnh khắc ấy dường như tựa một thước phim tua lại trong tâm trí. Đó từng câu nói về công thức, khái niệm đến phần trọng điểm của bài học hay những trò chơi mà cô tạo ra để khiến lớp học trở nên nhộn nhịp và rộn

ràng hơn. Qua những giờ học đó, cô không chỉ truyền kiến thức mà còn rèn luyện cho tôi tính kiên nhẫn, tư duy logic và sự cẩn trọng trong từng con số.

Tuy cô có vẻ nghiêm khắc, nhưng ẩn sâu trong từng lời nói và ánh mắt của cô vẫn luôn là một tấm lòng bao la, rộng lớn, luôn chan chứa một tình yêu thương ấm áp. Với chúng tôi, cô không chỉ là người thầy tận tụy mà còn như người mẹ thứ hai - dịu dàng, lắng nghe, thấu hiểu và khuyên bảo, nâng đỡ từng bước đi non nớt của đàn con thơ. Chính sự tận tâm bao dung ấy đã trở thành nguồn động lực để tôi không ngừng cố gắng, dám vượt qua những giới hạn của chính mình, đạt những thành tích mà trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể chạm tới.

Tôi vẫn nhớ như in cảm giác lo lắng trước kỳ thi học sinh giỏi cấp Quận vì đó cũng là cuộc thi lớn đầu tiên mà tôi tham gia. Đã có lúc tôi tự ti, cho rằng bản thân còn quá nhỏ bé giữa những bạn bè tài giỏi xung quanh. Nhưng rồi, bằng giọng nói điềm đạm và ánh mắt đầy tin tưởng, cô Trường cùng các cô giáo bồi dưỡng khác đã tiếp thêm cho tôi niềm tin và dũng khí. "Các bạn

cũng giống như mình, chẳng có gì phải sợ, cứ cố hết mình là được". Một lời động viên bất hủ, tưởng chừng như giản đơn đó lại có sức mạnh diệu kỳ, là thứ tôi cần nhất trong khoảng thời gian khắc nghiệt ấy. Tôi lại càng thêm tự tin, vượt qua nỗi sợ, bước tiếp với tất cả nhiệt huyết của mình, theo đuổi môn Ngữ văn - nơi thấp sáng trong tôi ngọn lửa đam mê tri thức. Để rồi, tôi cũng đã có thể mang về cho mình giải Nhi đầy ý nghĩa, chứa đựng trong đó niềm hạnh phúc và sự biết ơn sâu sắc. Thành quả ấy không chỉ là phần thưởng, mà còn là minh chứng cho hành trình trưởng thành, cho tình yêu thương và sự tận tâm của cô.

Cô Trường - người mẹ đã dìu dắt tôi trong năm lớp 8, đã để lại trong lòng tôi niềm biết ơn sâu sắc và nguồn động lực lớn lao để vượt qua một cột mốc quan trọng của cuộc đời, đánh dấu bước trưởng thành đầu tiên của bản thân.

Cô không chỉ truyền đạt tri thức, mà còn dạy tôi cách sống, cách đối nhân xử thế và nuôi dưỡng trong tôi một tinh thần bền bỉ, kiên cường cho những chặng đường phía trước. Có lẽ sẽ chẳng có lời cảm ơn nào đủ đầy để nói hết tấm lòng của tôi dành cho cô - người đã âm thầm gieo vào tôi hạt giống của niềm tin và can đảm. Bằng những dòng chữ mộc mạc này, tôi xin gửi gắm trọn vẹn tình cảm và lòng tri ân sâu sắc đến cô vì những điều cao cả mà cô đã làm cho tôi suốt khoảng thời gian dài qua. Bằng những dòng chữ này, tôi muốn gửi trọn vẹn lòng tri ân sâu sắc đến cô - người đã dành cả tâm huyết, yêu thương và niềm tin để nâng bước tôi trưởng thành. Cô chính là người đã đồng hành cùng tôi qua một chặng đường dài đầy ý nghĩa và thử thách, để hôm nay, tôi có thể tự tin tiếp bước dưới ánh sáng của ngọn đèn mà cô đã thắp.

*Có những ngọn lửa, tàn tro vẫn ấm
Có những bài học chẳng thể viết nên
Có những người thầy, người cô còn mãi
Dẫu tháng năm trôi, lòng vẫn vẹn
nguyên.*

A.P

CÔ KHÔNG CHỈ LÀ CÔ GIÁO CHỦ NHIỆM

Nhã Uyên - Lớp 6/10

Khi cánh cổng trường Trung học cơ sở Lý Tự Trọng khẽ mở ra trước mắt, trái tim nhỏ bé của em như run lên trong niềm hồi hộp xen lẫn lo âu. Đối với một cô bé còn nhiều bỡ ngỡ, ngôi trường mới, thầy cô mới, bạn bè mới - tất cả vừa lạ lẫm vừa thân thương đến lạ. Giữa những bỡ ngỡ của buổi đầu chập chững bước vào môi trường học tập thứ hai ấy, chính cô giáo chủ nhiệm - cô Nguyễn Thị Linh là người đã dang rộng vòng tay, dịu dàng đón lấy chúng em như người mẹ thứ hai!

Cô nghiêm khắc mà vẫn nhẹ nhàng. Cô nhắc nhở, ân cần chỉ bảo từng điều nhỏ nhặt nhất, từ cách xưng hô, nề nếp sinh hoạt, cho đến những bài học đầu tiên về sự tự lập, tinh thần trách nhiệm với bản thân. Ánh mắt cô lúc nào cũng ấm áp, chan chứa tình thương khiến nỗi sợ hãi trong em dần tan biến. Cô không chỉ dạy chúng em kiến thức, mà còn truyền đạt cho chúng em niềm tin, lòng dũng cảm và tinh thần yêu thương.

Điều khiến em ấn tượng nhất là cách cô quan tâm đến việc học của từng học sinh. Trong khi các lớp khác bắt đầu học lúc 12 giờ 30 phút thì cô yêu cầu lớp em phải có mặt từ 12 giờ 10 phút. Cô muốn chúng em có thời gian ổn định chỗ ngồi, chuẩn bị sách vở và ôn lại bài cũ trước khi tiết học bắt đầu. Nhờ vậy, chúng em luôn sẵn sàng và tự tin hơn trong mỗi giờ học.

Thời gian trôi qua, dù mới chỉ là những ngày đầu làm quen, nhưng trong tim em đã in đậm hình ảnh người cô giáo tận tâm với nghề, gần gũi với học sinh. Mỗi buổi sáng, buổi chiều đến lớp, nhìn thấy cô, em như được tiếp thêm năng lượng để học tập và trưởng thành hơn. Em thầm biết ơn vì giữa bao điều mới lạ, em đã may mắn khi có cô là người đồng hành, dẫn đường và đầy yêu thương trong hành trình đầu tiên tuổi học trò cấp hai của em. Cô không chỉ là "Cô giáo chủ nhiệm" như mọi người vẫn thường gọi, cô còn là người mẹ, người mang đến cho chúng em những điều hay lẽ phải, người dẫn dắt chúng em thành công trong những bước chập chững đầu tiên của môi trường Trung học cơ sở.

N.U

NGƯỜI THẮP LỬA VĂN CHƯƠNG TRONG EM

Khánh An - Lớp 9/1

*Có một nghề bụi phấn bám đầy tay
Người ta gọi là nghề cao quý nhất
Có một nghề âm thầm như ngọn lửa
Thắp sáng trái tim bao thế hệ học trò...*

Tháng Mười Một lại về, mang theo những cơn gió se lạnh đầu đông và hương hoa rộn ràng trên tay bao thế hệ học trò. Trong tiết trời lắng đọng, lòng em cũng chợt dâng lên bao niềm xúc động khó gọi thành tên. Giữa không gian tràn ngập sắc hoa và lời chúc mừng, em muốn lắng lại để viết đôi dòng tâm tình gửi đến cô giáo chủ nhiệm năm lớp 8 - cô Lê Thị Ngọc - người đã lặng lẽ gieo vào trái tim em ngọn lửa văn chương nồng ấm, để từ đó, từng trang văn trở thành một phần không thể thiếu trong hành trình trưởng thành.

Tuổi học trò - quãng thời gian hồn nhiên và đẹp nhất - luôn gắn liền với những ước mơ chớm nở, những lần vấp ngã rồi đứng dậy, và những khoảnh khắc đầu tiên chạm vào tri thức. Trong hành

trình ấy, luôn có sự đồng hành lặng lẽ nhưng bền bỉ - đó chính là những người thầy, người cô. Với riêng em, cô Ngọc không chỉ là một giáo viên, mà như người mẹ hiền, vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng, vừa dạy dỗ vừa chở che, để mỗi ngày đến trường không chỉ là một bài học mới, mà còn là một hành trình em tìm thấy chính mình.

Em vẫn nhớ rõ những ngày đầu tiên đặt chân vào đội tuyển Văn. Khi ấy, em chỉ là cô học trò còn vụng về, câu chữ lạch lổng và ý văn rời rạc. Chính cô là người kiên nhẫn uốn nắn từng lỗi nhỏ, lắng nghe từng suy nghĩ non nớt và gieo vào em niềm tin rằng: viết văn không phải để khoe chữ, mà là để lắng nghe và bày tỏ tiếng nói chân thật của tâm hồn. Từng lời giảng, từng trang giáo án của cô đã hóa thành những viên gạch, đặt nền móng vững chắc cho em trên con đường văn chương.

Có những ngày gần thi, khi ánh chiều đã buông xuống, lớp học dần thưa vắng, chỉ còn lại nhóm học trò nhỏ bên cô. Ánh đèn vàng hắt bóng xuống bảng, phần trắng còn vương trên tay, vậy mà cô vẫn kiên nhẫn giảng giải từng chi tiết, từng biện pháp tu từ, từng mạch cảm xúc. Có hôm, lo chúng em đói, cô ân cần mang về vài chiếc bánh, vài hộp sữa rồi chia cho cả nhóm. Những món quà giản dị ấy, với em, chính là cả một trời thương yêu thầm lặng. Đó không chỉ là bữa ăn, mà là hơi ấm, là sự hy sinh lặng lẽ của người gieo chữ vì học trò. Và cũng từ những giờ học khuya bên cô, em nhận ra rằng văn chương không chỉ là kiến thức khô cứng, mà còn là niềm say mê, là nguồn sống nuôi dưỡng trái tim.

Cũng có khi cô nghiêm khắc, đôi lúc “mắng yêu” khi em viết còn vụng về. Nhưng sau mỗi lần như thế, em lại hiểu rằng đó chính là cách cô trao cho em động lực để sửa sai, để tự vươn mình, để dám tin vào khả năng của bản thân. Và rồi, thành quả đầu tiên - giải Ba học sinh giỏi Văn lớp 8 cấp Quận - chính là “quả ngọt” từ hạt mầm cô đã kiên nhẫn gieo trồng. Giải thưởng ấy không chỉ là niềm vui, mà còn là dấu mốc để em tự tin hơn, yêu văn chương hơn, và thấy rõ con đường phía trước mình muốn đi.

Cô Ngọc ơi, với em, cô không chỉ là một người thầy, mà còn là ánh sáng soi đường, là ngọn lửa âm thầm cháy sáng giữa những đêm đông lạnh, để học trò thêm ấm áp mà bước đi. Mai này, dù em có trưởng thành, có đi xa đến đâu, em vẫn sẽ luôn mang theo bài học, tình yêu thương và niềm tin mà cô đã gửi gắm. Trong từng trang văn em viết, trong từng câu chữ em gieo, sẽ mãi còn thấp thoáng hình bóng của cô - người đã thấp sáng ngọn lửa văn chương trong trái tim em.

Giờ đây, khi chặng đường dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu đang dần khép lại, em mới càng thấm thía giá trị của những tháng ngày được học tập và trưởng thành bên cô. Nghĩ đến mai này phải rời xa mái trường gần bó, xa bụi giảng thân quen và dáng hình cô miệt mài tận tụy, lòng em chợt dâng lên bao nỗi nghẹn ngào khó tả. Em nhớ mãi những buổi học muộn, những giờ ôn tập căng thẳng nhưng tràn đầy tiếng cười, nhớ cả nhóm Văn mang tên “Gà chiến của cô Ngọc” - nơi chúng em vừa học, vừa sẻ chia, vừa được cô truyền cho niềm tin và sức mạnh để dám tiến lên. Hành trang bước vào tương lai của em sẽ có niềm tin, sự kiên nhẫn và ngọn lửa văn chương mà cô đã trao gửi. Dẫu mai này em có đi đến đâu, có trưởng thành ra sao, thì tình cảm và công lao của cô vẫn mãi là ký ức thiêng liêng, là ngọn đèn soi sáng cho em trên con đường phía trước.

Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em xin gửi đến cô lời tri ân chân thành nhất. Em chúc cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc để tiếp tục dìu dắt biết bao thế hệ học trò. Mong cô sẽ mãi giữ được ngọn lửa yêu nghề, để từ bàn tay cô, những thế hệ măng non tiếp tục được dẫn lối, để những giấc mơ được thấp sáng, bay xa, bay cao hơn nữa.

*Dẫu mai sau em có lớn khôn rồi
Trang sách cũ vẫn vẹn nguyên hơi ấm
Ngọn lửa cô trao - tình thương thầm lặng
Sẽ theo em đi suốt cả cuộc đời.*

K.A

BÁC BẢO VỆ ĐÁNG KÍNH

Hoàng Uyên – 7/7

*Cổng trường Lý Tự Trọng mỗi ban mai,
Bóng bác lặng thầm chẳng kêu nài.
Giữ cho sân lớp luôn yên ả,
Dẫn bước em thơ những tháng dài.*

*Không bảng, không phấn, chẳng giảng bài,
Mà lòng Bác sáng tựa sao mai.
Một lời chào ánh nhìn triu mến,
Ấm lòng trò nhỏ lúc ban mai.*

Mỗi ngày đến trường, chúng em không chỉ gặp thầy cô mà còn bắt gặp hình ảnh quen thuộc của bác bảo vệ - người đầu tiên chào đón chúng em bằng nụ cười hiền hậu nơi cổng trường. Họ tên của bác là gì, học trò chúng em không biết, vì chưa ai giới thiệu, hay vì chúng em ít nhìn vào cái thẻ hằng ngày Bác vẫn đeo trên ngực, chúng em chỉ quen gọi bác là “Bác bảo vệ”. Dù mưa hay nắng, sáng sớm hay chiều muộn, Bác vẫn lặng lẽ làm việc với

tinh thần trách nhiệm cao. Bác chính là người giữ gìn cổng trường, đảm bảo an ninh để chúng em yên tâm học hành. Có thể Bác không đứng trên bục giảng, nhưng với chúng em, bác cũng là một tấm gương sáng về sự tận tụy và hy sinh thầm lặng. Sự hiện diện của bác mỗi ngày khiến ngôi trường trở nên thân thương và ấm áp hơn.

Em vẫn nhớ những buổi sáng mùa đông, trời còn mờ sương, bác đã có mặt từ rất sớm

để mở cổng, hướng dẫn chúng em cất xe, nhắc nhở chúng em đội mũ bảo hiểm và chào hỏi bằng giọng nói ấm áp. Có hôm trời mưa, Bác vội vã che dù cho các bạn học sinh vào lớp rồi lặng lẽ trở về ghế đá nơi cổng trường, áo bác ướt sũng nước.

Không chỉ là người giữ gìn trật tự, Bác bảo vệ còn như một người ông, người cha đối với chúng em. Có những hôm tan học muộn, Bác ở lại đến cuối cùng để chờ học sinh được đón về an toàn. Bác còn hay nhắc nhở chúng em xếp xe gọn gàng, giữ gìn vệ sinh chung và luôn hành xử lễ phép với người lớn. Mỗi lời nói, mỗi hành động của Bác đều thể hiện tình yêu thương đối với học trò và ngôi trường này. Sự quan tâm lặng lẽ ấy khiến chúng em cảm thấy mình được quan tâm và dạy dỗ thêm một lần nữa ngoài thầy cô và gia đình.

Những đóng góp của bác tuy thầm lặng nhưng vô cùng to lớn. Có lẽ không ai đếm được bao nhiêu lần bác dọn rác quanh sân trường. Bao nhiêu chiếc xe bác đã sửa giúp học sinh khi bị hỏng, tụt xích, hay bao lần bác đã giữ gìn an ninh khi có người lạ tiếp cận cổng

trường. Tất cả những việc làm ấy đều xuất phát từ trái tim đầy trách nhiệm và tình yêu thương với học trò. Chúng em biết ơn bác rất nhiều, người đã âm thầm hy sinh để đem lại bình yên mỗi ngày. Những điều Bác làm thật đáng trân trọng và đáng được ghi nhớ.

Hôm nay, bằng những dòng chữ nhỏ bé này, chúng em xin gửi tới bác lời cảm ơn chân thành nhất. Cảm ơn bác vì đã luôn đồng hành cùng chúng em, vì sự kiên nhẫn tận tụy và tình cảm giản dị mà bác dành cho học sinh. Dù bác không cần những lời khen ngợi, chúng em vẫn mong bác hiểu rằng hình ảnh của bác luôn in đậm trong trái tim chúng em, những đứa học trò còn nhiều vụng về. Từ tận đáy lòng, chúng em kính chúc Bác thật nhiều sức khỏe, niềm vui và luôn gắn bó cùng ngôi trường thân yêu này.

Chúng em hứa sẽ luôn ngoan ngoãn, lễ phép, học tập thật tốt và cùng nhau giữ gìn môi trường học đường an toàn, sạch đẹp để không phụ lòng mong mỏi và sự tận tâm thầm lặng của bác.

"Trí ân không chỉ là những lời nói lớn lao mà còn bắt đầu từ những điều nhỏ nhặt nhất - như một lời chào buổi sáng, một ánh mắt biết ơn, hay một hành động ngoan ngoãn mỗi ngày dành tặng bác bảo vệ thân thương".

H.Q

TỪ MÁI TRƯỜNG LÝ TỰ TRỌNG GỬI NGÀN LỜI TRI ÂN

Đỗ Thị Khánh Vân - Lớp 7/8

Trong hành trình trưởng thành của mỗi con người, có một khoảng trời kỷ ức trong trẻo mà khi ngoảnh lại, lòng ta bỗng thấy rưng rưng - đó chính là những năm tháng cắp sách đến trường. Với tôi, khoảng thời gian ấy gắn liền với mái trường THCS Lý Tự Trọng - nơi đã gieo vào tâm hồn tôi những hạt mầm tri thức, tình yêu thương và niềm tin vào cuộc sống.

Ngôi trường mang tên người anh hùng trẻ tuổi Lý Tự Trọng - biểu tượng của lòng dũng cảm, của khát vọng sống và cống hiến cho Tổ quốc. Mỗi khi cất lên hai tiếng "Lý Tự Trọng", tôi lại thấy trong tim mình dâng lên niềm tự hào khó tả. Cái tên ấy như một ngọn đuốc soi sáng, nhắc nhở chúng tôi phải biết sống có lý tưởng, phải dám ước mơ, dám hành động, và dám vươn lên bằng chính nỗ lực của mình.

Chỉ một thời gian gần bó thôi mà mái trường này đã trở nên thân thuộc đến lạ. Mỗi hàng cây, mỗi bậc thềm, mỗi góc lớp đều lưu lại dấu chân, tiếng cười và những buổi sớm mai đầy ắp niềm vui. Tiếng trống trường vang lên mỗi sáng như lời gọi thân thương, khởi đầu cho một ngày mới rộn ràng và hứng khởi. Dưới mái trường này, chúng tôi không chỉ học những con chữ,

những phép tính, mà còn học cách sống, cách yêu thương, cách trở thành một con người tử tế.

Và điều khiến trái tim tôi xúc động hơn cả, chính là tình thầy trò - những người đã âm thầm dành trọn tâm huyết, thời gian và cả trái tim để dìu dắt chúng tôi nên người. Thầy cô là những người lái đò miệt mài, lặng lẽ đưa bao thế hệ học trò đến bến bờ tri thức. Trong từng tiết học, từng lời giảng, từng nụ cười, thầy cô đã gửi gắm biết bao tâm huyết và yêu thương. Có những lời khuyên nhẹ nhàng mà sâu sắc, có những lần trách phạt nghiêm khắc nhưng chan chứa tình thương. Thầy cô dạy chúng tôi không chỉ là kiến thức, mà còn là cách đối nhân xử thế, là lòng nhân ái và sự biết ơn.

Dưới mái trường Lý Tự Trọng, mỗi ngày trôi qua đều là một trang kỷ ức đáng nhớ. Đó là những buổi chào cờ trang nghiêm, nơi chúng tôi hát vang Quốc ca trong niềm tự hào. Là những giờ học

sôi nổi, những giờ ra chơi rộn rã tiếng cười, những buổi lao động dưới nắng chan hòa mà vẫn tràn ngập niềm vui. Mỗi sự kiện, mỗi phong trào, mỗi hoạt động của trường đều là một kỷ niệm đẹp, giúp chúng tôi trưởng thành hơn, tự tin hơn và biết sống có trách nhiệm hơn.

Thật hạnh phúc khi được học tập dưới mái trường mang tên người anh hùng tuổi trẻ - nơi thầy cô luôn ân cần, bạn bè luôn sẻ chia, và mỗi ngày đến trường là một ngày vui. Dẫu chỉ mới đi được một đoạn đường ngắn trong hành trình học tập, chúng tôi đã thấy lòng mình đông đầy yêu thương và biết ơn. Bởi chính nơi đây đã dạy chúng tôi hiểu rằng: tri thức là hành trang, tình thầy trò là điểm tựa, và lòng biết ơn là ngọn lửa giữ ấm tâm hồn.

Xin được gửi đến thầy cô kính yêu - những người âm thầm hiến dâng và tận tụy - ngàn lời tri ân sâu sắc nhất. Xin cảm ơn mái trường Lý Tự Trọng - nơi đã ươm mầm cho những ước mơ bé nhỏ được lớn lên trong ánh sáng của niềm tin và yêu thương. Từ mái trường Lý Tự Trọng, chúng em gửi đi ngàn lời tri ân - lời cảm ơn chân thành nhất từ trái tim của những đứa học trò vẫn đang từng ngày lớn lên dưới vòng tay thầy cô. Cảm ơn Lý Tự Trọng đã là một phần tuổi trẻ, một miền ký ức dịu dàng và là điểm khởi đầu của những ước mơ bay xa.

Đ.T.K.V

ƠN THẦY

Khánh Linh – Lớp 6/11

50 năm truyền thống nhà trường,
Lời ca tiếng hát vang đường như xa.
Thầy cô gieo hạt bao la,
Cho đời thêm sáng, cho hoa thêm hồng.

Chăm ngoan học tập hăng say,
Cho đời thêm đẹp, đất này thêm xuân.
Ngày đi qua, nắng dài dài,
Mái tóc thầy bạc theo màu thời gian.

Công ơn thầy tựa biển Đông,
Tấm lòng thầy sáng như trăng rằm đầy.
Thương trò dạy dỗ tháng ngày,
Mong sao trò giỏi, dựng xây mai này.

Bảng đen, phấn trắng miệt mài,
Lời thầy còn mãi, ngân vang trong lòng.
Một đời tận tụy vun trồng,
Dù bao thế hệ bước vào tương lai.

*Ơn thầy nghĩa nặng không phai,
Chúng em ghi nhớ suốt đời khắc sâu.*

KL

NGƯỜI THẦY ĐẶC BIỆT CỦA CON!

Phương Trinh – Lớp 9/1

*Ba là thầy, thầy cũng là ba,
Dẫn con qua tháng ngày nắng gió,
Trang vở đời con, ba viết bằng phấn trắng,
Tình thương thầm lặng, sáng mãi một đời.*

Trong suốt những năm tháng tuổi học trò, tôi luôn có một may mắn đặc biệt: người ba trong gia đình cũng chính là người thầy trên bục giảng. Ba tôi - thầy giáo dạy môn Hóa - không chỉ là điểm tựa của tôi trong cuộc sống mà còn là người thầy dìu dắt tôi từng bước trên con đường tri thức. Có lẽ không phải ai cũng được trải qua cảm giác đặc biệt ấy, và chính vì thế, tôi càng trân trọng và biết ơn những gì mà ba đã dành cho tôi.

Từ những ngày đầu đi học, ba đã luôn đồng hành, không chỉ trong vai trò của một người ba thương con, mà còn là một người thầy kiên nhẫn. Ba dạy tôi cách viết những con chữ đầu tiên, cách tính toán, cách đọc từng công thức đơn giản. Lớn lên, ba vẫn là người luôn ở bên cạnh, hướng dẫn tôi học tập, nhắc nhở tôi kiên trì, chăm chỉ. Trong mắt tôi, ba không chỉ dạy chữ, dạy kiến thức, mà còn dạy tôi cách làm người, cách sống có trách nhiệm, biết cố gắng và biết yêu thương.

Năm lớp 6, lớp của tôi chưa có cơ duyên được ba trực tiếp giảng dạy. Tôi vẫn thấy ba trên bục giảng của những lớp khác, vẫn nghe bạn bè nói về những bài giảng sôi nổi, nhưng tôi chỉ biết lặng lẽ quan sát từ xa. Mãi đến năm lớp 7, ba mới chính thức trở thành giáo viên dạy Hóa cho lớp tôi. Ban đầu, tôi vừa hồi hộp vừa lo lắng. Hồi hộp vì mình sẽ được học trực tiếp với ba, lo lắng vì sợ ba nghiêm khắc và khắt khe hơn với con gái mình. Quả đúng như vậy, trong lớp học, ba đối xử với tôi như một học trò bình thường, thậm chí còn nghiêm hơn một chút. Ba không bao giờ cho tôi cơ hội được “dựa dẫm” hay ỷ lại. Nhưng chính sự nghiêm khắc ấy đã khiến tôi hiểu rằng: ba muốn tôi trưởng thành bằng chính sức lực của mình.

Tôi vẫn nhớ những tiết Hóa đầu tiên ba dạy. Lúc ấy, môn Hóa còn lạ lẫm, khô khan đối với nhiều bạn. Nhưng qua giọng giảng đầy nhiệt huyết và những ví dụ gần gũi của ba, mọi thứ dần trở nên sinh động, dễ hiểu hơn. Tôi nhớ có lần cả lớp cùng làm thí nghiệm, ba vừa hướng dẫn vừa kiên nhẫn chỉnh sửa từng thao tác nhỏ. Những phản ứng hóa học dưới ánh lửa đèn cồn không chỉ làm sáng lên những ống nghiệm thủy tinh, mà còn làm sáng lên sự tò mò, háo hức trong lòng chúng tôi. Đối với tôi, đó là những khoảnh khắc vừa đáng nhớ vừa tự hào khi được học từ chính ba, người mà tôi kính trọng.

Năm lớp 8, ba không dạy lớp tôi nữa. Dù vẫn gặp ba ở nhà mỗi ngày, nhưng lên lớp học, tôi lại thấy thiếu vắng một điều gì đó. Tôi nhớ giọng giảng quen thuộc, nhớ ánh mắt nghiêm nghị mà ấm áp của ba. Tôi chợt nhận ra rằng, khi ba không đứng lớp, tôi càng cảm nhận rõ hơn vai trò quan trọng của ba trong hành trình học tập của mình. Chính sự vắng bóng ấy khiến tôi càng trân trọng hơn những giờ học trước kia, và thầm mong một ngày nào đó sẽ lại được ngồi trong lớp, lắng nghe giọng giảng thân thuộc của ba vang lên.

Và rồi, năm lớp 9 này, tôi lại có cơ hội một lần nữa được ba trực tiếp giảng dạy. Hơn hai tháng trôi qua kể từ đầu năm học, những tiết Hóa học trên lớp với tôi thật đặc biệt. Ba dường như còn nghiêm khắc hơn trước, bởi đây là năm cuối cấp, là lúc chúng tôi cần chuẩn bị hành trang cho kỳ thi chuyển cấp quan trọng. Nhưng đằng sau sự nghiêm khắc ấy, tôi nhận ra tình yêu thương âm thầm ba dành cho lớp, dành cho học trò, và dành cho chính tôi.

Có những hôm về nhà, tôi vẫn bị ba nhắc nhở vì làm chưa tốt, vì chưa cố gắng hết sức. Đôi khi tôi thấy áp lực, có lúc tủi thân. Nhưng nghĩ kỹ, tôi hiểu rằng ba luôn muốn dành cho tôi những điều tốt đẹp nhất. Ba mong tôi trưởng thành, mong tôi tự tin bước vào đời.

Những tháng ngày làm học trò của ba là quãng thời gian quý giá nhất trong tuổi học trò của tôi. Tôi được thấy ba không chỉ là người ba giản dị, thương con trong đời thường, mà còn là một người thầy tận tụy, nghiêm khắc trên bục giảng. Ba cho tôi hiểu rằng nghề dạy học là một hành trình lặng lẽ, nhiều hy sinh, nhưng đầy ý nghĩa. Và tôi thật sự tự hào khi được gọi ba là “thầy”.

Mãi này, khi phải rời xa mái trường, tôi vẫn sẽ luôn nhớ kỷ ức về ba - người thầy dạy Hóa của tôi trong những năm tháng tươi đẹp dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng. Người ta thường nói: “Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa thầy như biển rộng.” Riêng tôi, cả núi và biển ấy đã hội tụ trong một người - Ba tôi.

NGƯỜI THUYỀN TRƯỞNG LẶNG THẦM!

Phương Vy - Lớp 9/9

Trong hành trình trưởng thành của mỗi con người, có những người thầy dù không đứng trên bục giảng mỗi ngày, nhưng vẫn âm thầm gieo vào tâm hồn học trò những bài học sâu sắc, thấm thía. Thầy cô ấy không chỉ dạy bằng lời, mà bằng chính cách họ sống, họ quan tâm, và cách họ lặng lẽ thắp sáng những ngọn lửa tri thức, nhân cách trong trái tim bao thế hệ học sinh. Với em, cô Hà Hoa - Hiệu trưởng Trường THCS Lý Tự Trọng - chính là một người cô như thế.

Nhiều người nghĩ rằng người hiệu trưởng thì sẽ nghiêm khắc, có phần xa cách bởi bận bịu công việc. Nhưng với chúng em, cô Hà Hoa là hình ảnh của sự gần gũi và bao dung, là người mẹ hiền giữa đại gia đình mang tên Lý Tự Trọng - người luôn lặng lẽ dõi theo, lắng nghe, và nâng đỡ từng bước đi của học sinh. Cô hiện diện không ồn ào, không khoa trương, nhưng sự hiện diện ấy luôn đủ đầy, vững chãi và đầy cảm hứng. Cô không chỉ điều hành một ngôi trường, mà còn kiến tạo nên một môi trường - nơi mỗi học sinh đều có thể là chính mình, được tôn trọng, được lắng nghe, được yêu thương và được truyền cảm hứng để trưởng thành.

Có lẽ chúng em không thường xuyên được tiếp xúc trực tiếp với cô như với giáo viên chủ nhiệm hay giáo viên bộ môn, nhưng trong mỗi buổi chào cờ, mỗi lần cô đứng trên sân trường để nhắn gửi đôi điều, chúng em đều cảm nhận được sự chân thành, tâm huyết và tình cảm cô gửi gắm. Từng lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy chiều sâu của cô không chỉ truyền đạt thông tin, mà còn gieo vào lòng học sinh chúng em những bài học quý giá về đạo đức, về lối sống, về tinh thần biết ơn và trách nhiệm với cuộc đời.

Ở cô, chúng em thấy được một người phụ nữ mạnh mẽ, dày dặn kinh nghiệm nhưng cũng rất đổi dịu dàng và tinh tế. Cô có thể nghiêm khắc khi cần, quyết đoán trong công việc, nhưng luôn bao dung và rộng lòng khi nhìn nhận một học sinh còn đang loay hoay tìm hướng đi. Những ánh mắt trìu mến, nụ cười động viên, hay chỉ một cái gật đầu khích lệ của cô cũng đủ khiến chúng em cảm thấy ấm lòng. Có những bạn từng vi phạm nội quy, từng làm cô thất vọng, nhưng rồi cũng chính cô là người cho các bạn ấy cơ hội để sửa sai, để đứng lên và trưởng thành.

Em vẫn nhớ như in những buổi ban mai, khi bước qua cổng trường, hình ảnh cô Hà Hoa đứng đó - chỉnh chu trong tà áo dài, ánh mắt sáng và nụ cười luôn nở trên môi - trở thành hình ảnh quen thuộc, đáng tin cậy như một điểm tựa mỗi ngày đến lớp. Cô không chỉ là người lãnh đạo, mà còn

là người truyền cảm hứng sống và học tập, là tấm gương về đạo đức, nhân cách, và cả lòng nhân hậu.

Không ai biết hết những đêm cô thức trắng, suy nghĩ cho từng hoạt động của nhà trường, hay những lo toan không tên khi điều hành một tập thể với hàng nghìn học sinh cùng gần một trăm giáo viên và nhân viên. Nhưng chúng em tin rằng, đằng sau nụ cười điềm tĩnh ấy là cả một trái tim đầy yêu thương, cả một tấm lòng hi sinh lặng lẽ - vì sự nghiệp trồng người cao cả.

Trường học không chỉ là nơi học sinh đến để tiếp thu kiến thức, mà còn là nơi hình thành nhân cách. Dưới sự dẫn dắt của cô, ngôi trường THCS Lý Tự Trọng đã thực sự trở thành một "ngôi nhà thứ hai", nơi mà học sinh không chỉ được học tri thức mà còn được sống trong tình yêu thương, được khơi gợi sự sáng tạo, được trân trọng sự khác biệt, và được nuôi dưỡng khát vọng vươn lên.

Giờ đây, khi năm học cuối cùng dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng đang dần khép lại, chúng em chợt nhận ra thời gian trôi nhanh hơn mình nghĩ. Những khoảnh khắc tưởng chừng giản đơn - như buổi chào cờ đầu tuần, ánh mắt dịu dàng của cô trong sân trường, hay giọng nói trầm ấm vang lên giữa bao học sinh - giờ đây lại trở thành những kỷ ức mà chúng em muốn giữ thật chặt trong lòng. Mỗi bước đi của cô, mỗi lời dặn dò, mỗi lần cô xuất hiện trước học trò đều là một bài học về tình yêu thương, về sự tận tụy và cả về niềm tin vào những điều tử tế.

Cô Hà Hoa không chỉ làm tròn vai trò của một người nhạc trưởng - cô đã vượt lên trên danh xưng ấy để trở thành một phần hồn cốt của ngôi trường này. Cô là ngọn lửa âm thầm sưởi ấm bao trái tim học trò, là cánh tay rộng mở luôn sẵn sàng đón lấy những đứa con nhỏ bé đang chập chững học cách làm người. Dưới sự dẫn dắt của cô, chúng em không chỉ được học cách giải một bài toán hay viết nên một đoạn văn trọn ý, mà còn học được những bài học lớn lao hơn - cách sống sao cho tử tế, có ước mơ để vươn lên và có lòng biết ơn để trở thành người có trái tim đẹp. Chính cô đã thắp lên trong chúng em ánh sáng của tri thức, nhưng hơn thế, là ngọn lửa của nhân cách và tình người - thứ hành trang quý giá theo suốt chúng em trên chặng đường trưởng thành.

Mai này, khi rời xa mái trường THCS Lý Tự Trọng, hành trang chúng em mang theo không chỉ là kiến thức sách vở, mà còn là những giá trị sống cao quý mà cô đã âm thầm truyền trao. Hình ảnh cô - dịu dàng mà kiên cường, nghiêm khắc mà nhân hậu - sẽ mãi là biểu tượng đẹp đẽ của tuổi học trò, là ngọn đèn dẫn đường cho chúng em giữa những ngã rẽ chông chênh của đại dương bao la.

P.V

TRI ÂN

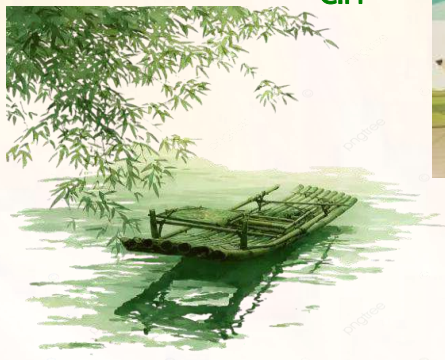
những người Thầy thầm lặng

NGƯỜI LẶNG LỄ GIEO MÙA

Chính Huy - Lớp 9/3

Có một thời phần vương tóc thầy,
 Bảng xanh in bóng dáng hiền hòa
 Giọng ồm ngân theo từng con chữ,
 Gieo yêu thương suốt những sớm trưa.
 Mái trường nhỏ ươm mầm khát vọng,
 Bước con đi lặng lẽ thầy diu.
 Nét phần trắng nâng từng trang vở,
 Gửi vào tim bao nghĩa bao tình.
 Thầy chẳng nói những lời mỹ miều
 Chỉ dịu dàng nắn từng con chữ
 Ánh mắt ấm, câu răn khe khẽ,
 Theo con hoài qua cả cuộc đời.
 Dẫu năm tháng phai màu tóc bạc,
 Ổn thầy xưa còn mãi chưa vơi.
 Ngọn lửa ấy không lời mà sáng,
 Soi đường con bước giữa cuộc đời.
 Dẫu mai này đi muôn vạn lối,
 Vẫn mang theo ký ức ngọt ngào.
 Tiếng thầy vọng giữa miền ký ức,
 Dẫn con về thuở mộng trăng sao

C.H

HÌNH ẢNH CÔ TRONG TIM EM

Thùy Linh - Lớp 6/6

Mỗi người học trò khi trưởng thành đều mang trong tim bóng dáng của thầy cô - những người đã âm thầm gieo mầm tri thức và nâng bước chúng em trên con đường đời. Thầy cô giống như những ngọn nến thầm lặng, cháy hết mình để soi sáng tâm hồn và trí tuệ học trò. Em cũng vậy, từng ngày đến trường là từng ngày được học hỏi, được lớn lên dưới sự dìu dắt tận tâm của biết bao thầy cô. Dù có những buổi học áp lực, mệt mỏi, nhưng chỉ cần có ánh mắt động viên, lời nói dịu dàng của thầy cô, mọi mệt nhọc dường như tan biến. Và trong trái tim em, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất chính là cô Nhật Tiên - người giáo viên mà em luôn yêu mến và kính trọng.

Cô Tiên là giáo viên dạy môn Tiếng Anh và cũng là người chủ nhiệm lớp em. Em vẫn nhớ như in ngày đầu tiên cô bước vào lớp, trong tà áo dài trắng tinh khôi, mang theo một làn gió mới - ấm áp, dịu dàng và đầy sức sống. Cô có dáng người đầy đặn, gương mặt phúc hậu cùng giọng nói nhẹ nhàng, truyền cảm khiến ai nghe cũng thấy gần gũi, yêu thương. Nhưng điều khiến em nhớ mãi chính là đôi mắt sáng và nụ cười luôn rạng rỡ. Nụ cười ấy như ánh mặt trời, xua tan bao lo lắng, khiến mỗi ngày đến lớp đều trở nên tươi vui hơn. Khi chúng em phạm lỗi, ánh mắt cô không nghiêm khắc hay giận dữ, mà chỉ ánh lên chút buồn nhẹ. Cái nhìn ấy đủ để khiến em thấy xấu hổ, tự nhủ phải cố gắng hơn - bởi trong ánh mắt ấy có cả

sự bao dung và niềm tin yêu của cô dành cho học trò.

Những tiết học Tiếng Anh của cô luôn tràn đầy năng lượng và niềm vui. Cô khiến những cấu trúc ngữ pháp khô khan, những từ vựng khó nhớ trở nên sống động qua các trò chơi, câu chuyện và bài hát đầy hứng thú. Cô luôn kiên nhẫn giảng giải cho đến khi cả lớp hiểu bài, và dịu dàng khích lệ: "Cứ mạnh dạn nói, sai cô sửa, không sao cả!" Câu nói giản dị ấy đã trở thành nguồn động lực to lớn cho một đứa học trò nhút nhát như em. Em còn nhớ lần đầu tiên cô gọi em lên bảng thực hành hội thoại, tim em đập mạnh, giọng run run. Nhưng nhờ ánh mắt khích lệ và nụ cười động viên của cô, em đã hoàn thành trọn vẹn. Kể từ ngày ấy, em không còn sợ nói tiếng Anh nữa, mà bắt đầu yêu thích môn học này hơn bao giờ hết.

Không chỉ là một giáo viên giỏi, cô Tiên còn là một giáo viên chủ nhiệm đầy tình thương và trách nhiệm. Cô quan tâm đến từng học sinh, lắng nghe từng câu chuyện nhỏ, chia sẻ cả những niềm vui và nỗi buồn thầm kín của chúng em. Chính cô đã dạy chúng em biết

đoàn kết, yêu thương, biết quan tâm và giúp đỡ nhau, để lớp học không chỉ là nơi học tập mà còn là một gia đình ấm áp, tràn đầy tiếng cười. Cô là người gieo trong chúng em niềm tin và nguồn cảm hứng, giúp em thêm yêu việc học, yêu thầy cô, yêu mái trường này hơn mỗi ngày.

Thời gian sẽ trôi đi, chúng em rồi sẽ lớn khôn và bước tiếp trên con đường riêng của

mình. Nhưng hình ảnh cô Nhật Tiên - người cô dịu dàng, tận tụy và đầy yêu thương - sẽ mãi là ngọn đèn sáng trong tim em. Những bài học về tri thức, về nhân cách, về lòng biết ơn mà cô trao tặng sẽ là hành trang quý báu theo em suốt cuộc đời. Em thầm hứa sẽ luôn cố gắng học tập, sống thật tốt, để không phụ niềm tin và tình yêu thương mà cô đã dành cho chúng em.

T.L

NGƯỜI THẮP LỬA TÌNH YÊU LỊCH SỬ

Đức Anh - Lớp 7/5

Gửi cô Chiến thương mến!

Trên hành trình học tập của con, đã có biết bao người thầy, người cô tận tụy dìu dắt, để lại trong con những dấu ấn khó phai. Nhưng có lẽ, người mà con luôn khắc ghi sâu đậm nhất trong trái tim mình - chính là cô, cô giáo chủ nhiệm năm lớp Sáu, người đã thắp lên trong con ngọn lửa đam mê với môn Lịch sử, từ thuở con còn bỡ ngỡ, rụt rè bước vào cấp học mới.

Con vẫn nhớ như in hình ảnh cô Chiến - người phụ nữ với ánh mắt hiền hậu, nụ cười dịu dàng và giọng nói ấm áp. Trong mỗi tiết học của cô, Lịch sử không còn là những dòng chữ khô khan trên trang sách, mà trở thành những thước phim sống động, những câu chuyện kỳ diệu về quá khứ hào hùng của dân

tộc. Bằng trái tim yêu nghề và cách giảng dạy đầy cuốn hút, cô đã biến từng bài học thành chuyến du hành về thời gian - nơi con được sống cùng những vị anh hùng, cùng những chiến công lẫy lừng mà con chỉ từng nghe thoáng qua.

Từ một đứa học trò từng e ngại trước môn học nhiều con số và mốc thời gian, con đã dần yêu thích, say mê và háo hức mỗi khi đến giờ Lịch sử. Nhờ cô, con nhận ra rằng Lịch sử không chỉ là chuyện của ngày xưa, mà còn là hơi thở của hôm nay - là cội nguồn, là niềm tự hào và là động lực để con trưởng thành.

Cô không chỉ là người cô tận tụy trên bục giảng, cô còn là người mẹ hiền thứ hai - dịu dàng, bao dung và luôn quan tâm đến từng học sinh nhỏ bé của mình. Con vẫn nhớ rõ những ngày đầu chập

chững bước vào lớp Sáu, giữa môi trường mới, bạn mới, con đã từng thấy mình lạc lõng và lo sợ. Chính cô là người đã nhẹ nhàng nắm tay, động viên và giúp con tìm lại sự tự tin. Có lần con làm bài chưa tốt, cô không trách mắng, mà chỉ mỉm cười, kiên nhẫn giảng lại cho con từng phần kiến thức còn thiếu. Sự kiên nhẫn và tình thương bao la ấy của cô đã khiến con không chỉ tiến bộ hơn trong học tập, mà còn học được cách đứng dậy mỗi khi vấp ngã, biết yêu thương và sẻ chia với người khác.

Dù chỉ được học cùng cô một năm ngắn ngủi, nhưng những bài học cô truyền dạy - cả về tri thức lẫn nhân cách - sẽ mãi là hành trang quý báu theo con trên mỗi chặng đường đời. Cô đã gieo vào lòng con hạt giống của niềm tin, của lòng biết ơn và của khát vọng vươn lên. Mỗi khi nhớ lại những buổi học cùng cô, con lại

thấy tim mình ấm lại, như thể nghe thấy tiếng phấn khê ngân trên bảng, nghe tiếng cô cười hiền giữa

ánh nắng sân trường vàng rực.

Nếu có thể viết một dòng tri ân, con xin gửi trọn lòng biết ơn ấy đến cô - cô Đỗ Thị Chiến, người đã thắp sáng trong con tình yêu cháy bỏng với môn Lịch sử, và hơn hết là niềm tin kiên định vào chính bản thân mình.

Con kính chúc cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc, để tiếp tục là ngọn lửa ấm, là ngọn hải đăng rực sáng, soi đường cho biết bao thế hệ học trò.

Với tất cả lòng kính trọng và yêu thương, con của cô - một học trò nhỏ luôn nhớ ơn cô.

Đ.A

NGƯỜI THẮP ĐƯỢC ƯỚC MƠ

Phạm Bảo Trâm – Lớp 8/7

“ Năm xưa chở chiếc thuyền này,

Cho cô sang bãi tước đay chiều chiều

Để tôi mơ mãi, mơ nhiều

Tước đay se võng nhuộm điều ta đi.”

Những câu thơ của thi nhân Nguyễn Bính, gói ghém một giấc mơ đẹp để vào hình ảnh chuyển đồ trong tác phẩm “Giấc mơ anh lái đò”, đã lay động tôi bằng hình ảnh người chở đồ âm thầm vun đắp cho những chuyến đi. Dường như, khi suy ngẫm về hình ảnh chiếc đò đưa người sang sông, lòng tôi lại trào dâng một nguồn cảm xúc tri ân vô tận dành cho cô

Hoàng Thị Thúy Hạnh - người đã nâng niu, dìu dắt tôi vượt qua bến bờ rụt rè đầu tiên khi chạm những bước chân bỡ ngỡ đến với mái trường THCS Lý Tự Trọng ấm áp. Cô không chỉ

là người thầy, mà còn là người đã thấp lên một ngọn hải đăng rực rỡ trên con đường vừa chất chứa hoài bão, vừa đầy rẫy chông gai của một đứa trẻ.

Điều tạo nên dấu ấn không thể phai mờ ở cô Hạnh chính là giọng điệu thanh khiết, ngọt ngào nhưng ẩn chứa sức mạnh động viên phi thường khi cô dạy bảo những gương mặt đang góp phần kiến tạo tương lai non sông. Nhưng trên hết, chính là tấm lòng yêu thương học trò vô bờ bến cùng sự tận tụy, hết mình trong từng tiết dạy Toán. Tôi vẫn nhớ như in hình ảnh cô cầm viên phấn, không chỉ viết những con số, mà còn vẽ nên những đường nét ước mơ cho học trò. Trong từng nét phấn, từng lời giảng dịu dàng và kiên nhẫn, tôi cảm nhận được sự hy sinh thầm lặng đang âm thầm vun đắp từng ngày, như những giọt sương nuôi dưỡng mầm xanh tri thức. Chính từ đó, những trái tim còn rụt rè, cúi đầu bên trang vở đã dần trở thành những tâm hồn tự tin, dám nâng cao đầu để bước tới một tương lai rực rỡ và đầy hy vọng.

Những ngày đầu tiên ở cấp hai, khi áp lực từ môi trường mới và sự ngỡ ngàng đã tạo nên những “cú ngã” vô hình trong tâm trí tôi, khiến tôi hoài nghi về khả năng của bản thân, chính cô Hạnh đã xuất hiện như một “ông bụt” nhân từ. Cô không chỉ giải đáp những câu hỏi ngây thơ về Toán học, mà còn gỡ rối những khúc mắc lớn hơn về cuộc đời. Cô đã giúp tôi nhìn thấy lý tưởng tươi sáng nhất mà tuổi trẻ phải theo đuổi. Nhờ ngọn lửa nhiệt huyết luôn cháy

bồng của cô, tôi, đứa trẻ bé bỏng ngày nào, đã tìm thấy chân lý đầu đời của mình: Giá trị của tri thức không nằm ở điểm số, mà ở sự tự tin bước đi trên đôi chân mình.

Ngẫm lại chặng đường được cô Hạnh dìu dắt trong quãng đời tươi sáng của mình, tôi luôn thầm biết ơn và trân quý cái “duyên” diệu kỳ đã đưa tôi gặp cô – người đã thấp sáng trong tôi tình yêu học tập và lòng nhân hậu. Giờ đây, khi đặt bút viết những dòng tri ân này, cảm xúc trong tôi lại dâng trào, nghẹn ngào đến khó nói nên lời. Tôi hiểu rằng, càng trưởng thành, con người ta càng có nhiều cảm xúc sâu sắc, nhưng lại càng khó để diễn đạt trọn vẹn bằng lời. Bởi có những tình cảm không thể nói hết bằng câu chữ - chúng chỉ có thể được cảm nhận bằng trái tim. Và chính những dòng văn tri ân này, được viết nên dưới mái trường đã chấp cánh cho tôi bay đến bến bờ tương lai, là cách tôi lặng lẽ gửi gắm tất cả yêu thương, lòng biết ơn và kính trọng sâu xa nhất dành cho cô Hạnh - người đã gieo trong tôi ánh sáng của tri thức và niềm tin vào cuộc đời.

Giờ đây, tôi tự hào vì mỗi bước chân hướng đến những ước mơ lấp lánh đều mang theo dấu ấn chân lý của cô Hạnh đã khắc sâu trong trái tim. Tôi sẽ mãi mãi biết ơn mái trường - nơi đã trở thành cầu nối tinh thần, cho phép tình cảm thầm lặng của tôi với cô Hạnh được cất lên một cách trọn vẹn nhất, dấu không cần thành tiếng.

B.T

NGƯỜI TRÈ VỚI NGHỀ

Nguyễn Thị Bảo Trinh

Từng ngày phấn trắng bảng xanh
Mái trường lưu giữ mộng lành tuổi thơ.
Nắng mai rực rỡ vườn thơ,
Lòng tôi rộn rã như chờ tiếng ve.

Đồng nghiệp chan chứa sum vầy,
Nụ cười đồng cảm mỗi ngày sáng trong.
Lặng thầm phấn trắng bảng hồng,
Trao em tri thức, gửi lòng yêu thương.

Học trò như nắng xuân vương,
Nhỏ nhắn ánh mắt, dễ thương nụ cười.
Vất vả cũng hóa niềm vui,
Thấy em tiến bước, rạng ngời ngày mai.

Tuổi xuân dành trọn cho nghề,
Giữ cho bông phấn chẳng hề bay xa.
Mái trường - ngôi nhà thiết tha,
Nuôi bao mơ ước nở hoa tâm hồn.

B.T

NGƯỜI LÁI ĐÒ CỦA NHỮNG MÙA HOA PHƯỢNG

Diễm My - Lớp 7/1

Tuổi học trò với tôi là những tháng ngày trong trẻo và đáng nhớ nhất. Là những sáng vội vã đến trường, tiếng cười giòn tan dưới tán cây bàng, là dáng thầy cô nghiêng nghiêng trên bục giảng, bụi phấn lặng lẽ bay bay vương lên mái tóc... Những kỷ niệm ấy như những mảnh ghép ngọt ngào, là hành trang quý báu theo tôi suốt cuộc đời.

Comenxki từng nói: “Dưới ánh mặt trời không có nghề nào cao quý hơn nghề nhà giáo.” Bởi lẽ, nếu họa sĩ tạo nên cái đẹp bằng màu sắc, kiến trúc sư kiến tạo công trình, thì thầy cô là những người “lái đò” thầm lặng, cần mẫn chở bao thế hệ học trò cập bến tri thức. Bao đêm miệt mài bên giáo án, bao lần đổi mắt thâm quầng vì chầm bài khuya, mái tóc dần điểm bạc bởi bụi phấn... nhưng họ vẫn kiên định và tận tâm.

Thầy cô không chỉ truyền đạt kiến thức, mà còn dạy ta cách sống, cách làm người. Từ những bài văn thấm đẫm cảm xúc, dòng chảy hào hùng của lịch sử, đến logic rạch ròi của Toán học - tất cả đều là những cánh cửa được mở ra bởi đôi tay tận tụy của thầy cô. Trên tất

cả, họ dạy ta biết yêu thương, sẻ chia, sống có trách nhiệm với bản thân và cuộc đời.

Tôi may mắn khi được học dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng - nơi có những “người lái đò” tuyệt vời. Bước vào lớp Sáu, người đầu tiên chào đón chúng tôi là cô Bảo Trinh - giáo viên dạy Ngữ văn. Cô nhẹ nhàng, hiền hậu với mái tóc dài buông nhẹ sau lưng, tà áo dài thướt tha bay bay trong gió. Giọng cô ấm áp, truyền cảm, mỗi tiết học như một hành trình khám phá.

Cô Bảo Trinh không chỉ dạy, mà truyền lửa yêu văn chương cho chúng tôi. Cô dẫn dắt chúng tôi bước vào thế giới của con chữ bằng cả trái tim, giúp tôi thấu hiểu nhân vật, sống cùng câu chuyện, để rồi yêu môn Văn từ lúc nào không hay. Với cô, mỗi bài giảng là một bản nhạc, khi da diết lắng sâu, lúc lại sôi nổi trào dâng.

Kỷ niệm tôi nhớ nhất là những ngày cùng cô luyện tập cho hội thi múa “Mừng Đảng - Mừng xuân” cấp thành phố. Sau giờ học, chúng tôi nán lại sân trường, dưới sự hướng dẫn tận tình của cô. Dù mệt, nhưng ai cũng cố gắng bởi ánh mắt cô như tiếp thêm động lực.

Ngày thi, chúng tôi khoác lên mình bộ áo dài dân tộc, mang theo niềm tự hào và hy vọng. Khi tiết mục đạt giải Nhất, niềm vui không chỉ là chiến thắng mà còn là ánh mắt cô rạng ngời hạnh phúc, là tinh thần gắn bó của cả tập thể được đền đáp xứng đáng.

Cuối năm, giọng cô trong buổi sinh hoạt lớp vẫn dịu dàng như thế, nhưng chan chứa biết bao lo lắng, yêu thương. Trong ngày Hiến chương nhà giáo, chúng em đã dâng lên thầy cô những lời thơ, những dòng cảm xúc đầy yêu thương thì cô chính là người đã cẩn thận sửa từng câu chữ trong bài “Nét bút tri ân” ngày ấy... và giờ đây, tôi viết bài viết này, với lòng biết ơn sâu sắc. Cảm ơn cô Bảo Trinh - người đã gieo mầm yêu thương và dẫn dắt chúng tôi trên những bước đầu trưởng thành.

Tiếp nối hành trình ấy, cô Bích Ngọc - giáo viên chủ nhiệm lớp 7/1 - mang đến một sắc màu tươi vui và đầy năng lượng. Cô trẻ trung, sôi nổi, dí dỏm, mỗi tiết học Sinh học của cô đều tràn ngập tiếng cười. Cô không chỉ là cô giáo, mà còn là người bạn đồng hành thân thiết.

Cô Bích Ngọc rất yêu thích lưu giữ kỷ niệm. Mỗi sự kiện lớp, cô lại tỉ mỉ chụp ảnh, làm video, khiến từng khoảnh khắc nhỏ bé cũng trở nên

đáng nhớ. Chính nhờ những hoạt động đầy gắn kết ấy, lớp tôi thêm đoàn kết, yêu thương nhau hơn.

Một kỷ niệm đẹp là ngày sinh nhật cô. Cả lớp bí mật chuẩn bị: hoa tươi, ruy băng, những lời chúc và cả pháo giấy. Khi cô bước vào, ánh mắt cô rung rung xúc động. Cô đùa rằng “Tháng này cô có hai ngày sinh nhật”, cả lớp bật cười vui vẻ. Những kỷ niệm giản dị ấy, chính là chất keo gắn kết tập thể chúng tôi ngày một khăng khít hơn.

Dù là sự dịu dàng truyền cảm hứng của cô Bảo Trinh, hay năng lượng tích cực của cô Bích Ngọc - tình yêu thương, những bài học và kỷ niệm với hai cô luôn là hành trang quý báu, nâng đỡ chúng tôi trong suốt chặng đường phía trước.

Mái trường Lý Tự Trọng sẽ mãi là một chương đẹp trong cuốn sách tuổi thơ của tôi. Ở đây, tôi không chỉ học được kiến thức, mà còn học được cách sống, cách yêu thương, cách trân trọng từng khoảnh khắc.

Cảm ơn những người thầy, người cô - những “người lái đò” của những mùa hoa phượng đã tận tâm, kiên nhẫn, và yêu thương chúng tôi bằng cả trái tim.

D.M

GIEO HẠT ƯỚC MƠ

Phước Khải – Lớp 8/8

Con lớn lên trong vòng tay của mẹ

Và trưởng thành trong tiếng nói của cô

Đưa con đến mọi ước mơ

Là trang giấy, là lời cô dạy dỗ...

T hạt vậy, những dòng thơ như gọi lên trong em bao cảm xúc về chặng đường học tập đang mở ra phía trước. Bước vào lớp tám, em đã không còn là cậu bé rụt rè của những ngày đầu cấp hai. Trước mắt em là những thử thách mới, những bài học khó hơn, những kỳ vọng lớn hơn. Và trong quãng đường ấy, em và các bạn không đơn độc, bởi bên cạnh chúng em luôn có cô Thanh Tân - người mẹ thứ hai, người đồng hành tận tụy. Những bài giảng của cô Thanh Tân không chỉ chứa đựng kiến thức, mà còn mang theo những trải nghiệm quý giá, mở ra trước mắt chúng em một bầu trời rộng lớn. Cô giúp chúng em nhận ra rằng, văn học không chỉ là chữ nghĩa khô khan, mà còn là cầu nối giữa cảm xúc và trí tuệ, là nơi trái tim biết rung động trước cái đẹp, biết sẻ chia với những phận người.

Nhớ lại trước ngày tựu trường, em cũng từng thắc mắc không biết cô chủ nhiệm mới sẽ như thế nào. Trong lòng có chút lo lắng: liệu cô sẽ nghiêm khắc khó gần, hay dịu dàng dễ

mến? Nhưng ngay khi gặp cô Thanh Tân, em biết rằng cả hai điều đó đều đúng. Ở cô vừa có sự gần gũi, vừa có nét cứng rắn đủ để uốn nắn chúng em, khiến em thấy an tâm và tin tưởng.

Cô có vóc dáng nhỏ nhắn nhưng ẩn chứa bên trong sức mạnh của sự bền bỉ và dịu dàng. Ánh mắt cô luôn sáng lên niềm say mê khi giảng bài, giọng nói cô trầm ấm chạm đến từng cung bậc cảm xúc của học trò. Chúng em - những đứa trẻ mới lớn, đôi khi bướng

bình, nghịch ngợm luôn được cô quan tâm,

nhắc nhở. Có những lúc, cô buồn và giận vì chúng em lơ đãng, không chú ý lời cô dặn.

Nhưng chỉ một thoáng sau, cô lại dịu giọng, kiên nhẫn hướng dẫn từng điều nhỏ nhặt. Có lẽ, với tình yêu dành cho nghề giáo, cô chẳng thể bỏ mặc chúng em. Từng ngày, cô dịu dặt, chậm rãi gieo vào tâm hồn trẻ thơ chúng em tình yêu thương, sự gắn kết, giúp chúng em gắn bó và đoàn kết với nhau hơn.

Đối với riêng em, cô còn là người đã tin tưởng và tin nhiệm trao cho em vị trí “lớp trưởng”. Là một lớp trưởng, em không chỉ gương mẫu trong học tập, mà còn phải nhắc nhở các bạn giữ trật tự và đại diện cho lớp trong nhiều hoạt động. Có lúc, em thấy áp lực và muốn tránh né, nhưng chính sự tin tưởng của cô đã giúp em không ngừng cố gắng.

Có một kỷ niệm cũng là bài học cho em. Hôm đó, cả lớp chuẩn bị trang trí cho buổi lễ Đại hội chi đội. Ai cũng bận rộn: người sắp xếp bàn ghế, người vẽ bảng, người treo cờ, nhưng lại chẳng ai chịu nghe theo sự sắp xếp nào, thành ra lớp học trở nên khá ồn ào và lộn xộn. Là lớp trưởng, em chỉ đứng nép sang một bên không dám điều hành vì sợ các bạn không nghe theo. Đúng lúc ấy, cô bước vào. Cô nhìn khắp lớp rồi dừng lại nơi em. Giọng cô nhẹ nhàng mà đầy nhắc nhở:

- “Lớp trưởng đâu? Sao lại để lớp thế này?”

Em cúi mặt, bối rối chẳng biết trả lời sao. Nhưng cô không trách, chỉ mỉm cười:

- “Nếu em lùi lại, ai sẽ là người dẫn dắt lớp mình đây?”

Nghe xong, em như bừng tỉnh. Em lấy hết can đảm bước lên, bắt đầu phân công và cùng các bạn hoàn thành công việc. Khi trang trí đã xong, lớp trở nên gọn gàng, rục rịch, em quay sang phía cô liền nhìn thấy nụ cười hài lòng và ánh nhìn khích lệ. Khoảnh khắc ấy, em nhận ra rằng: sự trưởng thành đến từ những lần được tin tưởng, được thử thách và được khích lệ.

Cô Thanh Tân không chỉ động viên, mà còn rất nghiêm khắc khi chúng em mắc lỗi. Chính sự nghiêm khắc ấy đã giúp em nhận ra rằng trách nhiệm là phải theo đến cùng, và muốn được bạn bè nể phục thì bản thân phải gương mẫu trước!

Hai tháng trôi qua, được làm lớp trưởng dưới sự dìu dắt của cô là một trải nghiệm quý giá. Em biết ơn cô - không chỉ vì những bài học Văn, mà còn vì cô đã dạy cho em biết can đảm bước lên phía trước, biết gánh vác trách nhiệm và sống gắn bó cùng tập thể. Từng lời cô dạy, từng ánh mắt nghiêm khắc hay nụ cười dịu dàng của cô đều trở thành những kỷ niệm đáng nhớ trong lòng em.

Nhân ngày 20/11, em và tập thể lớp 8/8 kính gửi lời chúc đến cô và những người lái đò lời cảm ơn sâu sắc nhất. Cảm ơn cô vì những đêm trăn trở soạn bài, vì từng giờ giảng say sưa, vì từng lời động viên khi chúng em vấp ngã và cả sự kỷ luật vừa kịp lúc. Cảm ơn cô vì đã tin tưởng, kiên nhẫn và bao dung. Chúng em kính chúc cô luôn dồi dào sức khỏe, luôn giữ mãi ngọn lửa yêu nghề để tiếp tục đưa những chuyến đò tri thức cập bến bình yên. Mong rằng, trên hành trình gieo chữ, cô sẽ luôn tìm thấy niềm hạnh phúc và tự hào trong mỗi

bước trưởng thành của học trò. Có lẽ, sau này khi trưởng thành, em sẽ gặp nhiều thầy cô khác, nhưng hình ảnh cô Thanh Tân - người đã truyền cảm hứng và giúp em tin tưởng vào bản thân - sẽ mãi là một dấu ấn đặc biệt. Sau này, khi rời xa ghế nhà trường để bước vào đời, em sẽ mang theo hành trang không chỉ là kiến thức, mà còn là những bài học làm người mà cô đã gieo. Dù đi đâu, em vẫn sẽ luôn tự hào vì đã từng có một người cô như thế trong tuổi học trò.

P.K

NGƯỜI GIEO MẦM YÊU THƯƠNG

Minh Ý - Lớp 8/5

*Tuổi thơ như cánh diều bay,
Gió đưa năm tháng nhẹ lay qua đời.
Bâng khuâng giữa chốn sân trời,
Ai trao kỷ niệm... để rồi nhớ thương.*

Tuổi học trò có thể không quá dài, nhưng những tình cảm thầy trò thì luôn ở lại rất sâu. Nhiều năm về sau, người ta có thể quên những công thức, định nghĩa... nhưng chẳng thể quên một ánh nhìn động viên, một lời hỏi han đúng lúc. Với tôi, người để lại nhiều thương mến nhất trong ký ức không ai khác ngoài cô Nguyễn Thị Hạnh - giáo viên Lịch sử, chủ nhiệm tôi năm lớp 6.

Ấn tượng đầu tiên về cô là vẻ ngoài duyên dáng, thanh mảnh, luôn toát lên sự dịu dàng và tự tin. Cô có ánh mắt sáng, mái tóc thường được búi gọn sau gáy, đáng đi chậm rãi nhưng đầy sự chắc chắn. Và đặc biệt nhất - là giọng nói mang đậm âm sắc miền Trung: vừa truyền cảm, vừa đĩnh đạc. Cô giảng bài như kể chuyện, khiến từng nhân vật, từng sự kiện lịch sử hiện lên sống động, chứ không còn là

những con số khô khan. Giọng cô như gieo vào lòng chúng tôi niềm tự hào và tình yêu với đất nước.

Không chỉ là người dạy sử giỏi, cô còn là một giáo viên chủ nhiệm đầy tinh tế. Cô nghiêm khắc nhưng không hà khắc, gần gũi nhưng vẫn giữ sự tôn nghiêm của một người truyền cảm hứng. Lớp có hơn 40 học sinh, vậy mà cô vẫn nhớ rõ tên từng bạn, hiểu hoàn cảnh của từng người. Những lúc lớp ồn ào, cô chỉ cần lặng lẽ nhìn xuống, cả lớp đã tự im lặng vì biết mình sai. Nhưng khi có học sinh buồn hay gặp chuyện, cô luôn là người đầu tiên hỏi han, vỗ vai động viên. Những cử chỉ nhẹ nhàng

ấy, với một đứa trẻ cấp hai như tôi ngày ấy, quý giá vô cùng.

Và có một kỷ niệm tôi sẽ chẳng bao giờ quên. Cuối năm lớp 6, tôi được chẩn đoán có

vấn đề nghiêm trọng về nhãn áp, phải vào TP. Hồ Chí Minh phẫu thuật. Đó là một khoảng thời gian đầy lo âu và sợ hãi. Khi biết tin, cô không giảng giải dài dòng, chỉ điện thoại cho tôi, nói vô cùng nhẹ nhàng: “Em cố gắng lên nhé Minh Ý. Cô rất tin tưởng vào em. Em phải thực sự cố gắng vượt qua biến cố này thì em mới có thể đi học, có thể gặp bạn bè, thầy cô, đúng không nào?”

Sau đó, trong suốt thời gian tôi điều trị xa nhà, cô vẫn thường xuyên nhắn tin hỏi thăm, gửi lời chúc mỗi khi tôi vào viện. Dù tôi không còn là học sinh của cô nữa, cô vẫn quan tâm như thuở ban đầu. Sự yêu thương bền bỉ ấy khiến tôi hiểu rằng, có những người thầy không chỉ đứng trên bục giảng mà mãi mãi là người dạy ta bài học quý giá trong cuộc sống.

Bây giờ, khi đã lớn thêm một chút, tôi nhận ra: thầy cô không chỉ là người truyền đạt kiến thức, mà còn là người đi bên cuộc đời ta, giúp chúng tôi mạnh mẽ vượt qua những điều tưởng chừng không thể. Câu chuyện của tôi chỉ là một lát cắt nhỏ, nhưng tôi tin đâu đó ngoài kia, vẫn còn rất rất nhiều người như cô Hạnh - những người lặng thầm gieo yêu thương, để rồi nhìn những hạt mầm trường thành trong lặng lẽ.

*Ơn cô lặng lẽ như dòng,
Chảy qua năm tháng vẫn không cạn nguồn.
Mai sau dù bước xa trường,
Bóng cô vẫn sáng trên đường em đi*

MY

KHÚC HÁT DƯỚI MÁI TRƯỜNG

Đậu Minh Đức - Lớp 6/10

Ngày đầu lớp Sáu rộn ràng,
Trống trường giục giã, nắng vàng đón em.
Ngập ngừng tay nắm tay quen,
Bạn bè ríu rít gọi tên thật gần.

Hàng cây gió hát trong xanh,
Mái ngói đỏ thắm, lòng thành năm xưa.
Bước chân qua nửa đời đưa,
Lý Tự Trọng vẫn như vừa hôm qua.

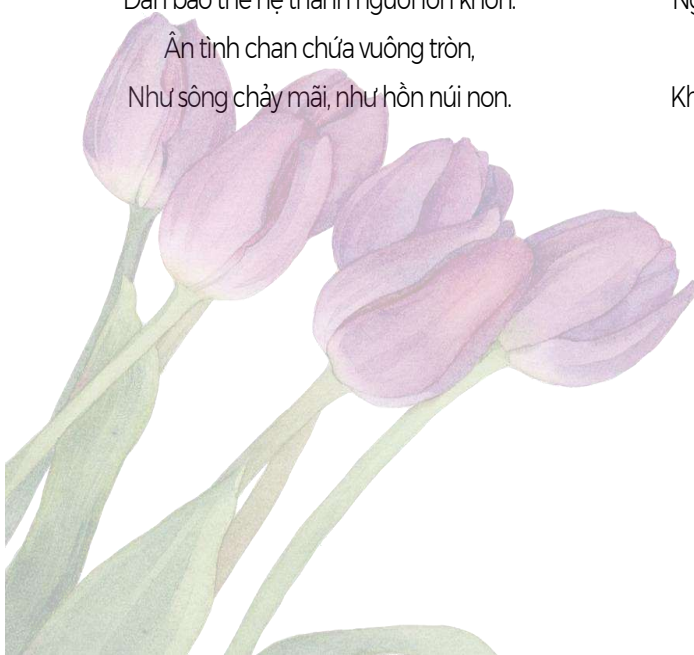
Thầy cô ánh mắt ngời ngời,
Dẫn bao thế hệ thành người lớn khôn.
Ân tình chan chứa vương tròn,
Như sông chảy mãi, như hồn núi non.

Em như chim nhỏ bay cao,
Cất lên tiếng hát sắt son dâng thầy.
Bạn hiền cùng bước mê say,
Cùng nhau viết tiếp những ngày ước mơ.

Trang vở mở cánh cửa thơ,
Chữ trao yêu mến, tình chờ niềm tin.
Em mang khát vọng lung linh,
Học chăm, sống đẹp, vươn mình ngày mai.

Nửa thế kỷ - một tương lai,
Ngôi trường rạng rỡ sánh vai đất trời.
Ơn thầy nghĩa bạn muôn đời,
Khắc ghi mãi mãi, sáng ngời tim em.

MD

GỬI LỜI TRI ÂN ĐẾN CÔ GIÁO TÔI

Gia Hân - Lớp 7/4

Trong suốt hành trình cuộc đời, ai cũng có những dấu mốc không thể quên - và với em, ngày đầu tiên bước vào ngưỡng cửa Trung học cơ sở chính là một kỷ niệm như thế. Ấy là bước ngoặt của sự trưởng thành, là khoảnh khắc em bắt đầu viết nên những trang mới trong cuốn nhật ký tuổi học trò - nơi có thầy cô, bè bạn, và đặc biệt là cô giáo chủ nhiệm đầu tiên - cô Nguyễn Thị Linh, người mà em luôn xem như người mẹ thứ hai trong ngôi nhà thân thương mang tên Lý Tự Trọng.

Ngày ấy, em chỉ là một cô bé lớp 6 nhỏ nhắn, còn nhiều bỡ ngỡ và ngập ngừng trước môi trường mới. Từ một ngôi trường tiểu học

quen thuộc, em bước vào một không gian rộng lớn hơn, những gương mặt mới, những môn học mới, và cả những thử thách mới.

Trong muôn vàn cảm xúc vừa háo hức vừa lo lắng buổi đầu cấp II ấy, cô Linh xuất hiện như ánh nắng dịu ban mai, mang đến cho em sự bình yên và vững tin. Cô không chỉ dạy chữ mà còn dạy chúng em cách sống tử tế, biết yêu thương và trách nhiệm. Ở cô, có sự nghiêm khắc của người thầy, sự bao dung của người mẹ, và cả sự thấu hiểu của một người bạn lớn luôn lắng nghe, sẻ chia. Cô luôn nhắc nhở chúng em không chỉ về học tập mà còn về cách cư xử, lối sống, giúp chúng em trở thành những học sinh ngoan và có trách nhiệm. Những giờ sinh hoạt lớp, cô luôn lắng nghe ý kiến của từng học sinh, tận tâm giải quyết những khó khăn của từng bạn. Cô như người bạn lớn, sẵn sàng đồng hành và dìu dắt chúng em vượt qua những bỡ ngỡ, vụng về của tuổi mới lớn. Nhớ những buổi đầu năm học, có bạn nghịch ngợm, cô không la mắng mà nhẹ nhàng phân tích để bạn hiểu ra lỗi sai. Có lúc lớp làm cô buồn, cô vẫn kiên nhẫn dạy dỗ bằng cả tấm lòng. Chính tình yêu thương và sự tận tụy của cô đã làm nên một tập thể lớp đoàn kết, gắn bó như ngày hôm nay.

Kỷ niệm khiến em nhớ mãi trong năm lớp 6 là một buổi sáng học kỳ II, khi đang chuẩn bị đến trường, em chẳng may trượt ngã và bị gãy chân. Những ngày bó bột, nhìn bạn bè tung tăng đến lớp qua khung cửa, lòng em chùng xuống - vừa buồn, vừa lo sợ bị bỏ lại phía sau.

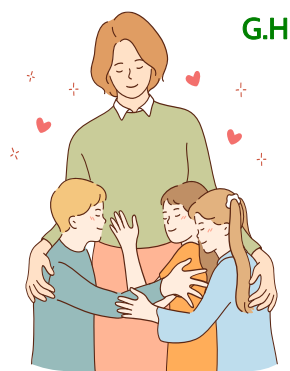

Nhưng rồi, cô Linh đã không để em cô đơn. Ngay khi biết tin, cô gọi điện hỏi thăm, giọng cô ấm như nắng sau mưa. Ít lâu sau, tập vở ghi chép đầy đủ cùng vài lời nhắn nhẹ nhàng của cô được gửi đến tận nhà - nhỏ bé thôi, nhưng chứa chan tình thương khiến em rưng rưng xúc động. Nhờ sự quan tâm ấy, em có thêm nghị lực, tự nhủ phải cố gắng để sớm trở lại lớp. Và hôm ấy - ngày em chống nạng bước vào lớp học - cô cùng các bạn ủa ra đón, tiếng hỏi han rộn ràng, ánh mắt ai cũng ánh lên niềm vui. Trong khoảnh khắc ấy, em thấy lòng mình ấm áp như được trở về nhà. Cô không chỉ là người dạy dỗ, mà như người mẹ thứ hai - dịu dàng, kiên nhẫn, luôn dang rộng vòng tay nâng đỡ mỗi khi em vấp ngã. Nhờ cô, em hiểu rằng: bài học quý nhất không chỉ nằm trong trang sách, mà nằm trong cách ta yêu thương và biết ơn những người đã lặng lẽ vì mình.

Hơn cả những điểm số hay thành tích, chính tình cảm và sự quan tâm của cô đã khắc sâu trong trái tim em một dấu ấn không thể

phai. Cô - người nâng đỡ em bằng tình yêu thương trong những bước đầu còn chênh vênh, như ngọn đèn dịu sáng giữa buổi sớm vào đời. Ngày Nhà giáo Việt Nam hay những buổi chia tay cuối năm chỉ là dịp để chúng em gửi lời tri ân, nhưng em hiểu rằng lòng biết ơn ấy phải được thể hiện mỗi ngày - qua từng nỗ lực học tập, như cách cô vẫn hằng mong mỏi.

Cảm ơn cô - người đã gieo những hạt mầm đầu tiên cho hành trình trung học của chúng em, bằng cả tấm lòng dịu dàng và yêu thương nhất.

MÙA XANH NGÀY ẤY

Linh Chi -

TLớp 8/3

hời gian trôi đi như dòng suối nhỏ, lặng lẽ chảy qua những mùa phượng nở, bỏ lại sau lưng bao tháng ngày ngây ngô của tuổi học trò. Giữa miền ký ức mênh mang ấy, có một hình bóng tôi chưa từng lãng quên - người cô chủ nhiệm năm lớp

Sáu, người đã dạy tôi biết tin, biết thương và biết lớn lên bằng một trái tim dịu dàng, ấm áp.

Ngày ấy, tôi là cô bé mới rời khỏi tiểu học, bỡ ngỡ giữa ngôi trường rộng lớn và những gương mặt xa lạ. Tôi nhớ, sáng hôm đầu tiên, nắng nhảy nhót trên sân trường, tiếng trống vang lên giòn giã, còn tôi thì chỉ biết nép mình

một góc ở hành lang, run run như chiếc lá nhỏ sợ bão. Và rồi, cô đến. Dáng cô nhỏ nhắn, nụ cười hiền như nắng sớm, giọng nói trong trẻo đến lạ:

- Con vào lớp đi, cô trò mình còn nhiều điều để cùng học lắm.

Khi bàn tay cô khẽ đặt lên vai, tôi thấy lòng mình ấm lại. Ánh mắt cô khi ấy trong veo và dịu dàng như mặt hồ nước sau mưa khiến nỗi sợ hãi trong tôi tan biến tự lúc nào

Từ đó, tôi thương cô - người luôn kiên nhẫn với từng nét chữ, từng lỗi sai, từng niềm vui vụn vặt của học trò chúng tôi. Tôi nhớ có lần, trong bài kiểm tra Toán, tôi làm sai gần hết và khi nhận lại bài, con số ba điểm đỏ chói khiến nước mắt cứ thế rơi. Suốt tiết học hôm ấy, tôi cúi đầu, lặng im, tôi né tránh vì tôi sợ chạm vào ánh nhìn thất vọng từ cô. Thế mà đến, chỉ khẽ nói:

- Một điểm số đâu thể nói hết giá trị của con người. Quan trọng là con có dám đứng lên sau vấp ngã không thôi.

Câu nói mà như dòng nước mát thấm vào tim, khiến tôi hiểu: thất bại không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là đánh mất niềm tin vào chính mình.

Cô sống giản dị và lặng lẽ. Mỗi buổi chiều, khi sân trường đã thưa tiếng cười, cô vẫn nán lại, xếp lại bàn ghế ngay ngắn. Có lần, tôi bắt gặp cô nhặt một cánh phượng rơi, mỉm cười khẽ khàng:

- Hoa cũng muốn ở lại với mùa hè thêm chút nữa, con ạ.

Tôi đứng bên khung cửa, bỗng thấy lòng mình se lại. Cô yêu thương cả những điều nhỏ bé - một cánh hoa, một ánh nhìn, một đứa trẻ lặng im giữa lớp học như thế đấy!

Giờ đây, khi tôi đã khôn lớn, những điều cô dạy vẫn theo tôi đi qua tháng năm. Tôi vẫn nhớ dáng cô trong tà áo dài bay giữa nắng, giọng nói ấm áp như mùa xuân ở lại trong lòng người. Thời gian có thể làm mái tóc cô điểm bạc, nhưng không thể phai nhạt điều cô đã gieo vào lòng bao thế hệ học trò - niềm tin, lòng nhân hậu và ánh sáng dịu dàng của một trái tim luôn biết yêu thương.

Có những người đi qua đời ta thật khẽ, nhưng để lại trong ta một mùa xanh chẳng bao giờ phai. Và với tôi, cô chính là mùa xanh ấy - người đã lặng lẽ vun đắp từng mầm yêu thương trong những tháng ngày học trò thơ dại của tôi...

L.C

MÁI TRƯỜNG NĂM MƯƠI MÙA HOA NỞ

Võ Thị Thu Phương

Nửa thế kỷ - trang vàng bao kỷ niệm,
 Lý Tự Trọng - mái trường bao dấu yêu
 Giữa Sơn Trà, biển trời xanh biếc thắm,
 Ngôi trường xưa rực sáng những tin yêu.

Năm bảy lăm, ngày đầu dựng nghiệp,
 Bước chân trò ríu rít dưới hàng cây.
 Phấn trắng bảng đen, mồ hôi thầy lặng lẽ,
 Ươm mầm xanh cho đất nước mai sau.

Năm mươi năm, biết bao mùa hoa phượng,
 Tiếng ve ngân như khúc hát ân tình.
 Thầy cô vẫn vững vàng giữa sóng biển,
 Đưa trò bao thế hệ vươn tới bến yên bình

Lớp lớp học trò nay bay khắp mọi miền,
 Mang tri thức, mang tình quê Đà Nẵng.
 Dù đi xa, lòng vẫn lòng vẫn luôn ươm nắng
 Nghe tiếng trống trường, ký ức lại ngân vang.

Hôm nay đây - ngày vàng trong lịch sử,
 Năm mươi năm, ngôi trường rạng sắc hồng.
 Xin dâng tặng thầy cô ngàn lời chúc,
 Mái trường mình tỏa sáng mãi non sông.

T.P

TÔI - NGƯỜI TRỞ VỀ TỪ MỘT GIÁC MƠ

Phan Văn Chi

Cựu HS khóa 2001-2005 - GV tổ Ngữ văn - GD CD

"Có những con đường đưa ta đi xa mãi...

Nhưng cũng có một nơi, chỉ cần nhắm mắt lại là trở về."

Cổng trường xưa mở ra trước mắt tôi trong một buổi sáng dịu dàng, khi nắng thu rải vàng trên từng phiến lá rơi. Tôi đứng lặng giữa sân trường - nơi ngày ấy, một đứa học trò bé nhỏ đã bắt đầu viết những dòng đầu tiên cho hành trình khôn lớn của mình. Hôm nay, tôi vẫn ở đây nhưng mọi thứ đã thật khác. Cả tôi cũng thế. Bởi tôi - giờ đây - đã là một người thầy!

Hàng cây kiềng kiềng vẫn xanh mướt bên lối đi - như chứng nhân thầm lặng cho biết bao thế hệ học trò lớn lên, rời xa và trở về. Tôi chạm nhẹ vào một chiếc lá, cảm nhận từng thớ vỏ gợi nhớ bao kỷ niệm theo năm tháng.

Tôi vẫn tự hỏi: Điều gì đã khiến trái tim mình rung lên những hồi ức dịu dàng đến thế? Có lẽ vì nơi này từng là cả bầu trời tuổi trẻ. Có lẽ vì ở đây, tôi từng gặp những con người khiến mình thay đổi. Hoặc đơn giản là... vì tôi đã từng yêu ngôi trường này bằng tất cả sự ngây thơ và nhiệt thành của tuổi học trò.

Ký ức ủa về, rõ ràng như mới hôm qua. Tôi thấy mình ngày ấy, vai đeo cặp nặng, đôi mắt sáng ngời, chạy vội vào lớp cho kịp tiếng trống.

Tôi còn nhớ tiết Toán đầu tiên, nơi cô Tuyết đã kiên nhẫn ngồi lại sau giờ học để giảng cho tôi hiểu một phép tính tôi cứ nhầm mãi. Rồi những tiết học sôi nổi cùng thầy Phong - người đã dạy tôi rằng, học Toán không chỉ là làm đúng, mà còn là biết đặt câu hỏi. Tôi nhớ cô Hạnh với giọng tiếng Anh nhẹ nhàng, đôi mắt luôn ánh lên niềm hy vọng mỗi khi chúng tôi cố gắng thêm một chút. Cô Vinh - người đã khiến lịch sử trở nên sống động và gần gũi, để tôi nhận ra: mình là một phần trong dòng chảy ấy. Và cả cô Thẻ, với những bài học Địa lý không chỉ về vị trí địa danh, mà còn là bài học về sự gắn bó với quê hương, đất nước... Rồi biết bao thầy cô khác nữa. Họ miệt mài, lặng thầm và

nhấn nạy để tôi khôn lớn và trưởng thành từng ngày.

Trong từng hành lang, từng hàng ghế, từng tán cây... vẫn còn đâu đó tiếng cười của bạn bè tôi ngày ấy. Cái Ngọc với những buổi tan học rủ nhau đi ăn chè. Cái Mến - cô bạn hiền lành luôn mang theo chiếc hộp bút gọn gàng và một quyển nhật ký bí mật. Kỳ và Trọng - đôi bạn "đối thủ" trong từng lần kiểm tra nhưng lại là anh em chí cốt lúc ra sân bóng. Vũ thì trầm tính, chín chắn như một "ông cụ non". Còn Kiên - cái tên gắn liền với những trò nghịch ngợm khiến thầy cô vừa giận, vừa buồn cười. Những ngày tháng ấy dù không còn trọn vẹn, nhưng đã in sâu vào trái tim tôi, thành một miền ký ức thiêng liêng, không thể phai mờ.

Và rồi, khi tôi chọn quay trở lại làm giáo viên của chính ngôi trường cũ, đó không chỉ là một quyết định nghề nghiệp, mà là một sự trở về. Trở về với điều đã từng làm mình rung động, trở về để tiếp tục viết tiếp những giấc mơ cho thế hệ sau. Tôi đứng trên bục giảng - nơi thầy cô năm xưa từng đứng, giảng bài trước ánh mắt triu mến dõi theo của học trò như chính tôi ngày trước.

Hôm nay đây, kỷ niệm 50 năm thành lập trường - không chỉ là một dấu mốc để nhìn lại chặng đường đã qua, mà là một lời nhắc nhở rằng: có những nơi, dấu thời gian trôi đi, vẫn

luôn sống mãi trong trái tim mỗi người. Trường không chỉ là nơi cho tôi kiến thức, mà còn là nơi cho tôi ước mơ, bạn bè, thầy cô, và tình yêu đầu đời với con chữ, với nghề giáo.

Hôm nay, khi viết những dòng này, lòng tôi vẫn còn nguyên vẹn cái cảm giác băng khuâng của buổi đầu rời xa mái trường, pha lẫn sự biết ơn và hạnh phúc vì được trở về. Tôi tin, những điều đẹp đẽ nhất đôi khi không cần tìm đâu xa - chúng vẫn lặng lẽ ở lại, trong những hồi ức như thế này, trong từng nụ cười học trò, trong những mùa phượng nở, trong giọng giảng bài của một người thầy năm xưa... và trong cả chính trái tim tôi - người từng là học trò, giờ là người gieo hạt cho bao mầm ước mơ.

Dưới hàng cây kiềng kiềng thân quen, tôi lặng nhìn những bước chân học trò riu rít qua sân. Biết đâu, trong số các em, có người cũng đang ấp ủ một giấc mơ giống tôi năm nào - một giấc mơ bình dị nhưng sâu sắc: được trở về, và được tiếp tục yêu thương nơi này... bằng một cách khác.

Rồi mai đây, những thế hệ học trò sẽ lại tiếp bước...

Nhưng có một điều không bao giờ đổi thay: Ngôi trường này - vẫn sẽ mãi là nơi những ước mơ bắt đầu.

KHOẢNG TRỜI MỚI TRONG TÔI

Đình Hoài

Bạn có biết không, những điều tôi sắp kể

Là hành trình của bốn mùa hè tôi đã đi qua...

Dưới hàng cây thẳng tắp, nơi nắng sân trường rải vàng óng ả,

Tiếng trống xưa vẫn lặng im nơi góc nhỏ,

Ngôi trường phổ biến - THCS Lý Tự Trọng

Tựa như một vết son in đậm trong tim tôi từ thuở ấy.

Trên con đường nhỏ mang tên Nguyễn Phan Vinh, có một ngôi trường âm thầm nằm đó - khiêm nhường, tĩnh tại như đã ở đó từ muôn đời. Ngày tôi về đây công tác, giữa bao đổi thay và lo lắng, tôi như kẻ lữ khách vừa bước vào một vùng đất lạ. Mọi thứ đều mới mẻ, từ không gian, con người đến cả cảm xúc trong lòng. Tôi đã từng lo sợ liệu phương pháp giảng dạy của mình có phù hợp, liệu những cô cậu học trò bé nhỏ ấy có mở lòng đón nhận mình không...

Nhưng rồi, tất cả những nỗi sợ ấy dường như tan biến ngay từ những lần đầu tiên tôi tiếp xúc với học trò. Ánh mắt các em trong veo và đầy ước vọng như thắp lên trong tôi một ngọn lửa. Tôi hiểu rằng, gieo trồng tri thức không chỉ là một công việc, mà là một sứ mệnh thiêng liêng. Từ đó, tôi và các em đã đồng hành cùng

nau học, cùng nhau vấp ngã rồi cùng nhau trưởng thành.

Những ngày tháng ấy, dù không quá dài, nhưng lại đủ để tôi mang theo một niềm tự hào sâu sắc. Từ những cuộc thi nhỏ cấp trường đến những sân chơi lớn của quận, thành phố, dù là văn hoá, thể thao hay văn nghệ học sinh Lý Tự Trọng luôn bản lĩnh, luôn rực sáng. Công tác bồi dưỡng học sinh giỏi, phát hiện và phát huy năng khiếu từng cá nhân luôn được nhà trường chú trọng. Chúng tôi - những người đứng sau bục giảng - hồi hộp theo từng vòng thi, rồi vỡ òa hạnh phúc khi thấy các em chạm tay tới thành công đầu tiên trong đời.

Thấm thoát đã bốn năm. Giờ đây, tôi có thể hạnh phúc khi được góp một sắc màu nhỏ vẽ nên bức tranh lớn mang tên THCS Lý Tự Trọng - nơi tôi gọi bằng hai chữ thân thương: "ngôi nhà".

Ngôi trường ấy giờ đã khoác lên mình diện mạo mới, không còn là những dãy nhà cũ kỹ,

mái ngói rêu phong mà là một ngôi trường khang trang hình chữ U, các dãy phòng học bốn tầng vững chãi, trang thiết bị ngày càng hiện đại. Nhưng điều khiến tôi tự hào hơn cả, là dù đổi thay về cơ sở vật chất, ngôi trường ấy vẫn giữ nguyên tinh thần giáo dục - nghiêm túc, tận tâm và sáng tạo.

Ngoài việc giảng dạy, giáo viên nơi đây không ngừng tìm tòi, đổi mới phương pháp để mỗi tiết học trở nên gần gũi, dễ hiểu, để học sinh có thể tiếp thu kiến thức một cách tự nhiên và hứng thú. Những hoạt động ngoại khóa cũng được tổ chức đều đặn - từ văn nghệ, thể thao, sinh hoạt Đoàn - Đội đến những buổi ngoại khóa kỹ năng sống... Tất cả đều nhằm

mang đến cho học sinh một kỷ ức thanh xuân đầy sắc màu đẹp đẽ.

Nếu có ai hỏi điều gì khiến tôi đủ can đảm để bước tiếp con đường giáo dục - thì đó chính là sự đồng hành vững chãi từ Ban giám hiệu nhà trường. Đặc biệt, cô Hà Thị Ngọc Hoa - Bí thư Chi bộ, Hiệu trưởng nhà trường - là người thuyền trưởng tận tâm và đầy nhiệt huyết, luôn lắng nghe, chia sẻ và truyền cảm hứng cho mỗi giáo viên. Cùng với thầy Lê Viết Sang và cô Nguyễn Thị Thủy - hai phó hiệu trưởng tận tụy - họ đã trở thành điểm tựa vững chắc để tôi có thể vững vàng trên bục giảng mỗi ngày.

Và, tổ Văn - GD&ĐT thân yêu chính là nơi tôi cảm thấy mình thực sự thuộc về. Ở đó, tôi được sống trong tình cảm chân thành, sự sẻ chia không toan tính giữa những người đồng nghiệp như chị em trong một mái nhà. Tôi biết ơn chị Khánh Huyền - tổ trưởng - không chỉ tận tụy trong công việc, mà còn là người dẫn đường, truyền lửa bằng tấm lòng bao dung và tinh thần trách nhiệm cao. Tôi quý trọng chị Lê Ngọc - tổ phó, ở bất kỳ mặt trận nào - từ giảng dạy, chủ nhiệm, phong trào hay công tác chuyên môn - chị đều xông xáo, sẵn sàng cống hiến hết mình. Năng lượng tích cực mà chị lan tỏa chính là hình mẫu để tôi luôn noi theo và không ngừng cố gắng trên hành trình làm nghề của mình. Và tôi cũng biết ơn tất cả các cô, các chị em khác

trong tổ - những người đã dang tay đón lấy tôi, dẫu dắt tôi từ những bước đi đầu tiên.

Tôi may mắn bởi giữa thế giới rộng lớn này, tôi đã tìm được cho mình một khoảng trời bình yên.

Thời gian trôi, năm tháng qua đi, những thế hệ học trò tiếp nối nhau trưởng thành. Ngôi trường Lý Tự Trọng vẫn lặng lẽ đứng đó, như một chứng nhân thời gian, như một người mẹ dịu dàng bao bọc bao lớp con thơ. Dù ai rời đi, dù ai ở lại, thì những cống hiến, những giọt mồ hôi, những nét phấn trắng trên mái tóc thầy cô... vẫn luôn là điều thiêng liêng không bao giờ mất.

Có ai từng nói: "Người thầy không gieo hạt, nhưng lại gieo ước mơ". Phải rồi, chúng tôi - những người lặng lẽ đứng sau ánh hào quang - chưa bao giờ mong mình được gọi là anh hùng. Chúng tôi chỉ mong, từng học trò của mình, mỗi ngày sẽ bước đi vững vàng hơn trên con đường phía trước.

Đã bao mùa hiến chương đi qua, bao mùa phấn trắng rơi trên vai áo... Những người thầy, người cô ấy vẫn lặng lẽ cống hiến, dâng trọn thanh xuân, dâng cả tâm hồn cho sự nghiệp trồng người.

Tôi không biết những ngôn từ mình viết ra hôm nay liệu đã đủ để diễn tả lòng biết ơn và

niềm tự hào này hay chưa. Nhưng tôi biết một điều chắc chắn: Tôi tự hào là giáo viên của ngôi trường mang tên người anh hùng - Lý Tự Trọng.

Tôi chỉ là một mảnh ghép nhỏ giữa bức tranh lớn đầy rực rỡ, nhưng tôi sẽ luôn nỗ lực để

xứng đáng với vị trí ấy - để góp phần viết tiếp truyền thống gần 50 năm đáng tự hào của nhà trường, để mái trường Lý Tự Trọng sẽ mãi là nơi chắp cánh cho ước mơ, nơi giữ vững ngọn lửa yêu nghề và truyền lại hương thơm cho đời, hôm nay và mãi mãi.

Đ.H

TÔI MUỐN KỂ EM NGHE

Trương Phương - Cựu giáo viên

Tôi muốn kể em nghe
 Về ngôi trường mà các em đang gắn bó
 Năm mươi năm - hành trình vươn mình rực rỡ
 Từ những bước chân đầu tiên trên đường gian khó đến rạng ngời hôm nay.

Tôi muốn kể với các em...
 ... về năm bảy lăm - những ngày đầu khai mở
 Phòng học nhỏ, bàn ghế cũ mà nghĩa tình mênh mang
 Trái tim thầy cô rực cháy vững vàng
 Ngọn lửa nghề trồng người thiêng liêng chẳng bao giờ tắt
 Có người thầy năm ấy sạm đen gương mặt
 Vượt gió chướng đầu mùa tới lớp với các em
 Những đứa trẻ làng chài khuôn mặt lấm lem
 Cát ướn in dấu chân, vị muối nồng trang vở

Trò cùng thầy nuôi lớn những giấc mơ
Trang vở mở ra như cánh buồm căng gió
Bài học hôm nay đầy ắp yêu thương
Cho biển lớn trong lòng các em sáng tỏ.
... Rồi "sắp nhỏ" tung cánh bay cao
Thầy cô rừng rưng ngấm nhìn mà thỏn thức.
Thương lũ trẻ thơ ... thương người cha oằn mình gánh sóng..
Mong các con vững bước trên đường đời.

Hãy ngấm mái trường hôm nay: từ thềm xưa mộc mạc đến khuôn viên rạng rỡ
Từ ít bóng thầy cô đến đội ngũ tinh hoa - nhiệt huyết đông đầy
Từ tên tuổi âm thầm đến uy tín ngân vang khắp nẻo
Trường chúng ta!
Vươn cao như phượng đỏ rực trời hè,
Vững chắc như chông đồng giũa khơi xa....

Tôi kể các em nghe, để mai này lớn khôn còn nhớ
Mái trường Lý Tự Trọng - nơi ươm mầm xanh nhỏ
Đề em biết thương nguồn cội, biết đứng thẳng trong gió bão
Biết làm người con hiếu hạnh với quê hương
Biết làm công dân vững chí vì non sông.
Từ trang vở hôm nay, thấp lên ngọn đuốc ngày mai
Giữ trái tim hồng ấm sáng giữa nhân gian
Mang tri thức và yêu thương bước ra đời rộng mở
Để mỗi em thành ngọn hải đăng trên biển lớn
Soi đường cho bao thế hệ tiếp bước vươn xa..

T.P

NỬA THẾ KỶ VỮNG BƯỚC VỮNG VÀNG TƯƠNG LAI

Minh Huy – Lớp 8/2

Thời gian cứ thế khẽ trôi, mang theo những mùa thay lá, những bước chân trường thành, và cả bao dấu yêu của một mái trường. Trong dòng chảy lặng lẽ mà bền bỉ ấy, Trường THCS Lý Tự Trọng - phường Sơn Trà, thành phố Đà Nẵng - đã đi qua nửa thế kỷ rực rỡ (1975 - 2025). Năm mươi năm - nửa thế kỷ của niềm tin và tri thức, là năm mươi mùa phượng cháy đỏ góc sân trường, là bao lớp học trò khôn lớn, mang theo trong tim hình bóng thầy cô - những người lặng thầm thắp sáng con đường tương lai.

Ra đời ngay sau ngày non sông liền một dải, Trường THCS Lý Tự Trọng được xây dựng trong buổi bình minh của đất nước, khi đời sống còn nghèo khó, vật chất còn thiếu thốn. Khi ấy, trường

và tri thức. Đội ngũ thầy cô vững chuyên môn, giàu tâm huyết, nhiều người đạt danh hiệu giáo viên dạy giỏi cấp thành phố, cấp quốc gia. Học sinh nơi đây không chỉ học giỏi mà còn sống đẹp, năng động trong các phong trào văn hóa - thể thao - xã hội, lan tỏa tinh thần nhân ái và trách nhiệm.

"Muốn sang thì bắc cầu Kiều
Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy."

Chỉ là dãy nhà cấp bốn đơn sơ, bàn ghế còn thô sơ, phấn trắng bụi bay, nhưng ánh mắt thầy cô lại sáng như đốm lửa trong sương sớm, nâng đỡ từng ước mơ non nớt. Không có gì quý hơn tình yêu nghề, lòng tận tụy của những người gieo chữ và niềm hiếu học cháy bỏng trong tim học trò - chính điều đó đã giữ ngọn lửa tri thức rực sáng giữa muôn vàn gian khó. Năm mươi năm đi qua - hành trình ấy chẳng dễ dàng, nhưng đầy tự hào. Từ một điểm trường nhỏ bé, THCS Lý Tự Trọng đã trở thành một trong những ngôi trường tiêu biểu của quận Sơn Trà, Đà N Hôm nay, trường khoác lên mình diện mạo mới: những dãy phòng học khang trang, sân trường rợp bóng cây xanh, những lớp học tràn tiếng cười

Không có sự thành công nào của học trò mà thiếu đi bóng dáng thầm lặng của thầy cô phía sau. Thầy cô là những người lặng lẽ gieo từng hạt giống tri thức, vun đắp nhân cách, truyền cho học trò niềm tin và động lực vượt qua khó khăn. Có những bài học không chỉ gói gọn trong sách vở, mà còn là những bài học làm người, sống tử tế, sống có trách nhiệm với bản thân, với cộng đồng. Đã có những thầy cô gắn bó với trường từ những ngày đầu thành lập đến khi nghỉ hưu - cả

đời cống hiến cho sự nghiệp trồng người. Có những thầy cô trẻ tiếp bước lớp đi trước, mang theo nhiệt huyết, đổi mới phương pháp giảng dạy, đồng hành cùng thế hệ học sinh hiện đại trong thời kỳ chuyển đổi số và hội nhập quốc tế.

Dẫu biết rằng hành trình phía trước còn nhiều thách thức, nhưng với truyền thống 50 năm vẻ vang, với tinh thần đoàn kết và ý chí đổi mới không ngừng, Trường THCS Lý Tự Trọng chắc chắn sẽ tiếp tục gặt hái nhiều thành công hơn nữa. Nhà trường đang từng bước tiếp cận với chuyển đổi số trong giáo dục, áp dụng các phương pháp dạy học hiện đại, chú trọng phát triển kỹ năng toàn diện cho học sinh để đáp ứng yêu cầu của thời đại mới. Mái trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ là nơi học tập, mà còn là nơi lưu giữ biết bao kỷ niệm thời áo trắng - những buổi học đầu tiên, những lần trốn học vì kiểm tra, những ánh mắt vụng dại của tuổi mới lớn, tiếng trống trường rộn ràng, hay những giờ ra chơi đầy tiếng cười...Thầy cô là một phần của kỷ ức đó. Dù

mai này mỗi học sinh sẽ đi muôn phương, bước vào những chặng đường riêng, nhưng khi nghĩ về trường xưa, ai cũng sẽ nhớ đến hình ảnh người thầy mái tóc đã điểm bạc, dáng cô giáo quen thuộc trên bục giảng, và cả những lời dạy dỗ chân thành.

50 năm là dấu mốc đáng tự hào, là dịp để mỗi thế hệ học trò nhìn lại và trân trọng hơn những giá trị mà thầy cô và mái trường đã trao tặng. Nguyên rằng, Trường THCS Lý Tự Trọng sẽ mãi là nơi chấp cánh ước mơ cho biết bao thế hệ học sinh; là ngôi nhà thứ hai mà mỗi người đều muốn tìm về, và thầy cô - mãi mãi là những người lái đò vĩ đại nhất trong hành trình cuộc đời chúng con.

Và hôm nay, trong niềm xúc động sâu lắng ấy, xin được nghiêng mình tri ân những người đã lặng thầm gieo chữ - bằng cả trái tim.

M.H

LÝ TỰ TRỌNG

MÁI TRƯỜNG VẸN TRÒN YÊU THƯƠNG

Quỳnh Như - Lớp 8/6

Năm 1975 - một dấu mốc lịch sử hào hùng của dân tộc cũng là năm mái trường THCS Lý Tự Trọng ra đời bên bờ biển Sơn Trà yêu dấu. Từ buổi sơ khai còn nhiều thiếu thốn, đến hôm nay đã tròn 50 năm xây dựng và trưởng thành, ngôi trường nhỏ năm nào đã vươn mình lớn mạnh, trở thành niềm tự hào của biết bao thế hệ thầy trò. “50 năm - Hành trình vươn mình nửa thế kỷ” không chỉ là một con số, mà là cả một quá trình, là chặng đường chan chứa mồ hôi, công sức, tình yêu và niềm tin của những con người đã từng sống, từng dạy, từng học dưới mái trường này.

Mỗi viên gạch, mỗi tán cây, mỗi góc sân đều lặng lẽ ghi dấu bao kỷ niệm, bao ước mơ, bao khát vọng gửi gắm vào tương lai. Và chính trong giây phút trọng đại này - kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường (1975 - 2025), trong tôi lại dâng lên niềm xúc động nghẹn ngào. Dẫu tôi mới chỉ có hai năm được gắn bó cùng trường, nhưng nơi đây đã trở thành một phần tuổi thơ không thể thiếu, là ngôi nhà thứ hai nuôi dưỡng tôi bằng tri thức, bằng tình yêu thương của thầy cô, bằng tình bạn trong sáng

và bao kỷ ức hồn nhiên. Với tôi, Lý Tự Trọng không chỉ là trường học - mà còn là một vòng tay chở che, là ngôi nhà ấm áp, là ngọn nguồn nuôi dưỡng niềm tự hào. Năm 2025, ngôi trường thân thương ấy bước sang tuổi 50 - một cột mốc nửa thế kỷ đầy thiêng liêng. Năm mươi năm qua, Lý Tự Trọng như dòng sông lặng lẽ chảy, cần mẫn đưa bao chuyến đò tri thức sang bờ bến tương lai. Ngôi trường như người mẹ hiền, dịu dàng dõi theo từng thế hệ học trò khôn lớn, để rồi khi họ tung cánh bay xa, trong tim vẫn còn vẹn nguyên bóng dáng của một mái trường yêu dấu.

Ngày đầu tiên tôi bước vào cổng trường, hàng cây phượng vĩ rợp bóng như dang tay chào đón. Sân trường rộng mênh mông, ve ngân rộn rã, nắng vàng trải khắp lối đi. Khi tiếng trống khai trường vang lên, tôi thấy tim mình

rung lên những nhịp bồi hồi khó tả. Bao lo lắng, bỡ ngỡ dần tan biến khi thầy cô mỉm cười hiền từ, khi bạn bè chia tay làm quen. Chính khoảnh khắc ấy, tôi biết rằng mình đã tìm thấy một ngôi nhà thứ hai - nơi chở che, nuôi dưỡng, dìu dắt tôi trên hành trình trưởng thành.

Hai năm gần bó chưa dài, nhưng đủ để trái tim tôi chất đầy những kỉ niệm. Điều làm tôi ấn tượng sâu sắc hơn cả chính là tấm gương tận tụy, tâm huyết của các thầy cô trong trường. Dù trời mưa hay nắng, dù công việc vất vả đến đâu, thầy cô vẫn luôn kiên nhẫn dạy dỗ, dìu dắt từng học sinh nên người. Tôi thật sự ngưỡng mộ và biết ơn các thầy cô - những người đã dành cả tuổi trẻ để ươm mầm tri thức và gieo vào lòng học trò niềm tin, khát vọng. Tôi nhớ mãi tiết học Văn đầu tiên, cô say sưa giảng về một áng thơ, giọng cô ngân vang như đưa chúng tôi vào một thế giới mới. Từng câu chữ nhẹ nhàng chạm đến tâm hồn non nớt, gieo vào tôi tình yêu văn chương và khát vọng sống đẹp. Tôi cũng nhớ những buổi học Toán căng thẳng, khi từng con số khiến tôi loay hoay. Có lần tôi bị điểm kém, buồn đến rơi nước mắt. Thầy không trách mắng mà ân cần chỉ bảo, kiên nhẫn cùng tôi giải từng bài toán. Trước khi về, thầy đặt tay lên vai tôi, nói khẽ: "Điểm số không nói lên tất cả, chỉ cần em nỗ lực thì ngày mai sẽ khác." Câu nói ấy đã thắp lên trong tôi

ngọn lửa quyết tâm mà đến bây giờ vẫn cháy rực.

Dưới mái Trường THCS Lý Tự Trọng không chỉ dạy tôi những trang kiến thức trong sách vở, mà còn trao cho tôi những bài học quý giá về cuộc sống. Ở nơi này, tôi đã học cách tự tin cất lời trước đám đông, học cách lắng nghe và sẻ chia cùng bạn bè, học cách biết ơn và trân trọng từng điều nhỏ bé quanh mình. Ngày tôi bước chân vào trường, tôi chỉ là một cô bé nhút nhát, rụt rè. Thế mà giờ đây, tôi đã dần mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn, biết tự lập và dám ước mơ. Tất cả những thay đổi ấy đều có bóng dáng của thầy cô - những người thấp sáng niềm tin, và của mái trường thân yêu - nơi đã trở thành bến đỗ ấm áp cho tuổi học trò của tôi.

Ngoài những tiết học, tuổi học trò còn in đậm trong tôi bằng những khoảnh khắc thật bình dị. Đó là giờ ra chơi rộn rã tiếng cười, khi chúng tôi cùng chơi đá cầu, nhảy dây dưới bóng cây bàng già. Đó là những buổi mưa bất chợt, cả lớp chen nhau trú dưới hiên, cười khúc khích khi gió tạt nước ướt áo. Đó còn là tiếng ve gọi hè, là những trang lưu bút còn dang dở, là ánh mắt bạn bè rạng rỡ khi cùng nhau vượt qua một bài kiểm tra khó. Những mảnh ghép tưởng nhỏ nhoi ấy lại kết thành bức tranh tuổi

học trò ngọt ngào và trong trẻo nhất khiến tôi luôn luôn nhớ mãi.

Thư viện trường là nơi tôi tìm thấy một niềm vui bình yên mà sâu lắng. Trong khoảng không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng lật giờ của trang giấy, tôi như được bước qua cánh cửa dẫn đến những chân trời rộng lớn. Mỗi cuốn sách mở ra trước mắt tôi là một thế giới mới, một chuyến phiêu lưu kì diệu. Có lần, tôi đọc được một câu khiến trái tim mình lặng đi: “Người thầy là ngọn hải đăng, dẫn lối con thuyền học trò vượt qua biển khơi tri thức”. Từ ấy, tôi hiểu rằng chính thầy cô là ánh sáng không bao giờ lụi tắt, soi đường cho chúng tôi đi qua những tháng ngày chông chênh, để đến được bến bờ của ước mơ. Hình ảnh ấy khiến tôi xúc động đến nghẹn ngào. Thầy cô cũng chính là những ngọn hải đăng lặng lẽ ấy, ngày ngày thấp sáng hi vọng, nâng bước chúng tôi đi.

Nếu thư viện là kho tàng tri thức, thì thầy cô chính là những người giữ lửa, âm thầm thấp sáng từng ngọn đèn cho học trò. Nhờ thầy cô, những trang sách mới trở nên sống động, những con chữ khô khan mới hóa thành bài học về tình yêu thương và cuộc sống. Mỗi giờ học, mỗi lời giảng, mỗi ánh mắt khích lệ đều là bước chân đưa chúng tôi tiến gần hơn tới những khát vọng lớn lao của đời mình.

Không chỉ có những giờ học miệt mài, tôi còn khắc sâu trong tim mình những kỷ niệm từ các hoạt động ngoại khóa rực rỡ sắc màu. Đó là đêm hội văn nghệ Mừng Đảng - Mừng Xuân, khi chúng tôi cất cao tiếng hát dưới ánh đèn sân khấu lấp lánh, như muôn ngàn vì sao soi sáng ước mơ tuổi học trò. Đó cũng là ngày hội thể thao, khi cả lớp cùng hòa nhịp, tiếng reo hò vang dội như bản hòa ca sôi động át cả nắng gió. Chính những khoảnh khắc ấy đã dạy tôi hiểu rằng: tình bạn, tình thầy trò và tình thân tập thể là ngọn lửa bất diệt, luôn cháy sáng trong trái tim mỗi học sinh trường chúng tôi. Và tôi tin rằng, những ký ức ngọt ngào ấy sẽ mãi là hành trang, nâng bước tôi trên con đường trưởng thành sau này.

Mỗi lần bước vào cổng trường, nhìn hàng cây phượng vĩ rợp bóng, tôi lại tưởng tượng đến biết bao thế hệ học sinh đã từng ngồi học dưới mái trường này suốt 50 năm qua. Có lẽ, trong 50 năm - nửa thế kỉ, một chặng đường không hề ngắn. Biết bao thế hệ học sinh đã rời mái trường, mang theo hành trang tri thức và tình yêu thương để bay xa. Có các anh chị nay đã thành bác sĩ, kĩ sư, thầy giáo, cô giáo, có người trở thành nhà khoa học, doanh nhân... và đặc biệt là trở thành một công dân tốt, giúp ích và cống hiến cho đất nước sau này. Nhưng tất cả chúng tôi, dù ở đâu, làm gì, chúng tôi vẫn

luôn nhớ về ngôi trường cũ, tất cả đều mang trong tim mình hình bóng Trường THCS Lý Tự Trọng, vẫn tự hào gọi hai tiếng “Lý Tự Trọng” với tất cả tình yêu và biết ơn. Tôi - thế hệ hôm nay, tự nhủ mình cũng sẽ tiếp bước, giữ vững truyền thống ấy, để mai này khi ngoảnh lại, có thể tự hào nói rằng: “Tôi đã từng học ở một mái trường rực rỡ như thế.”

Tôi tin rằng, dù mai này có đi đâu, làm gì, hình ảnh hàng ghế đá, bảng đen phấn trắng, tiếng trống trường mỗi sáng, và trên hết là tình yêu thương của thầy cô, bạn bè sẽ mãi mãi in sâu trong tim tôi. Được học tập và trưởng thành dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng - đó không chỉ là niềm vui, mà còn là vinh hạnh lớn lao trong cuộc đời học sinh của tôi.

Q.N

50 NĂM SÁNG MÃI NGỌN ĐUỐC HỒNG

Lê Thị Ngọc Phượng

Hai mấy năm, phần hồng gieo mộng lớn
Trang giáo án thấp sáng cả tương lai.
Ánh đèn khuya đêm đêm vẫn miệt mài
Ươm yêu thương lên từng trang sách nhỏ.

Bảng đen trắng, hòa nhịp cùng hơi thở
Dòng điện hồng thấp sáng ước mơ em.
Thí nghiệm vui hóa thành tia tri thức,
Dẫn trò đi bằng ánh sáng tri âm

Nửa thế kỷ - hành trình bao rực rỡ,
Lý Tự Trọng - ngọn lửa giữa tim ta.
Bao thế hệ dựng xây miền trí thức,
Khát vọng vươn lên tỏa sáng ngàn xa.

Xin kính chúc mái trường luôn vững mạnh
Truyền thống vàng tỏa sáng với thời gian
Để hôm nay rạng ngời bao thành tựu,
Ngàn mai sau còn mãi những vinh quang.

N.P

LỚP HỌC CÓ 40 CHỖ NGỒI

Đức Huy - Lớp 8/9

Tuổi học trò là mùa hoa chỉ nở một lần trong đời, rực rỡ nhưng mong manh, để rồi mỗi cánh hoa rơi xuống đều hóa thành ký ức. Nhớ khoảnh khắc mùa hoa phượng nở rộ khắp sân trường năm ấy, chúng tôi - những cô, cậu học trò vừa bước vào ngưỡng cửa của trường THCS Lý Tự Trọng, ngỡ ngàng nhưng tràn đầy háo hức, như những hạt mầm nhỏ đang chờ được nấng ấm chạm vào đất vườn mình. Chúng tôi - 40 hạt mầm xanh - mỗi người một tính cách, một ước mơ và một câu chuyện riêng. Thế nhưng, như thể thời gian đã sắp đặt một cách kì diệu, chúng tôi có cơ hội được gặp nhau, để rồi cùng hòa chung một giai điệu tuổi trẻ mang tên “Tập thể lớp 8/9”. Thật thần kỳ phải không? “40 nốt nhạc” cùng vang lên trong nhịp điệu thanh xuân của cả tập thể mà tôi chính là người đã ghi chép một cách thật cẩn thận để mỗi khi nhớ về trái tim vẫn ngân lên những cảm xúc ấm áp, bồi hồi không thể nào quên. Tính đến nay, là năm thứ hai tôi đảm nhận vai trò làm lớp trưởng, tiếp nối người bạn Thịnh đi trước, tôi như được đặt vào vị trí của một người ghi chép: ghi lại nụ cười, giọt nước mắt, những lần vấp ngã và cả những bước trưởng thành của tập thể mình. Để hôm nay, khi hướng về ngày

Nhà giáo Việt Nam 20/11 và kỷ niệm 50 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng, tôi bồi hồi nhận ra: tuổi học trò không chỉ là khoảng thời gian để đi qua, mà là hành trang để ta mang theo suốt cả cuộc đời.

“Này, cái lớp đó trông ngộ nghĩnh lắm đấy” - Đó là những lời mà người ta hay nói về tập thể lớp của tôi. Nói sao nhỉ? Nghĩ cũng buồn nhưng không phải những điều họ nói là không đúng. Tự như một “bầy ong lăm tiếng”, lớp 8/9 - nơi tiếng cười rộn rã hòa cùng những trò tinh nghịch không kể xiết. Mỗi ngày đến trường, dường như mọi thứ xung quanh đều sống động hơn: nào là những mẩu chuyện cười bất ngờ của thằng Phú, những tiếng xì xào nói chuyện lén lút giữa tiết học của đám thằng Hoàng hay cả những lần “trốn cô” đi đâu đó mà lòng nặng trĩu hồi hộp xen lẫn sự hứng khởi của “đại ca” Thắng. Thật là tinh nghịch quá phải không? Nhưng chưa hết đâu, đôi lúc chúng tôi còn khiến thầy cô nhiều lần phải thở dài. Những giờ học bị xao nhãng, những lần không nộp bài đúng hạn, những trò tinh nghịch vượt quá mức... tất cả khiến trái tim người lớp trưởng như tôi nhiều lần trĩu nặng. Có lúc, tôi tự hỏi: liệu mình có đủ sức để điều khiển 40 con người với cá tính mạnh mẽ, tự do và đôi khi

ngang bướng này không? Những lần nhắc nhở, đôi khi tôi thấy mình như đang nói chuyện với một bức tường và lớp lại tiếp tục “sống theo cách riêng” của mình. Lòng tôi vừa giận vừa buồn lắm, cảm thấy thật bất lực khi chưa thể hoàn thành được nhiệm vụ mà cô đã giao. Và lũ bạn trong lớp cũng vì thế mà đâm ra ghét tôi. Thế nhưng, tôi hiểu rằng tuổi học trò là khoảng thời gian để thử, để sai, để học cách chịu trách nhiệm. Mỗi lần lớp khiến thầy, cô buồn, cũng là lúc tôi - lớp trưởng - học được cách kiên nhẫn, học cách tìm ra kinh nghiệm dẫn dắt mà không dùng quyền lực hay cảm đoán. Một mối, nản chí đôi lúc tôi xem việc làm lớp trưởng như là cực hình nhưng chưa bao giờ tôi hết yêu quý những “tiểu yêu” trong tập thể lớp của tôi. Bởi họ là một phần kí ức tuyệt vời mà tôi luôn lưu giữ trong cuốn nhật ký thanh xuân của mình.

Tập thể lớp 8/9 mà tôi biết đến: có những bạn rực rỡ như nắng mai, mang tiếng cười lan tỏa khắp phòng học; có những bạn trầm lặng, dịu dàng như làn gió thoảng, lặng lẽ nâng đỡ bạn bè; cũng có những cá tính đôi khi bướng bỉnh, nhưng lại khiến tập thể thêm phần sinh động và đáng nhớ. Trong năm học trước, lớp tôi từng có 41 thành viên, nhưng vì những lý do riêng, hai bạn đã chuyển đi. Cùng lúc đó, năm học này, lớp tôi lại chào đón một thành viên

mới - một mảnh ghép đặc biệt, như để hoàn thiện bức tranh 8/9 thêm trọn vẹn và rực rỡ hơn. Vốn nổi tiếng tình nghịch là thế, nhưng đâu ai hiểu được phía sau lớp mặt ngỗ nghịch ấy là một tập thể đầy tình cảm và gắn bó. Chúng tôi cãi nhau, giận nhau, thậm chí nhiều lần nói xấu nhau nhưng chưa bao giờ để ai phải đơn độc. Nếu là một phần của tập thể lớp 8/9, bạn sẽ nhận ra rằng, đoàn kết chính là sợi dây kết nối vô hình nhưng bền chặt, gắn những trái tim tưởng như rời rạc thành một khối thống nhất. Chúng tôi có thể nghịch ngợm, ồn ào, thậm chí đôi lần làm thầy, cô phiền lòng, nhưng khi đứng trước khó khăn hay thử thách, cả lớp lại như những mảnh ghép khớp chặt vào nhau, tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh. Còn đó những khoảnh khắc đẹp nhất, không phải lúc nào cũng nằm trong sách vở mà nằm ngay trong chính những phút giây mà chúng tôi sát cánh bên nhau: cùng chuẩn bị văn nghệ đến khuya, cùng chia sẻ nỗi lo trước bài kiểm tra, cùng cười vang trong những giờ ra chơi, cùng nâng đỡ nhau khi một người vấp ngã. Những ký ức ấy, tôi ghi lại như từng trang nhật ký sống động, để mai này nhìn lại, trái tim vẫn trào dâng cảm xúc ấm áp như thuở ban đầu. Làm lớp trưởng thật là khó nhưng lại không hẳn là buồn. Trở thành lớp trưởng, tôi giống như người giữ nhịp cho một

bản hòa ca nhiều cung bậc: khi thì rộn ràng tiếng cười, lúc lại lạc nhịp bởi những sai phạm bất ngờ. Có khi tôi thấy mình như một nhạc trưởng vụng về, cố gắng gom đủ âm thanh ngổ nghịch để thành giai điệu nhưng cũng có khi tôi hạnh phúc đến lạ, khi chúng kiến lớp mình biết sẻ chia, biết trưởng thành hơn sau từng lần vấp ngã. Thoáng nghĩ, nếu một ngày chúng tôi rời xa mái nhà chung Lý Tự Trọng, bạn bè ơi có còn nhớ đến những khoảnh khắc quý giá mà chúng ta đã cùng nhau trải qua? Lặng lẽ ra về một mình trong những ngày quản lý các bạn trực nhật, đứng trên bục giảng, tôi thường nhìn quanh một lượt, như một thứ cảm giác trống vắng chạy xẹt ngang tim tôi. Bốn mươi chỗ ngồi ấy, ngày mai sẽ lại đầy ắp tiếng cười, tiếng nói xen lẫn những lời cãi vã, giận hờn của đám bạn. Nhưng nếu lỡ mai này, vẫn là 40 chiếc ghế nhỏ xinh ấy nhưng không còn chúng ta nữa thì thật buồn biết mấy?

Mọi cuộc gặp gỡ đều có lúc chia ly, chúng tôi - tập thể lớp 8/9 đã sát cánh bên nhau đến năm thứ ba của thời học sinh cấp hai. Có thể sau này chúng tôi sẽ đi những con đường khác nhau, mang theo những ước mơ bay xa đến

tận chân trời mới nhưng kỷ ức về một tập thể đầy ắp tiếng cười, nước mắt và tình thương sẽ chẳng bao giờ mất đi.

Nhưng hơn tất cả, phía sau mỗi bước trưởng thành của chúng tôi là bóng dáng âm thầm của những người thầy, người cô. Các thầy, cô đã không chỉ trao cho chúng tôi tri thức, mà còn truyền ngọn lửa yêu thương, nghị lực và niềm tin vào chính bản thân mình. Kỷ niệm 50 năm của mái trường Lý Tự Trọng chính là dịp để chúng tôi dành sự tri ân đến những người đã tận tụy gieo mầm, chắp cánh cho biết bao thế hệ học trò. Hành trình nửa thế kỷ đã qua, ngôi trường này vẫn vững vàng như một mái nhà chung, nơi chắp cánh ước mơ, nơi lưu giữ kỷ niệm của biết bao thế hệ trường thành và bay xa. Và hôm nay, trong niềm tự hào ấy, lớp 8/9 chúng tôi xin gửi lời hứa: sẽ học tập hết mình, đoàn kết vững vàng, để xứng đáng là một mảnh ghép rực rỡ trong bức tranh lớn mang tên Lý Tự Trọng 50 năm.

“Chẳng cần phép màu, tại sao chúng ta gặp nhau...”

Tập thể lớp 8/9 - Gắn kết mọi trái tim.

Đ.H

NGƯỜI LÁI ĐÒ THẦM LẶNG

Quỳnh Trang - Lớp 7/3

Trên dòng sông rộng mênh mông,
Có con đò nhỏ xuôi dòng tri ân.
Lặng thầm đáng đứng tảo tần,
Thầy cô vẫn thế - chuyên cần tháng năm.

Phấn rơi trắng cả vai trâm,
Mái đầu điểm bạc âm thầm gió sương.
Trang vở cũ, nét phấn hương,
Tỏa ngàn tia sáng soi đường em đi.

Bài giảng vang giữa sân trường
Tiếng thầy ấm áp dịu hương tháng ngày
Từ bàn tay, nét phấn vương,
Ươm bao mơ ước lên đường tương lai.

Bảng đen ghi dấu năm dài,
Phấn trắng viết chữ, dạy ai nên người.
Tháng năm cứ thế dần trôi,
Tình thầy cô vẫn sáng ngời niềm tin.

Sân trường rợp bóng hàng cây
Lá rơi khe khẽ gọi đầy nhớ thương
Bao kỷ niệm mãi vẫn vương
Ngân vang tiếng gọi tình thương cô thầy

Hai mươi tháng Mười Một về,
Con xin gửi trọn lời thề tri ân.
Ơn thầy cô dạy ân cần,
Cho con vững bước muôn phần yêu thương.

Q.T

TỰ HÀO MÁI TRƯỜNG TÔI

Đức Hùng - Lớp 8/1

*Nắng thu vàng rực sân trường
Rộn ràng kỉ niệm, vấn vương tháng ngày.
Hai mươi mười một hân hoan,
Ngàn hoa dâng tặng, ngàn tràn tri ân.*

Tháng mười một về, nắng thu vẫn vàng như mật. Những tia nắng trải khắp sân trường, rực rỡ trên những tà áo trắng, trên lá cờ đỏ thắm tung bay trong gió. Tiếng trống trường vang lên, dội vào lòng người những hồi ức ngân dài. Năm nay, mái trường Lý Tự Trọng tròn năm mươi tuổi. Một nửa thế kỉ - quãng thời gian đủ để có những khó khăn, nuối tiếc, nhưng cũng đủ để kết tinh thành niềm tự hào, thành kỉ niệm sâu nặng trong trái tim bao thế hệ thầy trò.

Tôi hay nghĩ, mái trường giống như một người bạn lớn của tuổi thơ. Ở đó, có bước chân bỡ ngỡ buổi đầu đi học, có tiếng cười trong trẻo của những trò chơi giờ ra chơi, có cả những giọt nước mắt đầu tiên khi điểm số chưa trọn vẹn. Lý Tự Trọng của những ngày xưa mộc mạc, giản dị đến nao lòng. Sân trường đất đỏ, những phòng học mái tôn lợp vôi, chiếc bảng đen còn in vết phấn lấm lem. Thế nhưng, chính nơi ấy lại gieo vào lòng bao thế hệ học trò niềm khát khao được học, được lớn, được

nên người. Tôi vẫn nghe kể về những thầy cô miệt mài với phấn trắng, bảng đen, ánh mắt sáng ngời niềm tin dù quanh mình còn nhiều thiếu thốn. Và cũng từ mái trường ấy, bao lớp học trò đã bước ra đời, mang theo hành trang tri thức và nhân cách.

Nửa thế kỉ đi qua, ngôi trường hôm nay đã khác xưa nhiều lắm. Tường lớp được sơn mới, bàn ghế ngay ngắn, phòng học sáng đèn với đủ trang thiết bị hiện đại. Mỗi sáng thứ hai, nhìn lá cờ đỏ tung bay trên nền trời trong veo, lòng tôi lại dấy lên niềm tự hào khôn tả. Tôi lại thầm nghĩ với biết bao xúc động: “Phải chăng mái trường Lý Tự Trọng của tôi dường như một bông hoa thi nở rộ, khoe hương, khoe sắc, vươn mình lên cao đón nắng mới?”. Ngắm nhìn ngôi trường khang trang hôm nay, tôi tin rằng Lý Tự Trọng đang từng ngày khẳng định tầm vóc mới. Đây không chỉ là nơi chõ che tuổi thơ, mà còn là chiếc nôi nuôi dưỡng nhân cách, nơi ươm mầm những ước mơ để học trò tự tin bay xa. Những thành tích trong học tập, trong phong trào, những giải thưởng thầy trò gặt hái... là minh chứng rõ ràng cho sức sống và khát vọng vươn lên ấy.

Mái trường của tôi đã có biết bao thay đổi nhưng tôi biết có một thứ mãi chẳng bao giờ đổi thay, ấy chính là bóng dáng lặng thầm của thầy cô - những người đã giữ lửa yêu thương qua bao năm tháng. Thầy cô vẫn âm thầm như những người lái đò, dẫu gió mưa hay nắng gắt vẫn kiên nhẫn chèo chống, nâng niu từng mầm non để một ngày thả chúng bay đi giữa bầu trời rộng lớn. Ôn nghĩa ấy, làm sao nói cho vừa? Người ta thường ví: “Ôn thầy biển rộng khôn vơi, công cô như núi sáng ngời tâm hương”. Quả thật, nếu không có thầy cô, làm sao có những thế hệ học trò biết con chữ, biết sống tử tế, biết khát vọng vươn lên.

Là học trò của Lý Tự Trọng hôm nay, chúng tôi thấy mình cần phải sống xứng đáng hơn. Mỗi lời tri ân gửi đến thầy cô, nếu chỉ dừng ở hoa tươi, lời chúc, thì sẽ chóng phai. Còn nếu biến thành sự nỗ lực trong học tập, thành ý thức sống tử tế mỗi ngày, thì sẽ mãi bền lâu. Sau này, khi mỗi người rời mái trường, bay đi muôn phương, chúng tôi nhất định sẽ quay về,

góp phần nhỏ bé để trường mình ngày càng sáng đẹp hơn.

Có những nơi ta chỉ ghé qua một lần rồi lãng quên, nhưng cũng có những nơi trở thành miền ký ức, dẫu đi xa đến đâu, lòng ta vẫn đau đáu nhớ về. Với tôi, với học trò hôm nay và mai sau, Lý Tự Trọng chính là nơi như thế. Nơi ấy có tiếng ve rộn ràng mỗi mùa hạ, có những tán phượng cháy đỏ một thời áo trắng, có ánh mắt hiền từ của thầy cô, và có bao ước mơ non nớt đã chấp cánh bay lên. Nắng thu lại vàng trên sân trường. Trong ánh sáng ấy, tôi thấy rõ hơn bao giờ hết: quá khứ đã cho ta một truyền thống để tự hào, hiện tại đang mở ra một tầm vóc mới, và tương lai sẽ còn rộng mở hơn nữa. Bởi ngôi trường này đã, đang và sẽ luôn rạng rỡ trong tim những thế hệ học trò. Và hơn hết, tình thầy trò, tình yêu với mái trường Lý Tự Trọng sẽ mãi là ngọn lửa âm ỉ cháy, soi sáng bước đường của biết bao người.

ĐH

NGÔI NHÀ THỨ HAI

MANG TÊN TRƯỜNG THCS LÝ TỰ TRỌNG

Hoàng Nguyên - Lớp 6/3

Ngay trên đầu con đường Nguyễn Phan Vinh có một ngôi trường mới được xây dựng lại khang trang, hiện đại và vô cùng bề thế. Đó chính là Trường THCS Lý Tự Trọng - nơi đã và đang dạy dỗ biết bao thế hệ học trò, cũng là nơi em may mắn được học tập, rèn luyện và trưởng thành từng ngày.

Ấn tượng đầu tiên khi em bước vào ngôi trường thân yêu này chính là sự yên bình và rục rờ. Cổng trường sơn màu xám nổi bật trên nền tường vàng nhạt, phía trên là bảng hiệu khắc tên người anh hùng trẻ tuổi Lý Tự Trọng - người thanh niên đã để lại câu nói bất hủ: “Con đường của thanh niên chỉ có thể là con đường Cách mạng, chứ không thể là con đường nào khác”. Câu nói ấy như một ngọn đuốc soi sáng, nhắc nhở thầy trò chúng em luôn cố gắng vươn lên trên con đường học tập và cống hiến.

Bước vào sân trường, em như choáng ngợp trước vẻ đẹp của thiên nhiên nơi đây. Những hàng cây to lớn, vững chãi như những người khổng lồ đang dang rộng vòng tay che mát, chở che cho chúng em. Khuôn viên trường gồm bốn dãy nhà A, B, C, D được bố trí

gọn gàng, mỗi khu mang một chức năng riêng biệt, tạo nên sự thuận tiện trong học tập. Nhưng có lẽ điều khiến em ấn tượng nhất chính là cây phượng già bên cạnh khu C. Giờ đã sang thu, vậy mà hoa phượng vẫn đỏ rực như ngọn lửa thấp sáng cả một khoảng trời, làm cho lòng học trò bồi hồi bao kỷ niệm. Còn nơi lớp học của em, bóng cây xà cừ nghiêng nghiêng in vào khung cửa sổ, như chăm chú lắng nghe từng lời giảng bài ấm áp của thầy cô.

Mỗi sáng đến trường, em cảm nhận rõ không khí tươi mới như lời chào thân thương của thầy cô, bè bạn và cả hàng cây, viên gạch. Trường không chỉ cho em kiến thức bổ ích mà còn dạy em những kỹ năng sống quý giá qua những buổi sinh hoạt ngoại khóa, những phong trào tập thể. Em dần nhận ra rằng, chính thầy cô và bạn bè đã cùng nhau vẽ nên một ngôi nhà thứ hai thật ấm áp, mang tên “Ngôi nhà Lý Tự Trọng”.

Trường em đẹp lắm, hiện đại lắm! Thầy cô luôn tận tình, dịu dàng như cha mẹ; bạn bè vui vẻ, đoàn kết, biết chia sẻ và giúp đỡ nhau. Với

em, ngôi trường này không chỉ là nơi học tập mà còn là nơi lưu giữ những kỷ niệm đẹp đẽ, là miền ký ức thiêng liêng của tuổi học trò. Từng viên phấn trắng trên tay thầy cô, từng bài giảng đầy tâm huyết sẽ mãi theo em trên bước đường trưởng thành.

Em vô cùng biết ơn thầy cô đã tận tụy dạy dỗ, cảm ơn bạn bè đã đồng hành, động viên và sẻ chia. Nhờ có mái trường THCS Lý Tự Trọng, em thêm tự tin, thêm nghị lực để vững bước trên con đường học tập và thực hiện ước mơ của mình.

H.N

KỶ NIỆM

NGÀY KHAI GIẢNG NĂM HỌC MỚI

Khánh An - Lớp 6/4

Trên con đường Nguyễn Phan Vinh thân quen, ngôi trường THCS Lý Tự Trọng vươn mình khang trang, hiện đại - nơi chấp cánh cho bao thế hệ học trò, và cũng là nơi em được lớn lên từng ngày trong tình yêu thương của thầy cô, bè bạn.

Ấn tượng đầu tiên khi em bước vào trường là vẻ yên bình và rục rịch. Cổng trường xám nổi bật trên nền tường vàng nhạt, phía trên là dòng chữ khắc tên người anh hùng trẻ tuổi - Lý Tự Trọng, cùng câu nói như ngọn lửa soi đường: "Con đường của thanh niên chỉ có thể là con đường Cách mạng..." Câu nói ấy như thôi thúc chúng em không ngừng nỗ lực, vươn lên.

Khi đến sân trường, em thấy rục rịch cờ hoa, những hàng ghế ngay ngắn, sân khấu trang hoàng lộng lẫy. Điều đặc biệt nhất là tấm thảm đỏ trải dài từ cổng trường dẫn vào sân khấu

chính. Em và các bạn lớp 6 đứng thành hàng ngay ngắn, hồi hộp chờ đợi giây phút được bước trên thảm đỏ ấy. Trái tim em đập rộn ràng, đôi bàn tay khẽ run lên vì vừa vui, vừa lo, vừa lạ lẫm.

Rồi khoảnh khắc mong chờ cũng đến. Cô giáo chủ nhiệm của chúng em - cô giáo Võ Thị Thu Phương - trong tà áo dài thướt tha với nụ cười hiền hậu, dễ mến, nắm tay bạn lớp trưởng. Bàn tay cô ấm áp, dịu dàng mà đầy tin tưởng, như tiếp thêm cho em sự tự tin để bước đi. Cô dẫn đường cho chúng em bước trên thảm đỏ tiến vào sân trường. Hai bên, các anh chị lớp trên vỗ tay rộn ràng chào đón. Tiếng vỗ tay như những tràng pháo hoa, vừa cổ vũ, vừa khích lệ chúng em. Em cảm thấy mình thật sự được trân trọng, được chào đón như những thành viên mới của đại gia đình Lý Tự Trọng.

Khoảnh khắc ấy, em thấy mình lớn lên rất nhiều. Nếu như những năm tiểu học, em còn bỡ ngỡ, ngây thơ, thì giờ đây em cảm nhận rõ trách nhiệm của một học sinh Trung học cơ sở. Bước chân trên thảm đỏ ấy không chỉ là bước vào sân trường, mà còn là bước vào một chặng đường học tập mới, nhiều thử thách nhưng cũng đầy ấp niềm hy vọng.

Khi tiếng trống khai giảng vang lên rộn rã, vang vang khắp sân trường, lòng em như hòa nhịp cùng không khí thiêng liêng của ngày hội toàn dân đưa trẻ đến trường. Tiếng trống như lời thúc giục em phải cố gắng học tập thật tốt, rèn luyện thật chăm, để không phụ công ơn dạy dỗ của thầy cô, tình thương của cha mẹ và truyền thống anh hùng của ngôi trường mang tên Lý Tự Trọng.

Ngày khai giảng năm học 2025 - 2026 đã để lại trong em một kỷ niệm vô cùng sâu sắc. Hình ảnh cô giáo Võ Thị Thu Phương nắm tay lớp chúng em, dẫn đi trên thảm đỏ, cùng tiếng vỗ tay vang dội của các anh chị lớp trên, sẽ mãi in đậm trong tâm trí em. Đó là kỷ niệm đẹp, là động lực để em tự nhủ với bản thân phải không ngừng phấn đấu, học tập, rèn luyện, để trở thành một học sinh giỏi, một người công dân tốt, góp phần xây dựng đất nước Việt Nam ngày càng giàu mạnh, tươi đẹp.

Em tin rằng mai này khi lớn lên, nhớ lại buổi sáng hôm ấy, em sẽ vẫn mỉm cười hạnh phúc và tự hào, bởi đó là một kỷ niệm trong sáng, thiêng liêng, gắn liền với tuổi học trò đầy ấp mơ ước của mình.

KA

HÀNH TRANG TRÊN CHẶNG ĐƯỜNG TRƯỞNG THÀNH

Ngọc Mai - Lớp 8/12

Tuổi học trò, với mỗi người, là một bản giao hưởng rực rỡ bởi những nốt nhạc hồn nhiên, trong sáng được cất lên trọn vẹn nhất. Đó không chỉ là chuỗi ngày tích lũy tri thức, mà còn là hành trình khắc ghi những dấu ấn đầu tiên về tình bạn, về sự nỗ lực và tinh thần đồng đội. Trong vô vàn ký ức ấy, khoảnh khắc tôi cùng tập thể lớp 6/12 tham gia Ngày hội tháng Ba với phần thi múa hát tập thể luôn là một cột mốc, một bài học quý giá của những ngày đầu cấp.

Tôi nhớ rõ, một buổi sáng nắng trong, lời thông báo của cô giáo như một tia lửa thắp lên sự phấn khích và cả chút hoang mang trong lòng cả lớp: "Lớp mình sẽ tham gia cuộc thi múa hát tập thể nhé các em!" Đây là lần đầu tiên chúng tôi, một tập thể vừa chập chững bước vào cấp Hai, đối diện với một thử thách mang tính đồng đội quy mô như thế. Sự bất ngờ nhanh chóng chuyển hóa thành những bàn tán rôm rả, đan xen giữa sự háo hức chinh phục và sự hồi hộp. Tối đó, sau khi gấp lại sách vở, tôi đã bật đi bật lại đoạn video hướng dẫn. Có những lúc đôi chân mỏi rã rời, sự nản lòng len lỏi như một bóng mây ngang qua. Nhưng

rồi, nghĩ đến hình ảnh các bạn cùng nhau cố gắng, nghĩ đến việc mình là một mắt xích không thể thiếu, tôi lại tự nhủ phải vượt qua, không phải vì giải thưởng, mà vì lời cam kết với chính tập thể của mình.

Sau hơn hai tuần tự tập ở nhà, chúng tôi bắt đầu những buổi hợp luyện đầu tiên dưới cái nắng gắt của sân trường đã cũ. Ban đầu, mọi thứ tưởng chừng đơn giản, nhưng khi ghép đội hình và đồng bộ động tác, khó khăn thật sự xuất hiện. Người thì nhầm vị trí, người thì quên động tác. Sự lộn xộn, mất nhịp khiến chúng tôi phải bắt đầu lại, rồi lại bắt đầu lại, nhiều lần đến mức mồ hôi ướt đầm lưng áo. Những va chạm nhỏ nhặt, những lời trách móc vô tình cũng nảy sinh trong không khí căng thẳng. Nhưng kỳ diệu thay, chính trong những khoảnh khắc ấy, sự đoàn kết đã bộc lộ sức mạnh. Mọi người tự giác nhắc nhau, chỉ dẫn cho nhau, và tiếng cười động viên đã nhanh chóng xua tan mọi sự giận hờn. Tôi nhận ra, sự trưởng thành không phải là tránh né khó khăn, mà là khả năng hòa giải và đồng lòng vượt qua nó.

Ngày thi vòng loại đến, khoác lên mình bộ trang phục rực rỡ, sự hồi hộp vẫn hiển hiện rõ trên từng khuôn mặt. Tôi và các bạn nắm chặt tay nhau, những cái siết tay truyền đi sự ấm áp của niềm tin. Nhìn thấy sự lo lắng của chúng tôi, cô giáo mỉm cười trấn an: “Cứ cố gắng hết sức, có cô ở đây cổ vũ cho các em!” Câu nói ấy không chỉ là lời động viên, mà còn là điểm tựa vững chắc giúp chúng tôi tự tin hơn. Khi tiếng nhạc vang lên, mọi sợ hãi tan biến. Chúng tôi bước ra, nở nụ cười thật tươi, và cùng nhau tạo nên một tiết mục suôn sẻ, tràn đầy năng lượng.

Sáng hôm sau, tin vui lọt vào chung kết khiến cả lớp vỡ òa. Buổi tập cuối cùng diễn ra trong một tinh thần hoàn toàn khác: không còn sự hồi hộp, thay vào đó là sự tự tin và quyết tâm. Mỗi động tác đều chắc chắn, mỗi đội hình đều nhịp nhàng, như một khối thống nhất biết thở. Kết thúc màn biểu diễn vòng chung kết, tiếng vỗ tay vang lên như một lời xác nhận trọn vẹn nhất cho nỗ lực của chúng tôi. Và rồi,

khoảnh khắc được xướng tên ở giải Nhất toàn khối Sáu, cả lớp ôm nhau, reo hò trong niềm hạnh phúc không thể diễn tả. Cầm giấy khen, tôi cảm nhận rõ sức nặng của nó ở tinh thần và công sức đã được kết tinh. Đó là những giọt mồ hôi đã rơi, là sự kiên trì đã vượt qua nản lòng, và quan trọng nhất, là bài học về sức mạnh của tình đoàn kết.

Kỷ niệm về những ngày tháng tập luyện và chinh phục thử thách ấy sẽ mãi là một chương tươi đẹp, rực rỡ nhất trong cuốn sách tuổi học trò của tôi. Nó không chỉ là hoài niệm, mà đã trở thành một hành trang vô giá: bài học về sự nỗ lực không ngừng, về khả năng đứng dậy sau vấp ngã, và đặc biệt là sự trân trọng những người đồng hành. Tôi tin rằng, với những kỹ năng mềm và tinh thần thép được rèn giũa từ những hoạt động tập thể như thế, tôi đã sẵn sàng và vững vàng hơn rất nhiều trên suốt chặng đường dài đầy thử thách của sự trưởng thành.

N.M

DÁNG EM BÊN THẦY CÔ

Nhã Uyên - Lớp 6/2

Công thầy gieo chữ như mơ,
Cô nâng đôi cánh tuổi thơ vào đời.
Trang vở trắng tựa trăng soi,
Khát khao tri thức sáng ngời mai sau.

Bao thế hệ đã đi mau,
Người ra biển lớn, kẻ vào núi cao.
Dẫu đi muôn dặm chiêm bao,
Vẫn thương tiếng trống, vẫn chào hàng cây

Thành lập trường, hội sum vầy,
Bao năm vất vả mới đầy vinh quang.
Một vùng quê nhỏ mệnh mang,
Nay thành điểm sáng, ngời trang sử vàng.

Yêu thương rộn rã hát vang
Mãi trường thân ái rộn ràng bước chân
Giữ gìn truyền thống bao lần,
Dựng xây đất nước muôn phần đẹp tươi

N.U

NGƯỜI GIEO MÀM XANH

Văn Lợi - Lớp 7/9

Thầy như muôn ánh sao trời,
Dẫn em qua những tháng ngày ấu thơ.
Cô là suối mát nên thơ,
Ươm bao tri thức, đợi chờ nở hoa.
Mỗi năm lại đến giao hòa,
Hai mươi Mười Một - ngàn lời tri ân.
Khắc trọn như nghĩa tình thân
Dáng thầy, cô mãi một lòng kính yêu.

Trời thu nắng dịu trong veo,
Em xin chăm học, sớm chiều vâng nghe.
Phượng hồng, rộn rã tiếng ve
Dáng thầy, cô cả một lòng biết ơn
Bao năm giữ lửa sáng ngời,
Dắt em vững bước giữa trời tri âm.
Tình Thầy Cô mãi sâu thâm,
Ngàn năm vẫn tỏa hương trầm yêu thương.

V.L

MÁI TRƯỜNG YÊU DẦU

Hà Anh Thư - Lớp 7/1

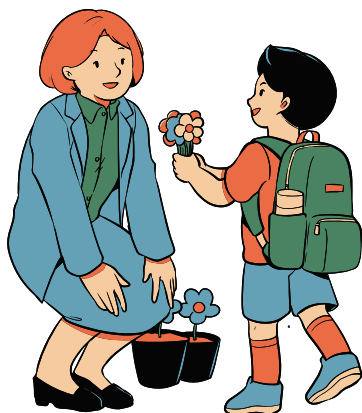
Mái trường in bóng hàng cây,
Năm mươi thu ấy đông đầy yêu thương.

Góc sân rộn rã ngát hương,
Gói bao kỷ niệm vẫn vương tuổi hồng.

Thầy cô vững lái con sông,
Đưa em cập bến ước mong cuộc đời
Mỗi trang sách, mỗi tấm gương,
Cho em khôn lớn bước đường tương lai.

Lời cô trong sáng, dịu hòa,
Diu em khôn lớn như là mẹ cha.
Tóc thầy bạc trắng sương pha,
Vẫn rừng ngọn lửa bao la sáng ngời

Dẫu mai xa cách đôi lần,
Vẫn không quên được mái thân yêu trường.
Thầy cô, bè bạn vẫn vương,
Suối em ngọn lửa yêu thương thắm ngày.

Mái trường nửa thế kỷ hồng,
Đón bao thế hệ vun trồng niềm tin.
Lý Tự Trọng mãi lung linh,
Ngôi nhà tri thức ân tình tỏa hương.

Bạn bè ríu rít tiếng cười,
Nắm tay chấp cánh góc trời tuổi thơ.
Cùng nhau vẽ những ước mơ,
Chung đôi trang vở, đợi chờ ngày mai.

Tiếng chuông ngân vọng đầu dây,
Gọi em vào lớp, tràn đầy niềm vui.
Sớm mai gió thổi ngậm ngùi,
Ca vang tiếng hát rộn vui sân trường.

HAT

NGÔI NHÀ THÂN THƯƠNG CỦA TÔI

Nguyễn Thị Hiền - Tổ KHTN

Nhắc đến cuộc đời mình, có một nơi tôi luôn giữ trọn trong tim, xem như mái nhà thứ hai - đó là trường THCS Lý Tự Trọng, ngôi trường nằm nép mình bên bán đảo Sơn Trà hiền hòa, xinh đẹp của thành phố Đà Nẵng. Nơi ấy không chỉ là nơi tôi công tác, mà còn là chứng nhân âm thầm cho bao tháng năm tuổi trẻ, là nơi đã thắp lên trong tôi ngọn lửa nghề và giữ nó cháy suốt gần ba thập kỷ.

Tôi còn nhớ như in năm 1997 - năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, tôi được phân công về trường. Ngày đầu tiên bước qua cánh cổng ấy, ngôi trường hiện ra với dáng vẻ đơn sơ, mộc mạc đến nao lòng. Khi ấy chỉ có một dãy nhà ngang hai tầng, mười phòng học, khu nội bộ xây cấp bốn nằm bên phải, phía sau là dãy kho nhỏ đã cũ, hơi xiêu vẹo. Ấy vậy mà, trong đôi mắt của một cô giáo trẻ mới vào nghề, tất cả đều trở nên đầy kỳ vọng, thiêng liêng như một khởi đầu diệu kỳ. Tôi biết, đó sẽ là nơi tôi bắt đầu hành trình gieo hạt mầm tri thức cho những mầm non tương lai - một hành trình không chỉ cần trí tuệ mà cả trái tim.

Buổi ban đầu ấy, tôi vừa háo hức, vừa lo lắng. Nhưng may mắn thay, tôi đã gặp được những người đồng nghiệp như ánh sao dẫn lối. Tôi nhớ mãi cô Phương Mai - Hiệu trưởng lúc bấy giờ - nghiêm khắc nhưng đầy yêu thương, luôn dành cho giáo viên trẻ như tôi những lời động viên rất mực chân tình. Cô Nguyệt Quế - Bí thư Chi bộ - như một biểu tượng của sự kiên cường, kỷ luật, khiến tôi thêm hiểu thế nào là tác phong người thầy. Cô Vũ Mai - Chủ tịch Công đoàn - dịu dàng, ấm áp như một người chị lớn luôn dang tay che chở. Thầy Hữu và thầy Cường - hai hiệu phó tận tụy - kiên nhẫn chỉ bảo tôi từ những điều nhỏ nhất. Và cô Nguyễn Liên - tổ trưởng tổ Lý - Công nghệ, người đã không ngại chia sẻ từng kinh nghiệm quý báu trong giảng dạy, như thể truyền lại cả một kho tàng nghề giáo cho tôi. Chính những con người ấy, bằng sự tử tế và bao dung, đã nâng đỡ tôi trong những bước đi đầu tiên nhiều bỡ ngỡ.

Một năm sau, trường được xây thêm dãy nhà hai tầng bên trái. Dường như, không chỉ cơ sở vật chất được mở rộng, mà lòng tôi cũng rộng mở hơn, chan chứa hơn với những yêu thương, gắn bó đang lớn dần lên theo từng ngày đứng lớp. Rồi năm tháng trôi đi, trường được nâng cấp thêm hai lần nữa. Đến hôm nay, ngôi trường đã khoác lên mình diện mạo khang trang, hiện đại, đầy đủ tiện nghi - nhưng trong mắt tôi, dù ở thời điểm nào, ngôi trường ấy vẫn luôn đẹp một cách dịu dàng và sâu lắng như một phần ký ức không thể phai mờ.

Có người hỏi tôi vì sao gắn bó với một trường duy nhất suốt hơn 25 năm trời. Tôi chỉ cười. Bởi chỉ những ai từng sống và lớn lên trong một nơi như vậy, mới hiểu được rằng: có những ngôi nhà không xây bằng gạch đá, mà bằng tình cảm và niềm tin. Tôi đã chuyển nhà không biết bao nhiêu lần, nhưng ngôi trường này - với tôi - còn gần gũi, còn bền chặt hơn cả mái nhà riêng. Mỗi hành lang tôi bước qua, mỗi gốc cây rợp bóng sân trường đều ghi lại một phần ký ức. Ở đó, có tiếng cười rộn ràng

của học trò, có giọt nước mắt của những buổi chia tay, có ánh mắt ngập tràn hy vọng của các em học sinh ngày thi chuyển cấp, và cũng có những đêm tôi ngồi lặng thinh với giáo án, thả mình trong khoảng lặng của người thầy.

Đã có lúc, tôi cũng chùn bước trước áp lực công việc, cũng từng mệt mỏi trước những đòi hỏi. Nhưng rồi, chỉ cần một lời chào trong trẻo của học trò, một ánh mắt động viên của đồng nghiệp - trái tim tôi lại ấm lại. Như thể mái trường này luôn thì thầm với tôi: “Cố lên, chúng ta còn rất nhiều điều đẹp để phía trước”.

Với tôi, trường học không chỉ là nơi giảng dạy, mà còn là nơi tôi sống trọn từng ngày với đam mê, được sẻ chia, được dâng hiến mà không cần đợi đáp lại. Ở đây, tôi đã tìm thấy ý nghĩa sâu xa nhất của nghề giáo: không chỉ là truyền đạt kiến thức, mà là trao gửi yêu thương và niềm tin vào con người.

Bây giờ, nhìn lại hành trình đã qua, tôi càng thấm thía giá trị của những ngày đầu non trẻ, những năm tháng được chở che và truyền lửa. Và có lẽ, chính sự gắn bó trọn vẹn với một mái trường duy nhất đã giúp tôi có được những kỷ niệm không thể lặp lại, những tình cảm đọng đầy không gì thay thế được. Mỗi mùa phượng nở lại khiến lòng tôi rung

rung, mỗi lễ bế giảng lại thấy tim mình lặng đi một nhịp. Bao thế hệ học trò đã trưởng thành từ nơi đây - và họ chính là lời hồi đáp đẹp đẽ nhất cho những năm tháng miệt mài của người thầy.

Năm nay, trong không khí hân hoan kỷ niệm 50 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng (1975 - 2025) và 43 năm Ngày Nhà giáo Việt Nam, lòng tôi dâng lên biết bao cảm xúc khó gọi thành tên. Nửa thế kỷ đã trôi qua - một chặng đường dài với bao dấu mốc và thăng trầm - và tôi thấy mình thật may mắn khi được là một phần trong hành trình ấy. Tôi đã ở đây, đã chứng kiến, đã cống hiến - và trên hết, tôi đã yêu thương bằng tất cả những gì mình có.

Xin gửi lời tri ân sâu sắc đến ngôi trường thân thương - nơi đã chấp cánh cho tôi, nuôi dưỡng tôi và cho tôi một đại gia đình lớn lao. Chúc cho trường THCS Lý Tự Trọng mãi vững vàng, tiếp tục là điểm tựa vững chắc cho bao thế hệ học sinh, là nơi giữ gìn và truyền tiếp ngọn lửa yêu nghề của biết bao nhà giáo tận tụy. Và trong trái tim tôi, mái trường này sẽ mãi là miền kỷ ức thiêng liêng nhất - nơi lưu giữ cả một đời làm thầy.

N.T.H

CÁNH CÔNG DẪN TỚI TƯƠNG LAI

Tường Linh - Lớp 6/1

Sân trường rực đỏ phượng hồng,
Dắt em đi tới giấc nồng tương lai.
Ngân vang tiếng trống ban mai,
Thầy cô hiền dịu không phai ân tình.

Ve ngân theo gió sân trường,
Cội mùa thương nhớ vẫn vương tháng ngày.
Từng trang lưu bút trao tay,
Gửi bao kỷ niệm nơi này thân thương.

Sách vở mở lối giấc mơ,
Học sinh vững bước say sưa học hành.
Bạn bè tiếng hát trong xanh,
Thấp trong tim trẻ tiếng lành ca vang.

Cổng trường rộng mở ngày mai,
Con đường học tập dặm dài bước chân.
Lý Tự Trọng - ngọn nguồn tin,
Dẫn em vững bước xây nghìn ước mơ

T.L

TRƯỜNG EM - NỬA THẾ KỶ VỮNG VÀNG

Quỳnh Anh - Lớp 6/2

Năm mươi năm - trang sử vàng lưu dấu
Ngôi trường xưa rực rỡ giữa Sơn Trà.
Từ mái ngói mơ bay cùng gió biếc,
Đến hôm nay rạng rỡ khắp gần xa.
Lý Tự Trọng - tên trường thành ngọn lửa,
Soi tim hồng bao thế hệ học sinh.
Bao thầy cô miệt mài không ngơi nghỉ,
Gieo yêu thương, gặt hái ước mơ xanh.
Có những lúc sân trường vang tiếng trống,
Như nhịp tim, đánh thức tuổi thần tiên.
Có những chiều ve ngân trong gió lộng,
Cội mùa thi, gọi một thuở đầu tiên.
Nửa thế kỷ - không chỉ là kỷ niệm,

Mà là bao đổi mới với dựng xây.
Trường khang trang, hồn quê hương vẫn đậm,
Tình thầy trò chẳng phai nhạt tháng năm.
Từ mái trường, em bay vào mơ ước,
Goi hành trang bằng chữ nghĩa, niềm tin.
Dẫu mai sau muôn nẻo đời xuôi ngược,
Lý Tự Trọng - ngọn lửa sáng trong tim.
Ngày hội lớn - mừng năm mươi năm tuổi,
Trò xưa về, mái tóc đã pha sương.
Chắp tay lại, lòng bồi hồi chan chứa,
Tri ân thầy, thương lắm mái trường em.

Q.A

NGÔI TRƯỜNG CỦA EM

Nam Khang - Lớp 6/5

Năm mươi năm một chặng đường,
 Nắng mưa vẫn ngát tình thương vẹn đầy.
 Thầy cô như ánh sao gầy,
 Dẫn đường, thắp lửa những ngày ước mơ.
 Sân trường rợp bóng hàng me,
 Phượng hồng cháy đỏ những mùa hè sang.
 Bạn bè ríu rít cười vang,
 Tuổi thơ gửi lại bên trang vở hồng.
 Công ơn vun đắp ngày ngày,
 Dấu yêu in mãi trong lòng chúng em.
 Hứa rằng chăm học ngày đêm,
 Xứng danh truyền thống vững bền trường ta

N.K

THƯƠNG GỬI TUỔI MƯỜI LĂM RỰC RỠ!

Trần Lưu Anh Phương - Cựu học sinh khoá 1997-2021

Có lẽ tuổi Mười lăm giống như một dải lụa xanh vắt ngang đời người, mỏng manh nhưng đủ sức níu giữ trái tim ta mỗi khi nhìn lại. Mùa hè của năm ấy, tôi thấy mình vừa bé bỏng vừa trưởng thành, vừa háo hức chạy theo những giấc mơ, vừa loay hoay trước những chia xa không thể níu giữ. Trên sân trường rực màu phượng đỏ, tiếng ve kêu như một bản nhạc không bao giờ dứt, tôi và các bạn cũng đã sống trong những ngày tưởng chừng vô tận, để rồi sau này ngoài lại mới nhận ra tất cả chỉ là khoảnh khắc mong manh. Tuổi Mười lăm không kéo dài, nhưng nó

để lại trong ta những dấu vết sâu đậm như vết nắng in hằn lên bậc thềm trường học, như tiếng cười giòn tan vẫn còn vang vọng trong trí nhớ, dấu bao ngày xanh đã vội qua.

Người ta thường nói tuổi Mười lăm là cánh cửa mở ra một vùng trời mới. Ở đó, ta bắt đầu học cách đứng thẳng giữa dòng đời, không còn là đứa trẻ trốn trong vòng tay cha mẹ, nhưng cũng chưa phải là người lớn đủ vững vàng để chống chọi mọi giông bão. Nó là ngưỡng lưng chừng, nơi những ngây ngô còn vương lại và những suy tư trưởng thành vừa nhen nhóm. Giữa cái lưng chừng ấy, tôi thấy

bạn bè mình – những khuôn mặt tuổi học trò rạng rỡ trong chiếc áo sơ mi trắng tinh đã đi cùng nhau một đoạn đường dài, để rồi mỗi đứa lại mang theo một phần ký ức trong hành trang của riêng mình.

Nếu tình bạn tuổi Mười tám đã bắt đầu phảng phất những nỗi lo chọn trường, chọn nghề, đôi khi còn vướng bận bởi những toan tính thiệt hơn, thì tình bạn tuổi Mười lăm lại mang dáng vẻ trong trẻo vô ngần. Nó chẳng cần những lời hẹn ước lâu dài, cũng không mấy bận tâm đến lợi ích hay hơn thua. Đó chỉ đơn giản là những buổi chia đôi hộp cơm, là ly nước ngọt chuyền tay nhau uống vội, là tiếng cười vang vọng khắp hành lang khi một đứa vô tình ngã. Có lần, cả nhóm lén lút rủ nhau trốn tiết, chạy ra cổng trường mua đồ ăn vặt, rồi cười phá lên khi bị thầy giám thị bắt gặp. Những trò vùng vạy ấy, giờ nhớ lại vẫn thấy thương, bởi chúng là những dấu ấn mà chỉ có ở tuổi Mười lăm mới hiện ra trong một dáng vẻ hồn nhiên đến thế. Và tôi biết, dấu mai này mỗi người một nơi, có khi không còn gặp lại, thì tình bạn ngày ấy vẫn ở lại như viên sỏi nhỏ lấp lánh trong lòng bàn tay, không mất đi mà chỉ nằm yên chờ một lần được gọi tên.

Cũng ở tuổi Mười lăm, trái tim lần đầu biết run lên trước một ánh nhìn. Có lẽ ai cũng từng có một “người đặc biệt” trong khoảng thời gian ấy – một người bạn ngồi cùng bàn hay một gương mặt thương nhớ nơi sân trường. Chỉ cần một câu chào buổi sáng cũng khiến tim đập nhanh hơn, một nụ cười vội thoáng qua cũng đủ để tương tư cả ngày. Những rung động đầu đời của tuổi Mười lăm chẳng cần quá nhiều lời tỏ bày. Nó mộc mạc như bông hoa phượng ép vội trong quyển vở, như mảnh

giấy nhún nhỏ nhét vội vào ngăn bàn, làm lòng dạ ta cứ băng khuâng, xao xuyến liệu đây có phải tình đầu? Và rồi, theo thời gian, những cảm xúc ấy có thể phai mờ nhưng vẫn còn vẹn nguyên ý nghĩa. Bởi nó là minh chứng rằng ta đã từng có một trái tim trong trẻo đến mức chỉ cần một cái liếc nhìn cũng khiến cả thế giới bừng sáng.

Nhưng tuổi Mười lăm đâu chỉ toàn màu hồng. Đó còn là lần đầu tiên ta lỡ mờ nhận ra sự chia xa. Có những người bạn từng kề vai gần bó, vậy mà cuối cùng ai cũng phải bước tiếp trên con đường của riêng mình. Có những bàn tay từng nắm thật chặt, nay chỉ còn gửi lời chào qua cái vẫy tay từ xa. Và cũng có những mối quan hệ tưởng chừng chẳng thể đổi thay, thế rồi cũng dần phai nhạt trong đời ta. Khi ấy, nỗi buồn thật lớn, giống như một cơn mưa bất chợt xối xả xuống sân trường. Nhưng rồi, sau tất cả, tôi mới hiểu: chia xa cũng là một phần tự nhiên của tuổi trẻ, như hoa phượng nở rồi rụng, như tiếng ve râm ran rồi lắng lại. Tuổi Mười lăm không dạy tôi cách níu giữ, mà khẽ nhắc rằng hãy trân trọng những khoảnh khắc còn chung lối. Vì chính sự mong manh ấy mới làm cho tình bạn, tình cảm của chúng ta trở nên đáng nhớ đến vậy.

Dẫu buồn, dẫu tiếc, nhưng tuổi Mười lăm vẫn là khoảng trời đẹp để vô cùng bởi nó chứa những giấc mơ. Tôi đã từng mơ mình trở thành nhà văn, bạn tôi muốn làm anh bộ đội, có đứa lại ước được tự do bay lượn trên bầu trời với tư cách là một phi công. Những giấc mơ ấy phần nhiều ngây thơ, đôi khi viễn vông, nhưng chính chúng là ngọn lửa đầu tiên thắp sáng hành trình tuổi trẻ. Ước mơ tuổi Mười lăm hết những cánh điều no gió trên nền trời xanh -

chưa biết sẽ bay xa đến đâu, nhưng cứ tin rằng bầu trời kia là của mình. Đó là cái tuổi người ta dám sống hết mình với khát vọng, dám xông pha chẳng hề sợ hãi, sai thì sửa mà không cần ngần ngại giữa được hay mất, vật chất hay tinh thần. Và ngay cả khi sau này con đường rẽ hướng, những ước mơ ấy cũng chẳng hề uổng phí. Bởi chúng từng khiến ta tin vào những điều phi thường, để lòng không bao giờ thôi khát vọng.

Khi nhớ lại, tôi thấy tuổi Mười lăm giống như một cuốn nhật ký không khóa. Trong từng trang giấy mỏng manh ấy, ký ức được ép lại như những cánh phượng khô, cẩn thận nằm im mà vẫn phảng phất hương xưa. Có đó, một mẫu giấy kiểm tra điểm kém, một tấm ảnh chụp tập thể cuối năm, một nụ cười vô tình bị bắt gặp. Những thứ tưởng chừng vụn vặt ấy lại

được thời gian nâng niu, hóa thành báu vật. Và mỗi khi chạm đến, lòng tôi lại khẽ gợn sóng - sóng của hoài niệm, của thương nhớ, của một phần tuổi trẻ đã đi qua mà chẳng thể quay lại lần nào nữa.

Giờ đây, khi viết những dòng này, tôi mới thấy rõ: “Mười lăm” là một chặng đường đã qua, nhưng dư âm của nó sẽ còn ở lại mãi. Nó ở trong màu trời xanh ngắt mỗi khi hè đến, trong tiếng ve rộn ràng, trong bóng phượng nở rục rở. Nó ở trong trái tim tôi, như một khoảng trời không bao giờ cũ. Và nếu có ai hỏi đâu là năm tháng đẹp nhất của đời người, tôi sẽ không ngần ngại thì thầm: “Chính là tuổi Mười lăm - nơi chúng ta đã từng sống trọn vẹn đến thế, yêu thương đến thế, và nhớ thương đến thế.”

AP

HÀNH TRÌNH 15 NĂM

KHI NHỮNG MÀM XANH TRỞ VỀ

Nguyễn Thị Hoàn

Có những điều trong cuộc đời không cần ồn ào, phô trương... vẫn lặng lẽ trở thành niềm tự hào khắc sâu trong tim mỗi người. Với tôi, sau mười lăm năm gần bó với ngôi trường nhỏ bên phố biển này, điều hạnh phúc nhất không phải là bao nhiêu bằng danh hiệu được trao, không phải những lời khen của phụ huynh hay đồng nghiệp... mà là ngày hôm nay, khi tôi được nhìn thấy học trò cũ của mình trở về, trở thành đồng nghiệp.

Biển vẫn rì rào như một bản nhạc không lời suốt bấy nhiêu năm tôi đứng lớp. Những mùa phượng đi qua, những mùa thi đến rồi lại chia xa. Tôi lặng thầm dõi theo từng thế hệ học trò lớn lên, bay đi mang theo cả niềm tin và hy vọng mà tôi từng gửi gắm. Đã có biết bao cánh én nhỏ cất cánh tung bay muôn nơi trên mọi miền đất nước. Nhưng rồi cũng có những cánh én nhỏ chọn quay trở về, chọn về lại nơi bằng đen, bục giảng không phải với tư cách là những cô cậu học trò tình nghịch, mà là người tiếp lửa, viết tiếp câu chuyện của người lái đò thầm lặng.

Ngày tôi nhìn em - trong tà áo dài thướt tha, tay cầm trang giáo án, ánh mắt lấp lánh như nắng sớm ban mai - trái tim tôi bỗng chùng xuống, thốn thốn... Có một niềm xúc động âm thầm dâng lên, vừa như một khúc hoan ca, lại cũng như một nốt nhạc nghẹn ngào.

Tôi nhớ những buổi chiều năm ấy, em là học trò lớp tôi chủ nhiệm, hồn nhiên cười nói, chạy nhảy dưới bóng phượng già. Nhớ những giờ kiểm tra căng thẳng, những lá thư tay viết vội chúc mừng ngày nhà giáo. Tôi vẫn còn giữ vài tấm thiệp cũ, nét chữ non nớt mà đầy chân thành - và không ngờ, hôm nay, chính những bàn tay viết nên lời tri ân năm ấy... giờ đang cầm phấn viết tiếp những giấc mơ cho thế hệ mai sau.

Nghề giáo là thế...!

Ta gieo hạt, rồi âm thầm chờ đợi. Có hạt nảy mầm sớm, có hạt ngủ quên giữa đất, nhưng nếu đủ yêu thương, đủ niềm tin, sẽ có ngày chúng vươn dậy, nở hoa ngát hương thơm giữa đời.

Hôm nay, tôi được nhìn thấy hoa. Không phải những đóa hoa rực rỡ trên sân khấu khen thưởng, mà là hoa đời, hoa người - nở bằng sự trở về, bằng tình yêu với nghề, bằng khát khao góp một phần nhỏ bé cho sự nghiệp trồng người.

Và em - giờ đây là đồng nghiệp - nhưng trong tôi, em mãi là đứa học trò mà tôi từng dặn dò từng nét chữ, từng lời ăn tiếng nói ngày nào. Vậy mà hôm nay, em đã đủ vững vàng để cùng tôi bước tiếp - không còn là người nhận, mà là người trao. Không còn là mầm non, mà là người đi ươm mầm.

Có gì hạnh phúc hơn cho một người thầy, khi nhìn thấy ngọn lửa mình từng nhóm lên không tắt lụi đi theo thời gian, mà âm ỉ cháy, rồi bùng lên trong trái tim của chính những học trò năm nao!

Tôi thầm cảm ơn thời gian vì đã không chỉ cho tôi một chặng đường 15 năm ý nghĩa, mà còn cho tôi chứng kiến một vòng tròn tuyệt đẹp của nghề giáo: từ thầy và trò, từ trò quay về làm đồng nghiệp. Một sự tiếp nối không bằng khen nào đong đếm được, không ngôn từ nào có thể diễn tả hết cung bậc cảm xúc....

Cảm ơn mái trường thân yêu - nơi gió biển thổi qua từng trang giáo án, nơi phấn trắng vẽ nên những ước mơ xanh. Cảm ơn em - người học trò, nay là đồng nghiệp - vì đã quay về đúng nơi mình từng bắt đầu. Và cảm ơn chính mình vì đã đủ kiên trì, đủ niềm tin để không chỉ dạy chữ, dạy người mà để mười năm sau, vẫn có thể đứng giữa sân trường, nhìn học trò trở thành đồng nghiệp, mà khóe mắt cay cay, tim ấm áp đến lạ thường.

N.T.H

YÊU BỤI PHẤN BAY

Mai Thanh Trúc

Bụi phấn ngày xưa giảng đường này.
 Bao mùa phượng đỏ, lá me bay.
 Tôi nay mơ màng bụi phấn trắng.
 Ấp ủ niềm riêng hương gió lay.

Tháng ngày giấy bút, bao hoài niệm.
 Sóng vỗ Sơn Trà ôm gió mây.
 Đón đưa lữ khách về muôn hướng.
 Ước mơ hoài bão chắp cánh bay.

Nửa thế kỉ qua mái trường này.
 Trẻ hoài mười bảy chí làm trai.
 Vinh dự tên Người: Lý Tự Trọng.
 Nguyễn hiến dâng đời hương phấn bay

T.T

MÁI TRƯỜNG DẤU YÊU

Đình Long - Lớp 7/10

Nửa thế kỉ trường ta rạng ngời,
 Bao thế hệ chung nhà - Lý Tự Trọng.
 Em yêu lắm mái trường trung học,
 Nơi thầy cô đầy ắp những thương yêu
 Từng bài dạy gieo mầm bao mơ ước.
 Dệt thành thơ với trong sáng những nụ cười

Hai năm rồi, dù là ngắn ngủi,
 Mà trong em tha thiết ân tình...
 Lý Tự Trọng cứ vươn mình lớn dậy
 Suốt hành trình nuôi dưỡng những khát khao
 Dấu mai này rời xa nơi phố biển
 Trường yêu ơi, vẫn sẽ mãi tự hào...

Đ.L

TIẾP BƯỚC HÀNH TRÌNH NỬA THẾ KỶ

Đinh Mỹ Quỳnh Anh - Lớp 8/9

Có nghe không? Tiếng ve ngừng thỏn thức.
Gió thu về trong ánh nắng sớm mai
Hàng cây reo theo nhịp bước chân ai
Cùng hân hoan đón chào năm học mới.

Nửa thế kỉ - hành trình gieo tri thức
Ngon lửa hồng cháy mãi chẳng tàn phai.
Bao thế hệ vươn mình đến tương lai
Tô điểm sáng rạng ngời trang sử đồ

Dòng hồi ức, in sâu màu năm tháng
Trang sách hồng, ấp ủ ước mơ em
Lời thầy cô, chúng em lưu tâm mãi
Nguyện khắc sâu qua bao tháng năm dài

Có nghe không? Âm vang ngày khai giảng
Tiếng trống giục rộn rã khắp trời mây
Trường em nay khoác lên màu áo mới
Nghe trong tim, vọng khúc hát khai hoàn.

Chúng em đến tiếp lời ca năm tháng,
Gửi ước mơ vào nắng mới bình minh.
Bước chân nhỏ nối dài muôn lối lớn,
Dẫn tương lai qua những chặng hành trình.

Năm mươi tuổi, trường là niềm kiêu hãnh,
Đỉnh vinh quang lại mở lối cho đời.
Tiếp hành trình, thế hệ em xin hứa:
Sáng niềm tin, giữ mãi ngọn lửa ngời.

Chúng em - tự hào là học sinh trường THCS Lý Tự Trọng

Chúng em - từ hành trình nửa thế kỉ, mang theo ước vọng bay xa, vang danh trường rạng rỡ giữa trời hoa.

Q.A

NGƯỜI LÁI ĐÒ

Minh Thư - Lớp 9/9

*"Lặng xuôi năm tháng êm trôi,
Con đò đưa khách sang sông với đầy
Mãi còn một bóng dáng gầy
Âm thầm lặng lẽ với đầy tháng năm."*

Có những dòng sông cứ chảy mãi về biển lớn, cũng có những người thầy người cô lặng lẽ đưa từng bến đò tri thức sang bờ. Hình ảnh người thầy, người cô hiện lên với sự tận tụy và ánh sáng tri thức, bao dung trong trái tim mỗi học trò. Hành trình trưởng thành của mỗi người không thể thiếu bóng dáng của những người lái đò thầm lặng ấy.

Thời học sinh là quãng thời gian để lại dấu ấn không thể phai trong ký ức mỗi người. Ở nơi đây, chúng ta đã gặp được những người thầy, người cô hết lòng vì học trò. Bao lời giảng, ánh mắt trìu mến và nụ cười của thầy cô, là những điều từng chút được vun vệt rồi trở thành ngọn lửa âm thầm dẫn đường soi sáng cho tương lai của chúng ta. Và hôm nay, khi chúng em sắp phải rời xa mái trường THCS - nơi gắn bó suốt bốn năm học cấp hai của mình với tất cả những tình cảm chân thành, chúng em viết đôi lời tri ân, đến những người cha, người mẹ thứ hai của mình.

Ngày đầu tiên bước chân vào lớp sáu vẫn còn mơ hồ trong tâm trí chúng em, ấy vậy chỉ mới vừa chớp mắt chúng em lại sắp phải rời xa tổ ấm thân thương này. Những ngày đầu, chúng em đều như những cánh chim non lạc giữa bầu trời bao la rộng lớn. Bỡ ngỡ, lo lắng, chơi vơi, lạc lõng khiến chúng em vụng về những bước đi đầu, nhưng rồi thầy cô xuất hiện ôm hết những suy nghĩ vào lòng, chỉ bảo như một người dẫn đường thực thụ. Từng bài học, từng nét bút, từng trang giáo án ấy, ... tất cả đều thấm đẫm những tâm huyết và cả sự yêu thương của thầy cô. Đằng sau sự tỏa sáng thầy cô trên bục giảng đó là sự hy sinh thầm lặng mà không phải ai trong chúng em đều có thể hiểu được.

Mỗi người thầy, người cô là một cuốn sách. Có người dạy bằng kiến thức uyên bác, có người dạy bằng tấm gương nhân cách, lại có người dạy bằng cả tấm lòng yêu thương. Thầy cô chính là "bình hoa ngũ sắc", vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng và bao dung, sẵn sàng lắng nghe nỗi niềm, khích lệ những ước mơ đang chập chững được thắp sáng. Thầy cô đối với chúng em là thế đấy, là những bài học khắc sâu trong

tim mỗi học trò. Thầy cô chính là những người gieo hạt mầm vô hình ấy để chúng em mang theo suốt cuộc đời.

“Có những bài học không ghi vào vở

Mà khắc trong tim bởi bóng dáng thầy cô”

Có lẽ, những kỷ niệm đẹp nhất trong tuổi học trò cấp 2 đó là những giờ phút bên thầy cô, bạn bè. Trải qua nhiều kỷ niệm với nhau nên chúng em cất giấu trong tim những ký ức khó phai. Từng bài hát, từng điệu nhạc, từng động tác múa khi chúng em biểu diễn văn nghệ đều mang bóng dáng thầy cô ở bên. Chúng em nhiệt huyết tiến lên, thầy cô cũng không chậm bước. Để tương lai chúng em có “người dẫn lối”, thầy cô luôn đi trước chúng em gấp nhiều lần, dành cả thanh xuân để “gieo chữ, trồng người”.

Thời gian vốn là kẻ trộm lặng lẽ, mang đi tuổi trẻ mà ta không hay biết. Từ những chú chim chập chững, giờ đây chúng em đã đủ cứng cáp để tung cánh giữa bầu trời tri thức. Trong hành trình ấy, thầy cô chính là bầu trời bao la, là đôi cánh chở che hay cơn gió nâng đỡ chúng em để tìm trên hành trình đến tự do và khát vọng. Sự ngỡ ngàng tan biến, nhường chỗ cho một niềm tin trong trẻo. Suốt 4 năm học,

chúng em đã sống trong tình thương và sự hy sinh thầm lặng của thầy cô. Tất cả sẽ trở thành điểm tựa, là sức mạnh để chúng em vượt qua bao giông bão cuộc đời. Dẫu có cách xa, cũng luôn khắc ghi trong tâm trí mình.

Nét bút tri ân hôm nay chính là những tình cảm, sự biết ơn chân thành nhất mà chúng em gửi trọn đến những người thầy, người cô - những người đã biến bụi phấn thành hoa tri thức, hóa những chiếc áo thấm đẫm mồ hôi thành trái ngọt của một thế hệ mới.

Có lẽ, chẳng có thước đo nào đo được tấm lòng của thầy cô. Đối với chúng em, món quà lớn nhất không phải là những bó hoa rực rỡ, mà là sự trưởng thành của học trò. Chúng em sẽ mang theo công ơn dạy dỗ của thầy cô, sống trọn vẹn và không thẹn với lòng mình. Thầy cô chắc hẳn sẽ tự hào khi những hạt giống tâm huyết gieo trồng đã nở hoa, lan tỏa trong cuộc đời này. Và mỗi học sinh, theo cách riêng, là một phiên bản đẹp nhất của thầy cô - kết tinh từ tình yêu và sự tận tụy của những người lái đò thầm lặng. Như dòng sông không ngừng chảy, công ơn của thầy cô sẽ luôn dẫn dắt chúng em tiến bước trên hành trình tri thức và cuộc đời.

MT

THÁNG NĂM

Phạm Như Thảo Nguyên - Lớp 7/1

Tháng Năm về...

Những vạt nắng mãi mê đùa vui ngoài cửa lớp

Ve ngân nga khúc hát gọi hè

Nhành phượng đỏ rung rung bất chợt

Bàn tay ai thoáng chút ngập ngừng

Chi lời giảng cuối cùng lên khuôn bảng

Tháng Năm về...

Màu điệp ngả vàng cả khoảng trời mơ ước

Nắng cứ cháy như mùa hè chưa từng qua cửa lớp

Nghe xốn xang trong nét bút tri ân

Trang vở cuối... ghi đôi điều lưu luyến

Của mộng mơ một thuở tinh khôi

Tháng Năm đi qua...

Thầy vẫn là thầy, vẫy tay tiễn đưa

Màu áo trắng đi về chân trời nắng.

Tháng Năm chưa bao giờ thịnh lặng

Ngân ngơ

Trong nỗi nhớ bồi hồi!

Tháng Năm lặng...

Tiếng ve còn vãn vít hàng cây,

Mùi phấn trắng hòa trong làn gió nhỏ.

Chế đá cũ nằm nghe lời hẹn gió,

Ngày mai xa - ai giữ được bình yên?

Một ánh mắt còn vương niềm lưu luyến.

Tháng Năm ơi...

Có cánh chim nào bay giữa trời thương nhớ,

Gửi giùm ta lời cảm ơn vụng dại.

Dẫu mai này mỗi người đi một ngã,

Trang ký ức vẫn thơm màu phượng đỏ,

Tháng Năm về - lại nhớ thuở đầu tiên...

T.N

HẸN NHAU Ở TUỔI 100 CỦA TRƯỜNG

Hoàng Bảo Hân - Lớp 7/2

Thân gửi Bảo Hân của 50 năm sau!

Mình là Bảo Hân của tuổi 12 đây! Mình viết bức thư này trong một buổi chiều lộng gió, khi nắng vàng đang rải xuống sân trường mới xây của chúng ta, ngôi trường Lý Tự Trọng khang trang, bề thế. Những ngày này, không khí ở trường rộn ràng hơn bao giờ hết. Tiếng loa vang gọi tập văn nghệ, tiếng trống dồn rộn rã, tiếng cười ríu rít của bạn bè hòa vào nhau, tạo thành bản nhạc hân hoan của thầy trò đang chuẩn bị cho lễ kỷ niệm 50 năm thành lập trường. Trong dòng chảy ấy, mình thấy trong lòng ngập tự hào và hạnh phúc, vì được là một phần nhỏ bé trong khoảnh khắc lớn lao này.

Năm 2075! Lúc này bạn là ai nhỉ? Là bác sĩ? Là kĩ sư? Là nhân viên bán hàng? Hay là một người nội trợ bình thường? Nhưng mình mong rằng, dù là bạn, bạn sẽ vẫn giữ cho mình một trái tim biết yêu thương, biết trân trọng những ký ức hôm nay. Bạn có còn nhớ lớp mình không? Nhớ cái Khánh lớp trưởng nghiêm khắc, lúc nào cũng nhắc nhở trật tự, nhưng lại là chỗ dựa vững chắc cho cả lớp. Nhớ cái An khéo tay, mỗi tiết mỹ thuật đều vẽ nên những bức tranh tràn ngập sắc màu, thảnh thơi còn hí hoáy vẽ thầy cô làm cả lớp cười rần rần. Và nhớ thầy Trường Sa - cái giọng líu lo chẳng bao giờ ngắt, biến lớp học thành một phiên chợ rộn ràng. Những mảnh ghép ấy đã làm nên bức tranh tuổi học trò đầy trong sáng, vừa đáng yêu, vừa khó quên.

Và hẳn bạn vẫn còn nhớ dáng hình thầy cô. Cô Chi với ánh mắt nghiêm mà ấm, từng lời giảng vang lên như gieo hạt vào tâm hồn non trẻ. Cô Ngọc dịu dàng, giọng nói hiền hậu, luôn kiên nhẫn lắng nghe từng thắc mắc nhỏ bé. Cô Liên tràn đầy nhiệt huyết, mỗi giờ dạy như thắp thêm ngọn lửa say mê học tập. Chính các thầy cô ấy đã chắp cánh cho chúng ta, không chỉ bằng kiến thức mà bằng cả tình thương và trách nhiệm.

Bạn ơi, 50 năm là một chặng đường dài... Mình sợ rằng mai này, khi cuộc sống cuốn đi bằng bao lo toan, bạn sẽ quên mất tiếng trống trường vang vọng buổi sớm, quên màu phượng rực cháy mùa hè, quên ánh mắt thầy cô, và cả tiếng cười trong veo của bè bạn. Chính vì sợ sự lãng quên ấy, mình viết bức thư này như một sợi dây níu giữ kí ức đẹp. Để 50 năm sau, khi bạn mở ra, cả một trời ký ức tuổi học trò sẽ ùa về, vẹn nguyên và trong trẻo. Và khi ấy, ngôi trường Lý Tự Trọng sẽ bước sang 100 năm tuổi. Mình mong bạn, dù mái tóc đã bạc, lòng vẫn còn xanh, sẽ quay về, đứng dưới gốc phượng năm nào, lắng nghe tiếng trống trường thân thuộc, và thấy trong mình vẫn còn một đứa học trò lớp 7 hồn nhiên, đang mỉm cười.

Vậy đó, mình của hôm nay gửi đến Bảo Hân của 50 năm sau chỉ bằng những dòng chữ bé nhỏ. Nhưng xin hãy tin rằng, đằng sau từng con chữ là cả một bầu trời tuổi thơ, một góc sân trường đầy nắng, một tiếng trống ngân xa và những gương mặt thân thương. Nếu một ngày nào đó bạn thấy lòng mình mỏi mệt, hãy mở lại bức thư này để nghe tiếng gọi của quá khứ, để thấy trái tim mình vẫn còn trẻ, vẫn còn trong veo như buổi sớm mai dưới mái trường Lý Tự Trọng.

Thương gửi đến Bảo Hân của 50 năm sau

H.B.H

TRANG GIẤY ĐẦU ĐỜI

Tấn Phúc - Lớp 6/1

Trong lòng ai cũng có
Người lái đò thân yêu
Năm tháng xưa dẫu trôi
Ân tình còn nhớ mãi.

Những điều cô dạy bảo
Vẫn khắc mãi trong ta
Mùa thu xưa êm ả
Trống giục giã vang lên

Bước chân em vào lớp
Nhớ giây phút ban đầu
Ngập ngừng bao lo âu
Thầy cô luôn triu mến.

Dịu dàng từng câu chữ
Ý đẹp tựa ngàn hoa
Cửa lớp nhỏ chan hòa
Tin yêu em bước tới.

Trang giấy thơm còn mới
Mực thấm trải niềm vui
Xây dựng những ước mơ
Lòng hân hoan rộn rã.

Trò chăm ngoan hiền hòa
Thầy cô đầy hy vọng
Ngôi trường Lý Tự Trọng
Khắc ghi từng tháng năm.

Tuổi mười bốn, mười lăm
Cấp hai đầy hương sắc
Rực sân trường đầy nắng
Ngàn kỷ niệm bay cao.

T.P

Ngày cô đến, nắng reo ngoài cửa sổ
 Ánh mai hồng lấp lánh sự điểm tô.
 Tiết học bắt đầu cùng đàn em nhỏ
 Tíu tít nụ cười giọng nói ngân vang.
 Lời cô dạy như mật ong thơm ngát,
 Tắm mát tâm hồn những đứa trẻ thơ.
 Vui biết bao mỗi ngày cô tới lớp,
 Dạy bao điều lẽ phải rồi yêu thương.
 Vẽ mộng ước trên con đường phía trước
 Dẫn lối em vào bước ngoặt thời gian.
 Bỗng sớm mai, khi tin buồn gõ cửa
 Lũ học trò bỗng lặng im phảng phất.
 Cô rưng rưng, gượng mỉm cười lần cuối
 Tạm biệt các em, tạm biệt mái trường.
 Tình yêu thương, cô gửi cuối con đường
 “Khi ta ở chỉ là nơi đất ở
 Khi ta đi đất bỗng hoá tâm hồn”
 Những mầm xanh vẫn tiếp tục đua nở,
 Nhưng vắng người, ôi lòng sao buồn nhớ.
 Chiếc bảng đen vẫn bồi hồi xao xuyến,
 Nắng sân trường phủ một màu nhớ thương

VỆT PHẤN CÒN DANG DỜ

Kim Ngọc – HS lớp 7/6

Tiếng ve kêu rơi đỏ suốt ngày hè
 Bóng phượng già trầm ngâm nhưng không nói
 Lớp học buồn, chiếc ghế hãy nằm im.
 Đây đây tiếng cô còn vang tâm trí,
 Chúng em vẫn nhớ ngày đầu cô ơi,
 Ánh mắt dịu hiền sáng giữa đất trời.
 Cô dắt lối qua bao mùa phấn trắng,
 Cho ước mơ ngập tràn giữa trời hoa
 Mai gặp lại, lòng con xin ghi nhớ,
 Người đưa đò lặng lẽ giữa dòng trôi.

K.N

DUỚI MÁI TRƯỜNG THÂN YÊU

Nam Trân - Lớp 7/7

Dưới mái trường, em lớn tháng năm
Từng trang vở in hồng giấc mộng.
Tiếng cô giảng ngọt như lời mẹ,
Ánh mắt thầy tựa nét trắng sao.

Bàn ghế xưa chỗ ấy tên nhau
Ai khắc vệt trong ngày bế giảng?
Góc sân ấy nụ cười thi thoảng,
Vẫn vô tư giọt nắng sau rèm.

Giờ ra chơi lại thích cà rem,
Chân đuôi bắt, banh chuyền, dây nhảy...
Tóc ai rối những lần vấp ngã,
Miệng vẫn cười, chẳng rít vì đau.

Sớm đầu tuần ta đứng cùng nhau
Kéo cờ lên hát vang bài hát
Cờ bay cao Quốc ca dâng trào
Nghe tim mình thổn thức xôn xao.

Rồi một mai xa mãi thầy cô
Bước hành trình chẳng còn nhau nữa
Nhưng ký ức nơi đây rực lửa
Sáng trong tim như ánh trắng sao.

N.T

ÁNH DƯƠNG GIỮA VỰC THẳM

Thuỷ Tiên - Lớp 9/5

Vào buổi sáng cuối cùng của kì nghỉ hè năm ấy, Bình thẳm tặ biệt ba tháng hè bình yên của mình. Cậu bước đến trường với tâm trạng nặng nề, không phải vì chán học, mà bởi nỗi sợ “con ác mộng quen thuộc” sẽ lại bắt đầu.

Bình vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng điều đó đã khép lại khi cậu lên lớp 7. Bình từng có một gia đình hạnh phúc, nhưng hạnh phúc ấy vụt tắt khi cậu lên lớp 7. Bố mẹ Bình qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, để lại cậu sống cùng bà trong cảnh thiếu thốn, chật vật. Từ đó, cậu trở thành mục tiêu “hoàn hảo” của những kẻ chuyên bắt nạt bạn yếu thế.

Vừa mới đặt mình xuống ghế, Bình đã lập tức bị nhóm nam sinh xúm lại, vây quanh như thể chỉ chờ có thể. Những lời lẽ thô lỗ, cay độc tuôn ra không chút kiêng nể.

- “Nghỉ hè không gặp tui tao chắc mày buồn lắm nhỉ? Lại còn phải đi nhặt rác với con mẹ già bốc mùi của mày nữa chứ! - Cả đám phá lên cười ngặt nghẽo, tiếng cười vang lên như những nhát dao cùn cửa vào lòng người khác. Không một lời nào tử tế, không một chút lòng thương, tất cả chỉ là sự sỉ nhục trần trụi được ngụy trang dưới lớp vỏ trêu chọc.

Bình ngồi lặng, người cứng đờ. Gương mặt cậu nóng bừng, hai tay siết chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch. Trong đầu cậu, hàng trăm lần tưởng tượng đến việc bật dậy, tung một cú đấm thật mạnh vào giữa những gương mặt đáng ghét kia. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng, Bình không đủ dũng khí. Cậu thấy mình nhỏ bé và yếu ớt đến tội nghiệp. Những ánh mắt trong lớp lặng lẽ dõi theo, xen lẫn xót xa và day dứt. Vài bạn muốn lên tiếng, muốn can thiệp, nhưng rồi lại cúi mặt, chôn chặt ý nghĩ ấy trong im lặng. Ai cũng hiểu: đứng về phía Bình nghĩa là tự đặt mình vào tầm ngắm của bọn bắt nạt. Và họ sợ.

Đúng lúc không khí trong lớp trở nên ngột ngạt đến nghẹt thở, cánh cửa bật mở. Cô giáo bước vào. Cô đảo mắt nhìn quanh lớp, rồi dừng lại trên gương mặt Bình. Chỉ một thoáng, cô đã nhận ra điều gì đó bất ổn nơi cậu học trò bé nhỏ - sự co mình, ánh nhìn trốn tránh, đôi bàn tay vẫn còn run nhẹ. Một thoáng lặng im, rồi giọng cô vang lên - không lớn, nhưng dứt khoát và đầy nghi vấn:

- Các em đang làm gì vậy?

Bọn kia nghe tiếng cô mới giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh lấp liếm:

- Bọn em chỉ là lâu ngày không gặp nên có nhiều chuyện để nói với nhau thôi cô ạ. - Một anh chàng vừa nói vừa lay Bình. - Minh nói có đúng không?

Nhìn ánh mắt doạ dẫm của cậu bạn, Bình chỉ đành gật đầu xác nhận. Thấy vậy cô giáo cũng không nói gì thêm chỉ bảo cả lớp về đúng chỗ ngồi.

- Chào cả lớp, cô tên là Ánh Dương. Cô sẽ phụ trách môn Ngữ văn và cũng là giáo viên chủ nhiệm của các em trong năm học lớp 8 này.

Cô mỉm cười - nụ cười dịu dàng, ấm áp như chính cái tên của mình. Đôi mắt sáng lấp lánh ánh tin yêu khiến cả lớp như được phủ lên một làn nắng nhẹ đầu thu, êm ái và thân thương. Trong khoảnh khắc ấy, dường như mọi lo âu tan biến, chỉ còn lại cảm giác bình yên len lỏi nơi trái tim nhỏ bé của Bình.

Thế nhưng ánh nắng ấy không kéo dài được lâu. Trái ngược với khởi đầu tươi sáng đó, những ngày sau lại là chuỗi ác mộng u tối của Bình. Cậu bị rơi vào vòng kim kẹp của một nhóm học sinh cá biệt do Nam cầm đầu - một đứa ngông cuồng và đầy bạo lực. Chúng liên tục bắt cậu làm bài tập, sai vặt, thậm chí mỗi khi không vừa ý là lôi cậu vào nhà vệ sinh để đánh đập không thương tiếc.

Hoàn cảnh gia đình Bình khó khăn. Mẹ mất sớm, cậu sống với bà - một người phụ nữ đã già nhưng vẫn gắng gượng đạp xe khắp nơi bán rau, nhặt ve chai, chắt chiu từng đồng một để nuôi cháu ăn học. Thương bà, Bình không dám hé răng kể nửa lời. Cậu sợ bà lo lắng, sợ gánh nặng trên vai bà thêm chồng chất. Cô Dương, bằng sự tinh tế của mình, đã nhiều lần nhận ra ánh mắt Bình luôn lấp đầy lo lắng và sợ hãi. Cô từng hỏi, từng khơi gợi, nhưng Bình chỉ lặng lẽ lắc đầu, chọn cách giấu kín mọi tổn thương trong lòng. Linh cảm cho cô biết cậu đang gặp chuyện chẳng lành - có thể là gia đình, có thể là điều gì đó sâu hơn. Cô quyết định sẽ tìm hiểu.

Chiều hôm ấy, trên con hẻm nhỏ sát trường, cô tình cờ đi ngang và chết lặng trước cảnh tượng diễn ra ngay trước mắt: một nhóm bốn, năm nam sinh đang vây đánh Bình. Chúng tàn nhẫn dùng đầu thuốc lá đang cháy dí vào da thịt cậu. Trong khi Bình chỉ biết ôm đầu chịu trận, tuyệt vọng như một chú chim non bị xé toạc giữa bầy thú dữ. Nam - kẻ cầm đầu - đứng cười khoái chí, rút điện thoại ra quay lại, như thể đó là một trò tiêu khiển.

Cô Dương lao đến, hét lớn. Đám học sinh giật mình, quay lại thấy cô liền vội vàng bỏ chạy. Bình ngược lên, đôi mắt đỏ hoe. Trong khoảnh khắc ấy, cậu thấy cô như một vầng dương vừa rọi qua hố sâu tăm tối của cậu, đưa tay kéo cậu lên khỏi vực thẳm. Cô nhẹ nhàng đỡ cậu đứng dậy, không nói gì. Trên đường đưa Bình về, cô chỉ kể cho cậu nghe những câu chuyện nhỏ về cuộc sống, về những lần cô cũng từng cảm thấy cô đơn, tổn thương và cách mình vượt qua. Tuyệt nhiên, cô không hỏi về chuyện bắt nạt, như thể để cậu được tự do thở một lần sau bao lần nghẹn lại.

Gần đến nhà, Bình mới ngập ngừng nói:

- Cô ơi, lát cô đừng nói gì với bà em nhé... Em sợ bà sẽ lo. Bà đã vất vả quá nhiều rồi. - Cô im lặng. Một lúc sau, cô gật đầu.

Về đến nhà, bà của Bình đã đứng chờ sẵn. Thấy cháu, bà vội vã chạy ra, ánh mắt lo lắng pha lẫn tủi thân. Trong khi Bình vào trong rửa mặt, cô Dương đứng lại trò chuyện với bà, lặng lẽ lắng nghe từng mẩu chuyện về cuộc sống vất vả mà hai bà cháu đang trải qua trong căn phòng trọ nhỏ chưa đầy 15 mét vuông. Nhìn khung cảnh ấy, trái tim cô quặn lại. Tối hôm đó, cô Dương vô tình đến mua chè tại một con hẻm trên phố. Tình cờ, nhóm của Nam lại kéo đến đó. Không nhận ra cô, chúng thân nhiên tùm lại cười đùa, khoe nhau đoạn video bắt nạt:

- Thằng đó đúng là con chó, chỉ biết rúc đầu chịu đòn.

- Tao quay lại hết rồi, tội mày xem này, nhìn mà mắc cười.
- Đang vui thì con nhỏ giáo viên xuất hiện, đúng là phá đám!

Những câu nói như xát muối vào vết thương người khác. Nhưng cô Dương đã không còn tức giận - thay vào đó là sự kiên định. Cô quyết định hành động. Cô bí mật nhờ một nhân viên trong quán - người quen biết với nhóm học sinh kia - lấy video làm bằng chứng. Không chỉ vậy, cô còn chụp lại cảnh chúng hút thuốc và có những hành vi vi phạm kỷ luật nghiêm trọng khác. Sáng hôm sau, cô Dương đón Bình đến bệnh viện để giám định thương tật. Kết quả khiến cô chết lặng: cơ thể cậu có dấu hiệu bị đánh đập trong thời gian dài, nhiều vết bầm tụ ở những nơi khó nhìn thấy. Nghiêm trọng hơn, Bình đang có dấu hiệu trầm cảm.

Ngồi trong phòng chờ, Bình cúi gằm mặt. Cô Dương quay sang, nhẹ nhàng ôm lấy cậu. Nước mắt cô rơi - không phải vì bất lực, mà vì trái tim cô đau thay cho những gì Bình đã chịu đựng.

Khi ăn trưa cùng cô, Bình mới rụt rè mở lời:

- Ban đầu em định báo với cô... nhưng bọn chúng dọa nếu em mách, chúng sẽ phá hết sạp rau của bà. Em không dám.

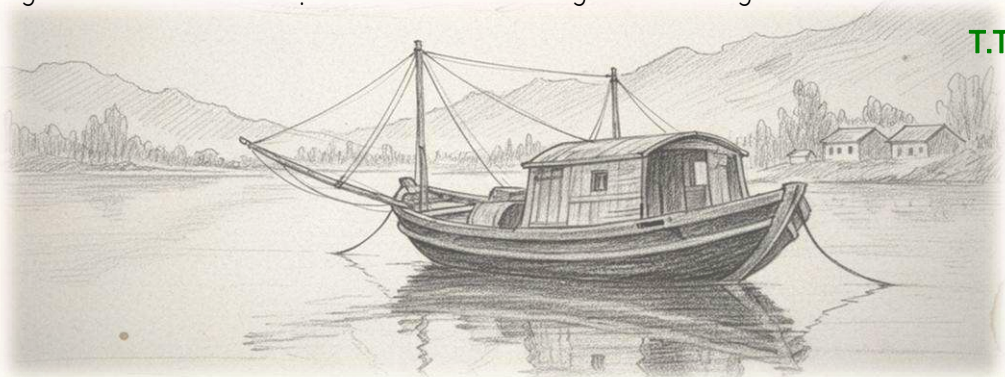
Cô siết tay cậu:

- Cô hứa, cô sẽ không để em phải tổn thương nữa.

Và cô đã làm đúng lời hứa ấy.

Trong cuộc họp giáo viên sáng hôm sau, cô Dương đã trình bày toàn bộ sự việc, kèm theo những bằng chứng rõ ràng và xác thực: video, ảnh, lời kể của nhân chứng cùng hồ sơ giám định. Cả phòng họp chết lặng. Hóa ra, không chỉ mình Bình, mà còn có nhiều học sinh khác cũng từng là nạn nhân trong im lặng. Ban giám hiệu lập tức vào cuộc. Nhóm của Nam bị đình chỉ học và nêu tên trước toàn trường như một lời cảnh tỉnh nghiêm khắc.

Và rồi, mặt trời lại ló rạng từ đằng đông. Bình cảm thấy mình như được hồi sinh. Không còn những ánh mắt đe dọa, không còn cơn đau mỗi giờ tan học. Cậu lại có thể mỉm cười - dù chỉ là một nụ cười thật khẽ - vì giờ đây, cậu biết mình đã không còn đơn độc. Chính cô Dương, bằng sự ấm áp và lòng kiên định của một người giáo viên chân chính, đã kéo cậu ra khỏi bóng tối u ám để ngẩng nhìn ánh bình minh rực rỡ - ánh bình minh mang tên Ánh Dương.

T.T

MỘT NHỊP THƯƠNG

Nguyễn Thị Linh

Đêm tựa bóng bên trang giáo án mở,
Giọt phấn rơi khẽ xuống cánh thơ mềm.
Ta vá lại những khoảng lặng vụn vỡ,
Bằng chữ nhẹ tay, một nhịp yêu thương.

Sáng ghé lớp, sương còn vương vai áo,
Tiếng chào em nồng ấm lối vào trường.
Bài khó quá - ta thay bằng kiên nhẫn,
Mắt em cười lấp lánh một ánh dương.

Có những lúc hồn ta nghe gió ngược,
Hồ sơ dày - thêm một nhịp thở sâu.
Em chậm bước, ta lùi sau nửa nhịp,
Dỗ sóng lòng, tiếng thở tựa như sương.

Niềm vui nhỏ: em ngoan, khẽ cúi chào,
Nét chữ thẳng đi trên đường nắng rọi.
Lá thư cũ, trang vở nào em gửi
Ta cất hoài, thương thương mến một thời.

Mai các em đi xa, trời rộng mở,
Ta đứng lại - làm bóng mát sân trường.
Nếu bão nổi, xin làm cây chống gió,
Giữ ước mơ qua bão vẫn vẹn thương.

N.T.L

NGỌN LỬA THÂM LẶNG

Minh Huy - Lớp 8/2

Mỗi ngày em bước tới trường,
Nắng soi áo trắng bên đường thành thang.
Lý Tự Trọng - mái hiên vàng,
Chờ bao mơ ước dịu dàng tuổi thơ.

Như tấm tận tụy nhà thơ,
Thầy cô ươm những ước mơ học trò.
Cộng giảng bài tựa lời ru,
Từng trang sách mở sớm thu dịu dàng.

Dẫu rằng năm tháng nhẹ sang,
Tình cô, bóng thầy vẫn vàng trong tim.
Bàn tay nâng bước em tìm,
Vượt qua thử thách, dệt nghìn ước mơ.

Có khi nghiêm khắc từng giờ,
Nhưng trong ánh mắt vẫn chờ thương yêu.
Thầy cô chẳng quản bao nhiêu,
Âm thầm đứng lớp sớm chiều nắng mưa.

Mỗi lần tiếng trống vang đưa,
Lòng em rộn rã đón mùa yêu thương.
Ngôi trường tuổi nhỏ vẫn vương,
Là nơi em lớn giữa đường tương lai.

Dưới sân chim hót trên vai,
Hàng cây che bóng tháng ngày em đi.
Biết bao thể hệ có khi,
Rời xa mái ngói, vẫn ghi ân tình.

Hôm nay giữa buổi bình minh,
Chúng em xin nguyện chân thành tri ân.
Kính thầy cô - những người thân,
Cho em tất cả, chẳng cần gọi tên.

Ngày vui kỷ niệm đầu tiên,
Lòng em thắm chúc bình yên tháng ngày.
Mái trường, bè bạn cô thầy
Tháng năm vẫn mãi đọng đầy lòng em.

MH

NÉT BÚT TRI ÂN**Thiên Thy - Lớp 9/8**

Mái trường tôi, hàng phượng đỏ xum xuê,
Tiếng nô đùa rộn ràng sân trường nhỏ,
Từng ánh mắt, nụ cười thân thuộc đó,
Khắc ghi hoài năm tháng tuổi thanh xuân.

Gió nhẹ nhàng thoảng qua từng khung cửa,
Lời giảng xưa chứa chan biết bao tình,
Phấn còn vương trên đôi tay gầy mỏng,
Bảng vẫn in bóng dáng của thầy cô.

Thầy ân cần, lặng lẽ mà mến yêu,
Cô dịu hiền như vàng trắng tỏa sáng.
Âm thầm dắt ta qua từng con chữ,
Thắp sáng ngời ngọn lửa những ước mơ.

Bạn tôi đó - ngày đầu còn bỡ ngỡ,
Ánh mắt trao, nụ cười hóa thân quen.
Trang vở trắng mở ra bao mơ ước,
Kết tinh thân từ thuở ấy hồn nhiên.

Ngày tạm biệt, phượng rơi đầy sân nhỏ,
Lời chưa trao bỗng nghẹn hóa trong tim.
Mắt chợt nhòe, cay cay từng khoảnh khắc,
Ngỡ mai này xa mãi một trời thơ.

T.T

LÝ TỰ TRỌNG - 50 NĂM

RẠNG RỖ PHỐ BIỂN SƠN TRÀ:

Hạ Vy - Lớp 8/10

Gữa lòng phố biển xinh đẹp Đà Nẵng - nơi những con sóng bạc đầu miệt mài ôm bờ cát trắng, nơi bình minh luôn rực rỡ trên đỉnh bán đảo Sơn Trà huyền thoại, có một mái trường lặng lẽ nhưng kiêu hãnh vươn mình theo năm tháng: Trường THCS Lý Tự Trọng. Tròn năm mươi năm trôi qua kể từ ngày đầu thành lập, ngôi trường ấy không chỉ khắc tên mình vào bản đồ giáo dục của thành phố, mà còn in đậm trong trái tim bao thế hệ học trò những kỷ ức thiêng liêng không thể phai nhòa.

Thuở ban sơ, trường chỉ là những dãy phòng nhỏ đơn sơ nép mình dưới bóng dừa, giữa tiếng gió biển rì rào. Từ nơi mọc mầm ấy, bao mầm non tri thức đã được ươm chồi, bao ước mơ thanh xuân lặng lẽ lớn lên và bay xa. Từng viên gạch, hành lang, khoảng sân loang lảng đều là chứng nhân cho hành trình vươn lên bền bỉ của thầy trò - những người gieo chữ bằng cả tấm lòng, giữa gian khó mà không bao giờ khuất phục.

Nơi ấy có những mùa phượng đỏ rực cháy trong nỗi nhớ, tiếng ve ngân gọi lại bao mùa chia tay ngọt ngào mà khắc khoải. Có ánh mắt thầy cô dịu dàng, giọng giảng bài trầm ấm theo ta suốt cuộc đời. Và có tiếng trống trường mỗi sớm - âm thanh tưởng giản đơn, mà lại khơi dậy biết bao khát vọng và hành trình mới.

Lý Tự Trọng không chỉ là tên một ngôi trường - đó là biểu tượng của tinh thần bất khuất, của lý tưởng sống đẹp, sống có trách nhiệm - như chính người anh hùng trẻ tuổi mà ngôi trường vinh dự mang tên. Truyền thống ấy đã và đang được hun đúc qua từng thế hệ học sinh, những trái tim son sắt với quê hương, những khối óc khát khao vươn tới tri thức, những bàn tay luôn sẵn sàng cống hiến vì cộng đồng.

Nửa thế kỷ đã qua, ngôi trường giờ đây đã khoác lên mình diện mạo mới - hiện đại, năng động, rộn rã tiếng cười. Nhưng điều quý giá nhất vẫn còn nguyên vẹn: đó là hồn cốt của một ngôi trường bên phố biển, nơi học trò không chỉ được học chữ, mà còn học cách làm người - tử tế, kiên cường, và biết sống yêu thương.

Giữa phố biển đang đổi thay từng ngày, Trường THCS Lý Tự Trọng vẫn sừng sững như ngọn hải đăng dẫn lối - một biểu tượng đẹp đẽ của trí tuệ, niềm tin và khát vọng vươn lên. Nơi ấy, bao thế hệ

đã đi qua, mang theo hành trang quý giá là tình thầy trò, là những tháng năm thanh xuân rực rỡ dưới mái trường thân yêu.

Hôm nay, nhìn lại hành trình 50 năm, ta không chỉ thấy một quá khứ đáng tự hào mà còn thấy một tương lai rộng mở đang đón chờ phía trước. Bởi Lý Tự Trọng không dừng lại ở những gì đã đạt được mà vẫn tiến bước, bền bỉ như sóng biển Sơn Trà ngày đêm vỗ bờ, ngân vang niềm tin và hi vọng.

Trường xưa vẫn đó, biển vẫn rì rào, gió vẫn hát qua hàng cây góc sân... Từ mái trường thân thương này, những ước mơ vẫn tiếp tục bay xa, như ngọn sóng của thời đại mới, mang theo khát vọng vươn tới tương lai.

H.V

MÁI TRƯỜNG NĂM MƯƠI TUỔI

Lê Thị Hiền

Mười năm rồi, tôi về dạy nơi đây,
Lý Tự Trọng, ngôi trường bên phố biển.
Nét đơn sơ những dãy phòng học ngắn
Và sân trường rợp bóng hàng cây,

Và còn đây những nét mặt thơ ngây
Với đôi mắt xoe tròn đầy háo hức.
Từng anh chị, đồng nghiệp đi trước
Giữ trong tim ngọn lửa yêu nghề.

Năm mươi năm, nửa thế kỉ vươn mình!
Diện mạo mới, tầm nhìn, tâm thế mới
Vẫn vững vàng một niềm tin phơi phới,
Chắp cánh bay, bao thế hệ học trò.

Trường vẫn đó uy nghiêm và lòng lầy
Như người mẹ hiền dõi bước con thơ.
Năm mươi năm và nhiều hơn thế nữa,
Cần mẫn cho đời những ước mơ xanh...

L.T.H

CHIẾC HỘP BÍ MẬT

Nguyễn Đan - Lớp 6/8

Năm lớp sáu, tôi chuyển trường. Giữa ngôi trường lạ lẫm, bạn bè mới, thầy cô mới, tôi thấy mình nhỏ bé và lạc lõng như một chiếc lá giữa khu rừng xanh bát ngát.

Ngày đầu tiên đến lớp, tôi ngồi lặng lẽ ở cuối dãy. Trong khi cả lớp cười nói rôm rả, tôi chỉ nhìn ra cửa sổ, nơi ánh nắng chiếu xuyên qua hàng phượng vĩ tạo thành những vệt sáng vàng óng. Bất chợt, có ai đó chạm nhẹ vào vai tôi - một cô bé tóc buộc hai bên, nụ cười như nắng:

- Bạn mới hả? Mình tên là Tâm. Ngồi với mình cho vui nhé?

Tôi gật đầu, cười triu mến. Từ giây phút ấy, Tâm trở thành người bạn đầu tiên và cũng là người bạn thân nhất của tôi ở ngôi trường mới.

Chúng tôi nhanh chóng thân thiết: cùng học tập, cùng chơi, cùng ăn sáng, thậm chí còn hẹn nhau thi đua học tốt thật tốt để cùng được điểm mười. Lạ lẫm, mỗi lần tôi có chuyện buồn, Tâm luôn nhận ra, lặng lẽ ngồi cạnh và dúi vào tay tôi viên kẹo nhỏ hay mẫu giấy gấp gọn: "Cố lên! Có mình ở đây rồi!"

Một ngày nọ, Tâm nói nhỏ với tôi:

- Mình làm một chiếc hộp bí mật. Mỗi khi có điều gì muốn chia sẻ nhưng chưa dám nói, chúng mình viết vào giấy, bỏ vào hộp. Cuối tuần, cùng nhau mở ra đọc nhé!

Tôi gật đầu đồng ý. Chiếc hộp nhỏ làm từ bìa cứng, bọc giấy màu xanh da trời, được đặt trên kệ sách bên khung cửa sổ lớp học. Suốt học kỳ ấy, chiếc hộp dần đầy lên với những mẫu giấy ghi lời chúc, lời tâm sự vụn vặt và cả những lần chúng tôi giận nhau rồi làm lành. Tất cả đều nằm trong đó - một thế giới riêng của hai đứa trẻ mười hai tuổi.

Nhưng rồi, một ngày mưa lạnh, Tâm không đến lớp. Cô giáo thông báo Tâm phải chuyển nhà theo bố mẹ. Tôi bàng hoàng, lặng người.

Hôm Tâm đi, tôi đến tiễn bạn ở cổng trường. Cả hai không ai nói gì, chỉ ôm nhau thật chặt. Tâm dúi vào tay tôi chiếc hộp bí mật, giờ đã đầy ắp những mẫu giấy.

- Mình tặng lại bạn. Có thể mình đi xa, nhưng những điều trong này... mãi mãi là của chúng ta.

Tôi ôm cái hộp, nước mắt lặng lẽ rơi.

Nhiều năm trôi qua, chiếc hộp vẫn được tôi giữ gìn như một báu vật. Mỗi lần mở ra, tôi lại cảm nhận được tiếng cười hồn nhiên của Tâm vang bên tai, cảm thấy bàn tay nhỏ bé từng nắm lấy tay tôi trong buổi đầu lạc lõng.

Tình bạn tuổi học trò là thế - chẳng cần những lời hứa hẹn lớn, chỉ cần một người thật lòng bên cạnh, một ánh nhìn sẻ chia. Và đôi khi chỉ một chiếc hộp nhỏ cũng đủ giữ trọn cả bầu trời tuổi thơ.

TỔ 4 - BA BÀN ĐẦU

Phạm Phương Uyên - Lớp 9/10

Nếu ai hỏi tôi đâu là nơi “náo loạn” nhất lớp, thì tôi sẽ không ngần ngại trả lời: Tổ 4 - ba bàn đầu. Mặc dù không phải tổ học giỏi nhất, cũng không yên tĩnh nhất, nhưng lại là tổ vui và gắn bó nhất lớp tôi. Nơi đó có những người bạn mà tôi chắc chắn sẽ không bao giờ quên, bởi chính họ đã làm nên một góc tuổi học trò rất đặc biệt trong tôi.

Ngồi đầu bàn là Đức Kiên, cậu bạn “có tiếng” trong lớp vì... hay bị cô gọi tên. Kiên là một người rất đặc biệt. Dù áo quần đã sơ vin gọn gàng và ngồi học nghiêm túc, nhưng ở cậu ấy vẫn phảng phất một chút... lộn xộn rất riêng. Kiểu như dù đã cố gắng ngoan ngoãn, Kiên vẫn toát ra vẻ gì đó rất khó đoán, vừa lạnh lùng, vừa ấm áp. Cậu có vẻ ngoài ngẫu, nhưng lại là người cực kỳ dễ xúc động. Có lần cô giáo chỉ nói nhẹ một câu: “Cô biết em đang cố gắng mà” - cậu ấy quay mặt ra cửa sổ, mắt đỏ hoe. Và cũng thật là lạ, tôi vẫn nhớ hôm mình quên vở, đang lú loàng cuống, Kiên lặng lẽ đưa quyển vở của mình cho mượn. Nét chữ cứng cáp, hơi nguệch ngoạc, vậy mà sao tôi lại thấy... sạch sẽ và trân quý lạ thường.

Bên cạnh Kiên là Trần Huy - “cây hài” và cũng là “ngọn lửa” của tổ. Huy học rất giỏi, đặc biệt là Toán, nhưng lại không hề “mọt sách” mà rất hòa đồng, vui vẻ. Cậu ấy luôn biết cách làm cho không khí tổ vui hơn, kể cả khi cả đám vừa bị điểm kém môn Lý. Có lần, Nguyễn Tùng - người không quá trầm, cũng chẳng quá sôi nổi - đang ngồi cau mày giải bài toán khó, Huy bỗng lảng lảng vẽ một con gà bé xíu vào góc vở rồi đẩy qua. Tùng cười phá lên, dù tôi không biết tiếng cười ấy có quá to hay không, nhưng đủ để làm cô giáo nhắc nhở. Huy nhìn Tùng cười rồi cười theo, cả tổ suýt nữa cũng cười lây. Tùng là kiểu người có mặt ở đâu thì ở đó không bao giờ bị “ngợp”. Cậu không nói quá nhiều, cũng không quá trầm - kiểu người biết lúc nào nên nói, lúc nào nên im lặng. Làm việc nhóm với Tùng luôn dễ chịu, vì cậu không bao giờ giành phần hơn, mà luôn sẵn sàng hỗ trợ mọi người.

Còn tôi - người đang kể câu chuyện này - là một đứa con gái vui vẻ, hơi tăng động, luôn là người bị cô nhắc đầu tiên khi cả tổ... nói chuyện quá nhiều. Tôi thích không khí ở tổ 4, vì tại tôi có thể vừa học vừa vui, chẳng ai tỏ ra hơn ai. Ai cũng là một mảnh ghép riêng, mà khi ráp lại thì khớp một cách lạ kỳ.

Ngồi cạnh tôi là Mai Anh - cô bạn da trắng, nói chuyện rất có duyên và có “khieu triết lý học đường”. Có lần bị điểm thấp, Mai Anh cười tỉnh bơ và bảo: “Không sao, điểm thấp là do thầy cô chưa hiểu mình thôi.” Chẳng rõ là đang tự an ủi bản thân hay đang an ủi cả tổ, nhưng nhờ vậy mà chúng tôi ai nấy cũng thấy đỡ buồn hơn. Mai Anh là kiểu người có thể biến một buổi kiểm tra dở tệ thành một câu chuyện hài.

Cuối cùng là Việt Anh - tổ trưởng chính thức của tổ 4. Cậu học rất giỏi, là học sinh tiêu biểu, được thầy cô tin tưởng. Nhưng Việt Anh không hề “trưởng giả học làm sang” mà ngược lại, rất hòa đồng và vui tính. Cậu ấy là “bức tường chắn gió” cho tổ mỗi khi bị cô nhắc nhở vì nói chuyện. Mỗi lần cô liếc mắt, Việt Anh lại đứng lên nhẹ nhàng: “Dạ, tụi em chỉ đang trao đổi bài thôi ạ.” Ừ thì... “trao đổi” bằng cách cười khúc khích. Nhưng nhờ Việt Anh mà tổ tôi ít khi bị trừ điểm thi đua! Nhớ nhất là lần

làm bài thuyết trình nhóm. Việt Anh phân công công việc rất nghiêm túc, nhưng khổ nỗi ba “ông tướng” Kiên - Huy - Tùng thì lo chơi suốt buổi, để chúng tôi phải cầm đầu cầm cổ làm. Mãi gần đến ngày nộp, 3 đứa ấy mới bắt đầu vội vàng làm qua loa, rồi năn nỉ ỉ ôi: “Cho tụi tớ có tên với, công tụi tớ cũng góp công mà!” Cuối cùng, vì không nỡ, tụi tôi đành ghi đủ tên. Nhưng bất ngờ là... ba cậu ấy lại xung phong lên thuyết trình, vừa nói vừa minh họa “lạ lùng, vô đối” khiến cả lớp được trận cười nghiêng ngả, cô giáo cũng phải bật cười. Kết quả: tụi tôi được điểm cao nhất lớp, mà vui nhất lại chính là ba người ham chơi kia!

Đối với tôi, tổ 4 - ba bàn đầu là một mảnh thanh xuân rộn rã tiếng cười, là một tập hợp những con người chẳng ai giống ai, nhưng lại rất hợp nhau. Mỗi người một tính cách: Kiên sâu sắc, Huy hoạt náo, Tùng điềm đạm, Mai Anh hóm hỉnh, Việt Anh chắc chắn, còn tôi thì vô tư. Ấy vậy mà khi ghép lại, chúng tôi lại thành một “đội hình hoàn hảo”: học hết sức, chơi hết mình. Mai này, dù mỗi đứa một phương, tôi tin rằng mình sẽ chẳng bao giờ quên những kỷ niệm ấy - nơi vang vọng tiếng cười rộn rã, những lần nói chuyện lén, những ánh mắt vụng về che giấu lỗi bài chưa làm, và cả những tình cảm giản đơn mà chân thành. Thời gian có thể trôi đi, bàn ghế có thể thay đổi, nhưng hình ảnh tổ 4 - ba bàn đầu ấy - với những gương mặt thân quen và tiếng cười trong veo vẫn sẽ mãi là một phần thanh xuân đẹp nhất trong tôi.

P.P.U

TUỔI HỌC TRÒ - BÀN HÒA CA NGỌT NGÀO

Đồng Gia Hân - Lớp 9/6

Thời gian thấm thoắt, chẳng đợi chờ ai. Mới ngày nào khi em còn bỡ ngỡ, rụt rè bước vào cánh cổng trường trung học cơ sở, mà đến nay em đã trở thành những học sinh cuối cấp, sắp sửa rời xa mái trường thân yêu này để tiếp tục hành trình mới. Bốn năm học - một khoảng thời gian không dài, nhưng đủ để gieo vào lòng của em bao kỷ niệm tươi đẹp, bao bài học đáng trân quý và cả những yêu thương không thể nào quên. Nơi đây, chúng em được chở che, dạy dỗ và lớn lên trong tình yêu thương của các thầy cô giáo.

Trước hết, em xin được bày tỏ sự tri ân của mình tới mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu - ngôi nhà thứ hai chứng kiến, nuôi dưỡng từng bước trưởng thành của em mỗi ngày. Những dãy hành lang ngập nắng sớm, những bồn hoa tươi thắm được mọi người chăm sóc trước lớp, tiếng ve râm ran mỗi mùa hè, tiếng trống trường vang lên mỗi sớm mai... tất cả đều đã in sâu vào trái tim nhỏ bé của biết bao nhiêu học sinh. Đây không chỉ là nơi em học con chữ hay những kiến thức mới, mà còn là nơi em được học làm người, biết yêu thương, biết chia sẻ, biết sống có trách nhiệm. Mái

trường chính là bến đỗ bình yên, để từ đây, em đủ vững vàng bước tiếp hướng tới tương lai và ước mơ của mình.

Em xin bày tỏ sự biết ơn chân thành đến cô Hiệu trưởng Hà Thị Ngọc Hoa, người đã thắp sáng ngọn lửa yêu thương và truyền cảm hứng cho biết bao thế hệ học sinh. Cảm ơn cô vì sự tận tâm, sự kiên định và lòng nhân hậu đã giúp ngôi trường THCS Lý Tự Trọng trở thành một mái ấm thực sự. Cô không chỉ mang trong mình trách nhiệm quản lý cao cả, mà còn là tấm gương sáng về tình yêu nghề, lòng nhân hậu và sự tận tụy. Dưới sự dẫn dắt của cô, trường THCS Lý Tự Trọng đã trở thành một nơi chan chứa tình người, một mái ấm tràn đầy niềm tin và hy vọng. Em sẽ luôn khắc ghi hình ảnh người hiệu trưởng hiền từ nhưng nghiêm nghị, luôn dõi theo từng bước đi của học trò.

Tiếp đó, em xin gửi lời tri ân chân thành đến các cô chủ nhiệm lớp của em suốt 4 năm qua - những người mẹ thứ hai đã đồng hành cùng em suốt những năm tháng học trò. Các cô không chỉ dạy cho em bài học trên trang sách, mà còn dạy em cách đối nhân xử thế, cách đối diện với thất bại, cách mỉm cười trước khó khăn, cách sống nhân ái, nghĩa tình. Từng lời nhắc nhở, từng ánh mắt lo lắng, từng dòng chữ phê đồ trong trang vở... nay đã trở thành những kỷ niệm quý giá, để mai này nhớ lại, em chỉ biết mỉm cười biết ơn. Nhờ có thầy cô, lớp học trở thành mái ấm, nơi chúng em được sẻ chia và trưởng thành.

Em cũng xin cảm ơn các thầy cô bộ môn - dù không trực tiếp quản lý lớp nhưng đã lặng thầm đứng trên bục giảng, mang hết tâm huyết và trí tuệ để truyền đạt cho học sinh. Mỗi người một phong cách, một cách truyền đạt riêng, nhưng tất cả đều có chung một điểm: sự tận tâm và tình yêu thương dành cho học trò. Mỗi tiết học của thầy cô không chỉ là kiến thức mà còn là niềm say mê, sự tận tụy. Chính tình yêu nghề ấy đã gieo mầm đam mê học hỏi trong em.

Tuổi học trò - quãng đời đẹp và hồn nhiên nhất của em và bạn bè. Đó là những buổi sáng vội vã đến trường, tiếng cười vang vọng khắp sân, là những giờ ra chơi ríu rít, cười rộ chẳng muốn dừng. Tuổi học trò còn là những lần tim đập rộn ràng trong sự vui sướng khi nhìn thấy trang giấy điểm mười, hay bối rối sợ hãi trước một ánh mắt thoáng qua nơi hành lang lớp học. Ở đó có những tình bạn trong sáng, đáng yêu.

Và có lẽ, chẳng điều gì đẹp bằng khoảnh khắc cùng ngồi bên nhau dưới gốc phượng đỏ rực, nghe tiếng ve ngân rộn rã và bất chợt nhận ra mùa chia tay đã đến gần. Cô bé mơ mộng trong em vừa háo hức chờ đón một hành trình mới, vừa bàng khuâng, lưu luyến vì sẽ phải tạm biệt nơi này, phải rời xa mái trường THCS Lý Tự Trọng thân yêu. Mai này, dẫu có đi muôn phương thì tình cảm dành cho nơi này sẽ mãi không phai. Em sẽ luôn khắc ghi công lao trời biển ấy, luôn tự hào vì đã là học sinh

của ngôi trường Lý Tự Trọng thân yêu này. Xin một lần nữa gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến thầy cô và mái trường. Xin giữ mãi những kỷ ức tuổi học trò như một báu vật trong trái tim, để mỗi khi nhớ về, em lại thấy bồi hồi, xúc động, và thấy lòng mình đầy ắp biết ơn.

Đ.G.H

NGUYỆT OI, ĐỪNG KHÓC!

Nguyễn Trần Thảo Nguyên
Cựu HS niên khoá 2016-2020

Hè đã qua chưa? Cái nắng gay gắt kia vẫn vô tư nhộm vàng khắp sân trường.

Tiếng cô giảng bài thao thao bất tuyệt, học sinh ở dưới chăm chú lắng nghe. Chưa từng thấy giờ học nào mà cả lớp lại ngồi ngoan ngoãn đến thế, lại còn là giờ văn nữa chứ? Có lẽ bất kì ai khi nhìn vào lớp sẽ nhận xét rằng "À! cái lớp này kỷ luật tốt lắm đây".. Nhưng đó chỉ là khi họ chưa nhìn thấy tôi, một học sinh bàn chót nằm ngủ gật ngon lành!

Thật vậy đấy, bàn cuối tuy không nghe rõ giáo viên giảng cái gì, nhưng bù lại làm việc riêng thì đồ thầy nào cô nào soi được (là tôi nghĩ thế). Chắc vì thế mà khu cuối lớp luôn là nơi ẩn náu của các bạn học-sinh-cá-biệt. Hai năm nay rồi đấy, mới hôm nào còn chân ướt chân ráo bèn lén vào lớp mà ngót nghét đã lên khối 8 rồi. Từ khi vào trường tôi đã xin phép cô được ngồi ở dãy cuối, dù tôi không cao lắm.

Vậy là sang thu, nhưng vẫn còn rất nóng. Đó là điều kiện lí tưởng cho một kế hoạch ngủ-hè-lâu-dài của bọn học sinh như tôi. Thường thì những ngày cuối tuần, cả lớp sẽ được dịp "trò chuyện thân ái" với cô giáo chủ nhiệm lâu hơn. Nói đúng hơn là ngày để bạn bè trong lớp thi-nhau-mách-tội đứa này, đứa kia. Tôi dẹo lưng, duỗi tay một cái rồi ngược mắt nhìn đám bạn trong lớp. Một tiếng cạch ghế, lớp trưởng hiền hậu đứng dậy.

- Dạ cô ơi, theo như em thấy thì lớp mình có một vài bạn học còn kém, nhưng mà các bạn lại không chú ý trong giờ. Ví dụ như bạn Tuấn...

Chết thật, tội nghiệp thằng Tuấn. Nó cũng thuộc dạng bọn-bàn-cuối giống tôi đây này. Giờ lại chẳng may lọt vào tầm ngắm của lớp trưởng. Mặt nó xị như than vì bị cô bắt lỗi chỗ rồi. Thương Tuấn quá, Tuấn ơi!

- Và đặc biệt là bạn Nguyệt ạ!

Phát ngôn của bạn lớp trưởng làm mình mém SỐC.

- Em Nguyệt ngồi bàn cuối phải không? Để xem nào... Em lên đây ngồi với bạn Phong đi!

Tôi đảo mắt tìm thằng tên Phong. Cái gì? Cô đùa đấy à? Tại sao từ bàn cuối êm ấm lại phải leo lên tận bàn thứ hai?

Tuy lòng ấm ức nhưng phận là học sinh thì luôn phải nghe theo lời giáo viên!

Những tháng ngày yên bình của tôi chấm dứt từ đó. Cái bạn cùng bàn này tên Phong, đã học giỏi rồi còn chớ, dáng người cao ráo cộng thêm khuôn mặt ưa nhìn. Ngồi cạnh hẳn tự nhiên thấy nhọc dễ sợ...

- Hello! Mình là Phong!

- Phong cái gì mà Phong, biết rồi! Tránh đi giùm cái.

Tôi quá nhỏ. Hôm nay đã là thứ hai đầu tuần, ngày đầu tiên trong cuộc đời tôi phải ngồi cùng bàn với hắn. Buồn chán, tôi đành đút tay vào cặp lời tập sắp vỡ ra, miễn cưỡng chép bài.

- Nguyệt, câu này cậu quên đổi dấu nè.

Hắn chỉ tay vào bài làm của tôi. Thấy vậy, tôi liền cầm bút loay ngoáy sửa lại. Bất chợt lại nhớ ra điều gì đó, tôi mạnh gạt tay hắn ra.

- Liên quan gì đến cậu, chẳng qua tôi thấy mà chưa kịp sửa thôi.

Là con gái, tôi tự thấy bản thân mình đánh đá lấm. Nhưng biết sao được vì đó đã là bản chất ăn sâu vào trong máu rồi cơ mà. Tôi khẽ đánh mắt qua nhìn hắn, thấy hắn vẫn ung dung ngồi làm bài thì mới ngoảnh đi mặc kệ.

Bao nhiêu ngày tháng cứ vô tư trôi qua. Trong khi tôi vẫn cảm thấy ấm ức thì tên kia cứ suốt ngày lân la bắt chuyện.

- Nguyệt ơi, làm bài tập Hóa chưa đấy?

- Chưa biết, mặc kệ tôi.

- Nguyệt, Nguyệt, mượn cây thước tí!

- Tự lấy đi, chẳng rảnh tay đâu.

- Nguyệt này...

Tôi phát mệt não với cái tên nhiều chuyện này! Chỉ muốn có lọ keo 502 ở đây để mà dán miệng hắn lại.

Có một hôm nhớ leo rào vì đi học muộn nên tay phải tôi bị xước và rỉ máu. Với tôi thì cũng chẳng đến nỗi đau đớn lắm, chỉ hơi nhức thôi. Vậy mà như thế nào lại biến thành vết thương nặng trong mắt cậu bạn cùng bàn rồi?

- Cầm đi, chảy máu đau lắm.

Hắn đưa tôi một cái băng dán cá nhân nhưng tôi lại cố tình đánh mặt đi. Ngay sau đó bàn tay tôi lại bị kéo và siết mạnh. Giờ thì mới thấy đau điếng. Tôi bực bội liếc hắn

mà hần vẫn thản nhiên như không, ngồi gờ miếng dán ra rồi mới tự mình dán lên tay tôi. Có thứ gì đó bỗng nhiên xâm chiếm lấy tôi, một thứ cảm giác mùi mẫn đến khó tả...

- Tay này là tay phải, bị đau sẽ không viết bài được. Cậu mà như thế thì tôi sẽ bị cô giáo mắng lây đấy? Sao bướng bỉnh quá vậy Nguyệt?

Tôi bỗng đứng thờ thẩn nhìn về phía cậu, tuyệt nhiên không nói gì thêm. Bởi vì người ta nói đúng quá mà, là tôi bướng thật. Hình như cậu Phong này, cả những đứa bạn trong lớp, đến bây giờ tôi mới nhận ra rằng hầu như tôi chẳng thân lấy một ai. Mọi chuyện, có lẽ đã thay đổi từ khi tôi bị chuyển chỗ ngồi, nhưng không phải hoàn toàn là xấu. Bởi vì ngay lúc này đây, tôi đang nhận được sự quan tâm từ cậu- một người bạn vốn không thân thiết. Lòng tôi như được sưởi ấm một cách kì lạ!

- Cảm ơn.

Phải cố gắng lắm mới thốt ra được hai tiếng đấy đấy. Hình như cậu bị SỐC nhẹ, đơ ra mất mấy giây. Tôi biết mà, một đứa cứng đầu như tôi thì trước giờ nào biết cảm ơn hay xin lỗi ai cái gì. Tôi mới đập nhẹ vào vai cậu một cái. Hai chúng tôi nhìn nhau rồi lại cười cười...

Lá ơi, quen hoa từ bao giờ

Thì thăm nhau những điều hay ho

Bám lấy nhau như đôi bạn thân thiết

Đề làm gì,

Đề được bên nhau nhiều hơn...

Thời gian đã thổi vào nhịp sống của tôi một hơi thở mới.

Dường như tình bạn giữa tôi và cậu đã ra hoa tươi thắm.

Tôi không còn buồn ngủ trong giờ nữa mà chuyên tâm chép bài hơn. Những lúc thấy tôi lơ đãng là cậu lại khẽ “ho khan” một tiếng, vào đầu giờ và ra chơi tôi lại tranh thủ hỏi bài cậu.

- Phong Phong, bài này làm sao?

- Cậu ngốc thế, lấy số này chia số kia là ra thôi.

- Ê, chỗ này đúng chưa?

- Ủ đúng rồi, Nguyệt giỏi, có tiến bộ!

Cứ mỗi lần khen xong là cậu ta lại xoa xoa mớ tóc của tôi, trông rõ ghét! Nhưng tôi lại thích như thế đấy, thích cái cảm giác được cùng với bạn bè mà trước đây tôi chưa từng trải. Nhờ cậu mà tôi từ một học sinh cá biệt trở thành một học sinh khá của lớp, thành tích rất gì là vượt bậc. Chính bạn bè trong lớp đến cả cô giáo cũng đều bắt nạt trước nỗ lực của tôi.

Bạn thân, người giúp tôi khắc phục khuyết điểm từ những cái nhỏ nhất, chính là cậu.

Đã nhiều tháng trôi qua và chúng tôi gắn bó với nhau như hình với bóng. Cậu đi chơi đâu cũng rủ tôi đi cùng, tôi có thứ gì ngon cũng mang cho cậu một phần. Cứ như vậy, nhiều lúc lại ngây ngô bật cười vì giống như một thói quen thế đấy. Những ngày nắng đỏ dài mặt đường, cậu vốn cao lớn nên cơ thể nhỏ bé của tôi lại lọt thỏm trong cái bóng của cậu. Những ngày mưa, cậu lại đề nghị đến chở tôi đi học, tôi cũng vui vẻ đồng ý. Nghịch ngợm hơn, cả hai đứa lại đem bánh kẹo giấu dưới học bàn, lén lút thập thò trong khi giáo viên không để mắt đến. Những tiết học trôi qua tất cả đều rất thú vị và hay ho đối với cả tôi và cậu ấy.

Hôm nay Phong không đi học.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy man mác, vì cậu nghỉ học thì tôi chẳng còn gì để lấy làm vui vẻ nữa. Giờ ra chơi tôi chẳng buồn thò mặt ra ngoài chạy lăng xăng đây đó nữa. Nằm bẹp trên bàn rồi nghĩ ngợi lan man.

- Ê tụi bây, có biết cái gì không, để tao nói cho mà nghe!
- Gì gì, kể nhanh.
- Ông Phong bị viêm màng não đó, nghe đồn phải đi chữa bệnh.

Cả bọn con gái “ồ” lên một tiếng kinh ngạc. Không phải là tôi cố ý nghe lén đâu, là do mấy lời bàn tán kia vô tình lọt vào tai tôi mà thôi. Bọn đấy cũng thật là, sao lại đặt điều nói ra mấy chuyện linh tinh như thế. Phong rất-khỏe-mạnh, không đời nào cậu ấy bị bệnh nặng vậy đâu. Tôi cũng mặc kệ, đang buồn chán nên không rồi chấp lại bọn nó.

Phong đi học lại rồi.

Cậu ấy vẫn nở nụ cười tươi tắn mà nhìn tôi. Giống như ánh mặt trời trên cao kia, lòng tôi bỗng như có trăm hoa đua nở. Đạo này tôi vẫn chăm chỉ hỏi bài cậu, nhưng bên cạnh đó lại nhận thấy cậu thường suy tư trầm ngâm, phải gọi đến mấy tiếng cậu mới trả lời.

Có phải chán chơi với tôi rồi không?

Ngày một, ngày hai, rồi ngày ba, cậu ít đi chung với tôi hẳn. Phong thường đi với Quý - bạn cùng lớp tôi - nhiều hơn, và dường như không quan tâm đến những lời tôi nói. Thình thoảng tôi lại thấy bọn họ thì thà thì thọt một cách rất bí mật, đến tôi cũng chẳng được quyền biết. Phong cũng chẳng rủ tôi đi chơi này kia nữa, cậu cũng không về cùng với tôi mỗi khi tan trường.

Tôi bực. Tôi giận.

Nếu cậu ấy muốn thế, thì tôi cũng sẽ làm vậy. Chúng ta sẽ cùng “chơi” trò tuyệt giao ngay từ bây giờ.

- Nguyệt, làm bài tập Toán chưa?
- Chưa.

- Không hiểu chỗ nào đưa tớ chỉ cho.

- Không cần.

Tôi nhận thấy rằng, những lời ấy thốt ra chẳng khiến tôi thoải mái hơn chút nào. Chúng như những vật muối bị ai đem chà lên, ngứa rất đến khó chịu. Chúng như con dao bén của mòn sợi dây tình bạn vốn rất đẹp để ấy...Tôi thở dài. Vực mặt xuống bàn. Đầu óc rối bời. Không khí ngột ngạt đến khó thở...

Tại sao gió rít

Tại sao lá rụng

Tại sao mọi điều lại trở nên xa xôi?

Cho mặt trời tắt nắng

Chim không còn hót

Mây chẳng buồn xanh

...

Phong nghỉ học, không phải một mà là nhiều ngày.

Điều này không những không khiến tôi nhẹ nhõm đi mà còn phần nào đào xới thêm những lo lắng, buồn bực trong cõi lòng tôi. Không thể nén nỗi lo thêm nữa, hết tiết học, tôi lục đục chạy ra hỏi cô.

● - Ô em không biết à? Phong làm thủ tục chuyển trường rồi, em ấy cũng định di cư luôn.

Tôi lặng đi. Cái tin này bỗng dưng bay đến quá là đột ngột.

Tôi ra sức kìm kẹp lại cơn cảm xúc hỗn độn, tôi muốn sắp xếp lại nó thật đúng đắn, thật thấu đáo nhưng chẳng tài nào làm được.

- Kệ cậu ta, đi đâu làm gì cũng không thềm báo một tiếng, nếu coi mình là bạn thì đã không như vậy.

Tự nhủ thế, rồi “ừ” “ờ” mấy cái cho qua. Vậy là suy nghĩ của tôi đã nhẹ hết sức có thể. Nào ngờ, tan trường, thằng Quý mới chạy vội vàng ra đưa tôi một cái hộp nho nhỏ có gắn nơ. Nó thở hồng hộc rồi bảo.

- Tôi quên, quà sinh nhật của bà đấy.

Ừ nhỉ, hôm nay là sinh nhật tôi mà. Tại đầu óc cứ vùi vào mấy chuyện kia nên bản thân tôi cũng quên khuấy đi. Cơ mà nay lạ ghê, thằng Quý sao lại có chuyện đi tặng quà cho tôi?

- Gì đấy? Của tôi à? Cảm ơn nhé.

- Không phải tôi làm đâu, là Phong đấy.

Vừa nói cậu ta vừa gỡ gỡ mái tóc trông lộn xộn.

- Mấy ngày trước Phong mới nhờ tôi chỉ cách đan len, vì cậu ta không biết. Phải mất mấy ngày thảo luận mới đan được cái hình mà cậu thích đấy, có màu xanh biển tươi tắn mà cậu mê như gì luôn, là Phong bảo thế...

Phong. Phong. Một câu cũng Phong, hai câu cũng là cậu ấy. Tôi bùi ngùi, tự trách sao mình nỡ vô tình. Không phải vì cậu ngó lơ tôi đâu, mà là vì âm thầm chuẩn bị quà cho tôi. Nhưng mà tại sao, đến tận bây giờ tôi mới được biết? Rằng cậu hiểu rõ sở thích của tôi lắm nhé, biết tôi thích màu gì, thích ăn gì, cái gì... Tất tần tật về tôi. Tôi tự hỏi mình đã hiểu cậu được bao nhiêu rồi?...

Cảm ơn Quý, tôi liền vội vã chạy đến trước nhà cậu. Kìa, cửa nhà đóng kín mít, bên trong ô cửa kính cũng chẳng thấy bóng dáng đồ vật nào. Là cậu đi rồi, là tôi chậm trễ mất rồi...

Bất lực. Buồn bã. Giờ đây thứ đang xâm chiếm hết cõi lòng tôi chỉ có sự nuối tiếc vô hạn. Hối hận. Tôi ngồi thu chân lại trước cửa nhà cậu.

Gió ơi đừng thổi nữa

Lòng người lạnh lắm

Khoảng lặng trong lòng, chẳng thể nói

Để một mai gió đưa đi

Cùng những chiêm bao được gặp lại...

...

- Nguyệt, Nguyệt ơi.

Tôi bần thần ngược nhìn người đối diện, lòng chua xót khó tả.

- Sao Phong lại ở đây?

- Tại tớ vẫn cứ nghĩ là Nguyệt sẽ đến, cho nên mới thử quay lại.

Vừa nói, cậu vừa chỉ tay về phía xa. Một chiếc taxi với một phụ nữ trung niên ngồi bên trong. Mẹ đang chờ cậu, vì họ vừa từ sân bay trở về.

- Tớ cũng có một thứ muốn cho Nguyệt nữa!

- Không phải là Phong đã tặng quà cho tớ rồi sao?

Cậu dúi vào tay tôi chiếc vòng bạc mà cậu vẫn thường hay đeo nó mỗi ngày. Có lẽ cậu quý nó lắm, bởi tôi chưa từng thấy cậu tháo nó ra bao giờ.

- Cho cậu đấy, kỉ niệm một năm tình bạn của chúng ta.

Cảm ơn Phong, cảm ơn cậu rất nhiều. Nhưng tớ muốn mỗi năm chúng ta sẽ cùng nhau kỉ niệm tình bạn giống như vậy. Cho đến năm 20 tuổi, hay 30, 50... Tôi thật muốn nói với cậu như vậy. Nhưng tôi sợ, những điều nói ra sẽ kéo theo những giọt nước mắt, cậu sẽ bị vướng bận và lo lắng mất...

- Phong định đi đâu hả?

- Ủ...Mĩ...Đề chữa bệnh...

Những lời nói ngày nào bỗng dưng ùa về ồ ạt trong tâm trí tôi “Ông Phong bị viêm màng não đó, nghe đồn phải đi chữa bệnh...”. Tôi thật muốn òa lên khóc, nhưng phải kìm nén. Phải chăng vì coi tôi là bạn thân, nên cậu mới không nỡ nói ra? Phải chăng vì cậu sợ tôi sẽ nghĩ ngợi nhiều mà quên bằng việc học?

- Tạm biệt cậu!

Phong mỉm cười.

Này nước Mỹ xa xôi ơi, đừng mang bạn tôi đi mất nhé. Bởi vì ngay khoảnh khắc này và cả mai sau, tôi chẳng hề muốn rời xa cậu dù chỉ một giây, một phút!

Tôi cố nghiêng lợi để không phải khóc.

Trông bóng lưng cậu rời đi dần, lấp lửng sau mấy tán lá.

- Nguyệt ơi, đừng khóc.

Đó là câu nói cuối cùng của cậu mà tôi nghe thấy trước khi hình dáng cậu tan vào khoảng trời xanh tít tắp đằng kia. Xe lăn bánh, mờ nhạt, mất hút...

Tôi òa lên nức nở.

N.T.T.N

NGÔI TRƯỜNG EM YÊU

Đan Thanh - Lớp 6/2

Năm nay trường kỷ niệm
Nửa thế kỷ vinh quang
Lý Tự Trọng - mái ấm
Che chở bước em sang.

Thầy cô ân cần dạy
Từng nét chữ, nét người
Diu dắt bao thế hệ
Ươm ước mơ rạng ngời

Hàng phượng hồng rực rỡ,
Ve ngân khúc rộn ràng
Sân trường bao kỷ niệm,
Tuổi học trò dấu yêu.

Em tự hào lớp sáu
Những mầm xanh tương lai
Hứa chăm ngoan, học giỏi
Viết tiếp trang sử vàng.

Năm mươi năm vững bước
Mái trường đẹp biết bao
Chúng em mãi tự hào
Lý Tự Trọng yêu dấu.

Đ.T

MÁI TRƯỜNG NĂM THÁNG

Thịnh Thị Hải

Nửa thế kỷ, mái trường ta rạng rỡ,
Bao thế hệ vun đắp nghĩa thầy cô.
Trang phấn trắng, bảng đen còn vọng nhớ,
Ngọn đèn khuya soi những bước học trò.

Tháng Mười Một, hoa tri ân dâng tặng,
Lời biết ơn ngân vọng giữa trời xanh.
Nắng vẫn sáng trên sân trường lộng gió,
Như tình thầy soi lối những bước lành.

Năm mươi năm - nửa đời người gửi gắm,
Hạt phù sa bồi đắp mạch tri thức xanh.
Từ gian khó đến hôm nay rực rỡ,
Ngôi trường ta vươn cánh tựa trời xanh.
Ngày 20, tháng 11 yêu dấu,
Ngàn hoa thơm kết chặt những tri ân.
Xin kính chúc thầy cô thêm sức sống,
Cùng mái trường, đi trọn những mùa xuân.

Bao thế hệ vun đắp nghĩa thầy cô.
Trang phấn trắng, bảng đen còn vọng nhớ,
Ngọn đèn khuya soi những bước học trò.
Ngày 20, tháng 11 yêu dấu,
Ngàn hoa thơm kết chặt những tri ân.
Xin kính chúc thầy cô thêm sức sống,
Cùng mái trường, đi trọn những mùa xuân.

T.H

MỪNG TRƯỜNG EM TUỔI MỚI

Duy Bình – Lớp 9/8

Trường em - Thành phố biển
Tựa núi biếc Sơn Trà
Ngày ngày sóng biển ca
Mây che mờ mái ngói.

Ngôi trường đang xây mới
Phòng học thêm khang trang
Hàng cây xanh thẳng hàng
Đón bước chân trò nhỏ.

Chúng em vui như Tết
Thi đua học thật chăm
Ngày ngày cố gắng ngoan
Được cô thầy yêu quý.

Trường em năm mươi tuổi
Phát triển và vươn cao
Thành tích đáng tự hào
Trò ngoan, thầy cô giỏi.

Vươn mình nửa thế kỷ
Vững bước giữa mùa xuân
Kỷ nguyên mới trông mong
Trường em luôn tỏa sáng.

D.B

15 NĂM VÀ MỘT LỜI TẠM BIỆT:

Hải Anh - Cựu nhân viên

Mười lăm năm trước, tôi bước chân vào mái trường THCS Lý Tự Trọng với tất cả sự háo hức và ngỡ ngàng của một nhân viên mới. Phòng văn thư nhỏ bé, mùi giấy mới, tiếng lật sổ sách, tiếng gõ máy tính... đã dần trở thành một phần hơi thở quen thuộc trong cuộc sống của tôi. Ngày qua ngày, tôi gắn bó với từng tập hồ sơ, từng con dấu đỏ tươi, và cả những lời chào ấm áp của thầy cô khi bước qua cánh cửa phòng.

Công việc của tôi không ồn ào, không nổi bật, nhưng tôi luôn tin rằng, sự lặng lẽ ấy góp một phần để guồng máy của trường vận hành trơn tru hơn. Có những buổi sáng, tiếng trống trường vang lên hòa cùng tiếng ve râm rân báo hiệu mùa hè, tôi nhìn ra sân, thấy học trò ríu rít ôn bài, thầy cô tất bật bước vào tiết dạy. Những khoảnh khắc giản dị ấy, với tôi, lại quý giá vô cùng. Tôi đã sống, đã làm việc, và đã yêu nơi này như chính ngôi nhà thứ hai của mình.

Thế rồi, cuộc đời vốn chẳng tròn mãi được. Những biến cố bất ngờ buộc tôi phải dừng lại, phải rời xa nơi mà tôi vẫn gọi là "mái nhà thứ hai". Ngày thu dọn bàn

làm việc, tôi chạm vào từng món đồ quen thuộc - cây bút đã cũ, chiếc kẹp giấy bạc màu, tập hồ sơ cuối cùng tôi xử lý - mà nước mắt trực trào. Khoá lại tủ hồ sơ, tôi như khép lại một chặng đường tuổi trẻ, để bước vào một hành trình mới, dù lòng chưa kịp sẵn sàng.

Quyết định ra đi không hề dễ dàng, bởi phía sau cánh cổng ấy là biết bao kỷ niệm, là tình cảm của đồng nghiệp, là những gương mặt học trò thân thương.

Nhớ mãi ngày đó, khi tôi cầm tờ đơn xin nghỉ việc đưa cho chị - người đồng nghiệp, người chị cả đã gắn bó, đùm dắt tôi bao năm qua. Tôi vẫn nhớ như in câu nói của chị: "Chị là người động viên, khuyến

em xin cho chồng về gần vợ, gần con... và giờ cũng chính chị là người phải ký đơn để em nghỉ việc...". Lời nói ghen ngào ấy như một nhát cắt nhẹ vào tim - vừa buồn, vừa thương, vừa như một lời tiễn đưa đầy ân tình.

Hôm nay đây, tôi rời xa mái trường với hành trang là 15 năm kỷ ức! Cảm ơn Ban giám hiệu đã luôn tin tưởng, đồng nghiệp đã kề vai sát cánh, cảm ơn từng thầy cô, học trò đã cho tôi những nụ cười và kỷ niệm đẹp. Có thể mai này, tôi không còn ngồi ở góc phòng văn thư quen thuộc, không còn nghe tiếng trống vang vọng qua ô cửa sổ, nhưng trong trái tim tôi, ngôi nhà Lý Tự Trọng vẫn sẽ mãi là nơi lưu giữ một phần máu thịt của đời mình. Tạm biệt không phải là quên... Tạm biệt để giữ trọn yêu thương, để một ngày nào đó, khi vô tình nghe tiếng ve hay nhìn sắc phượng đỏ, tôi sẽ lại thấy mình đang mỉm cười... như 15 năm qua chưa từng rời xa.

*Mười lăm năm một mái trường
Lý Tự Trọng, chốn tình thương đông đầy
Ngày qua gom nắng, gom mây
Gom từng tập giấy xếp đầy yêu thương.
Văn thư lặng lẽ bên tường
Giữ bao kỷ niệm vẫn vương thắm ngày
Tiếng trống gọi buổi sớm mai
Phượng hồng nhuộm đỏ những vai áo đồng.
Biến đời thất lại một vòng
Bước chân đành phải ngược dòng chia xa
Xin mang tiếng gió, hương hoa
Mang theo nụ cười bạn, trò năm xưa.
Dấu mai có ở phương nào
Trái tim vẫn nhớ ngôi trường thân yêu.*

H. A

LÝ TỰ TRỌNG - HAI MƯƠI LĂM NĂM GẮN BÓ

Kim Dung

Lý Tự Trọng - ngôi trường tôi gắn bó
Mỗi góc nhìn đều rất đỗi thân quen.
Tôi về đây khi mái tóc còn xanh
Lòng nhiệt huyết yêu nghề luôn ấp ủ.

Hai mươi lăm năm, thời gian hơn một nửa
Tóc pha sương, lòng vẫn mãi tinh khôi.
Ánh mắt học trò là hi vọng trong tôi,
Thấp ngọn lửa tin yêu nghề gieo hạt.

Trang giáo án theo năm dài tháng rộng
Lời giảng xưa vang mãi tận bây giờ.
Tiếng trống trường thân quen bao lần nhịp
Nghe trong lòng biết mấy nỗi thương yêu.

Ngôi trường nhỏ - nơi tôi trao tất cả,
Từng bước đi, từng ánh mắt, nụ cười.
Những nét chữ gửi vào trong trang vở,
Một tấm lòng ở lại với muôn nơi.

Bao thế hệ học trò nay khôn lớn,
Cất cánh bay đi khắp mọi phương trời.
Tôi ở lại, trường xưa giờ đỗi khác
Khoác lên mình chiếc áo mới tinh khôi.

Nửa thế kỷ - một chặng đường rực rỡ,
Ngôi trường thân yêu rợp bóng thời gian.
Sừng sững, nguy nga, tráng lệ, dịu dàng
Bao thành tích rạng ngời trong ngày mới.

Thời gian trôi, ngôi trường luôn thay đổi
Dáng dấp, màu sơn, cánh cổng, ghế bàn
Đỏ rực tung bay cờ đỏ huy hoàng
Năm mươi tuổi vững vàng tô sắc thắm.

Trường tôi đó - mái nhà thân thương nhất
Nơi đời tôi tìm thấy những niềm vui
Nơi ước mơ mầm những hạt giống xanh tươi
Xin yêu quý một phần đời gắn bó.

KD

NƠI ĐONG ĐẦY KÝ ỨC CỦA MẸ VÀ NÀY MÂM ƯỚC MƠ EM

Đức Nhân - Lớp 9/4

Cứ mỗi mùa tri ân tháng Mười Một lại về, trong tim em lại dâng lên những cảm xúc thật khó tả, vừa bồi hồi, xúc động, vừa tự hào khi nghĩ về mái trường THCS Lý Tự Trọng - ngôi nhà thứ hai đầy ấp yêu thương và kỷ niệm. Mùa 20/11 năm nay với em càng đặc biệt hơn bao giờ hết, bởi trường ta đang hân hoan chào đón cột mốc 50 năm - nửa thế kỷ vun trồng tri thức và ươm mầm ước mơ cho bao thế hệ học trò.

Em đến với ngôi trường này không chỉ bằng nguyện vọng của chính mình, mà còn mang theo cả một phần ký ức của mẹ - người đã từng là học sinh nơi đây, cách đây hơn hai mươi năm. Ngay từ khi còn bé, em đã được nghe mẹ kể về mái trường đơn sơ, về những buổi học còn thiếu thốn, nhưng thấm đẫm tình thầy nghĩa bạn. Mẹ kể về hàng cây xà cừ rợp bóng mát, nơi từng che chở bao mùa thi; kể về những thầy cô tận tụy, đã gieo vào lòng mẹ những hạt mầm đầu tiên của lòng nhân ái, của tình yêu nghề và khát vọng được đứng trên bục giảng. Chính từ nơi đây - nơi mẹ từng ấp ủ ước mơ - đã chấp cánh để mẹ trở thành một giáo viên như hôm nay.

Những câu chuyện rạo rờ ánh mắt của mẹ năm xưa dần thấm vào em, như một ngọn lửa ấm i mà bền bỉ cháy trong tim. Và rồi ngày em bước qua cánh cổng trường Lý Tự Trọng, cũng là lúc em tiếp nối hành trình của mẹ, viết nên câu chuyện của chính mình. Ba năm trôi qua, giờ em đã là học sinh lớp 9 - lớp cuối cấp. Nhìn lại chặng đường đã đi, em cảm thấy mình thật may mắn và hạnh phúc. May mắn vì được học tập trong một ngôi trường giàu truyền thống, hiện đại; hạnh phúc vì được tự tay ghi lại những kỷ niệm ngọt ngào, chân thành của tuổi học trò, quãng đời đẹp nhất.

Năm học này, trường em mang một diện mạo hoàn toàn mới: khang trang, hiện đại, ngập tràn sức sống. Sân trường rợp bóng cây xanh, từng lớp học sáng bừng ánh nắng, mỗi dãy hành lang, từng bậc cầu thang đều như mang theo hơi thở của sự đổi thay. Nhưng giữa muôn vàn đổi thay ấy, vẫn có những giá trị không thể phai nhòa: đó là truyền thống đáng tự hào, là tình thầy trò sâu đậm, là niềm tin vững chãi được hun đúc qua biết bao thế hệ như chính tinh thần của người anh hùng trẻ tuổi Lý Tự Trọng mà ngôi trường chúng em hãnh diện mang tên.

Điều khiến em luôn xúc động và biết ơn sâu sắc chính là tình cảm của các thầy cô - những người lặng thầm thắp lửa trong trái tim học trò. Thầy cô không chỉ dạy chúng em kiến thức, mà còn dạy cách làm người, cách yêu thương và sống tử tế giữa cuộc đời rộng lớn. Với sự tận tụy không mỏi mệt, thầy cô đã kiên nhẫn lắng nghe, sửa từng lỗi sai nhỏ, dìu dắt từng bước đi chênh chao, để chúng em đủ vững vàng vượt qua thử thách cuối cấp.

Em còn nhớ như in ánh mắt hiền hậu của cô Tiên - giáo viên chủ nhiệm lớp 6 - người đã dang rộng vòng tay đón chúng em những ngày đầu còn bỡ ngỡ. Em nhớ sự nghiêm khắc nhưng ấm áp của cô Tuyên, cô Tuyết - những người đã khiến những con số khô khan trong em bỗng trở

nên gần gũi, thân thương. Mỗi bài giảng, mỗi lời khuyên đều chan chứa một tình yêu thương vô bờ, như những ngọn hải đăng soi rọi con đường em đang đi.

Giữa những ngày cuối cấp chênh vênh, em bỗng thấy mình nhỏ bé trước dòng thời gian. Mỗi bước chân trong sân trường giờ đây đều trở nên chậm rãi hơn, như muốn níu giữ chút gì thân quen trước khi xa. Những ký ức của mẹ năm nào, giờ hòa vào kỷ niệm của em, cùng lớn lên, cùng lặng lẽ neo đậu nơi mái trường này.

Lý Tự Trọng không chỉ là một cái tên, mà là nơi em đã học cách trưởng thành, nơi những ước mơ bắt đầu le lói và dần trở nên rõ hình, rõ dáng. Và có lẽ, dù sau này có đi đến đâu, thì một phần tuổi trẻ của em cũng sẽ mãi nằm lại nơi đây - dưới tán cây, nơi khung cửa lớp, trong ánh mắt thầy cô và tiếng cười bạn bè. Một hành trình đã sắp khép lại, để nhường chỗ cho những bắt đầu mới, nhưng cảm xúc thì sẽ còn ở lại rất lâu.

Đ.N

CÂU THƠ CHỜ BẠN

Trương Ngọc Hồng

Một thời bạn sống cùng ta
 Một thời câu hát chan hòa tình thân
 Một thời lục bát gieo vần
 Câu thơ năm ấy vẫn ngân duyên này.
 Giờ xa ta nhớ những ngày
 Hát vang nhạc hội nắm tay thân tình
 Giờ xa ta nhớ đỉnh ninh
 Được câu thơ bọn chúng mình bình thơ
 Ngân nga từ bấy đến giờ
 Bài thơ dang dở vẫn chờ bạn sang
 Vẫn trường xanh những lá bàng
 Vẫn vui hát lại đã mang chuyện lòng
 Câu thơ giờ vẫn đầy mong
 Câu thơ giờ vẫn chờ trông bạn về.

T.N.H

NƠI NỖI NHỚ GỌI THÀNH TÊN

Mai Thanh Trúc - Cựu học sinh khóa 1991-1995

Nhà văn người Ý Cesare Pavese từng nói: “Chúng ta không nhớ những ngày, chúng ta nhớ những khoảnh khắc.” Quả thật, ký ức chưa bao giờ được đong đếm bằng những tờ lịch vô tình lật qua mà nó được níu giữ bởi những khoảnh khắc tưởng chừng như nhỏ bé nhưng lại đầy ắp cảm xúc. Chỉ khi thời gian đã trôi qua thì con người ta mới thấm thía rằng có những phút giây tưởng chừng bình thường lại mang ý nghĩa sâu sắc đến lạ. Và khi ngoảnh đầu nhìn lại về những chặng đường đã đi qua, ta mới nhận ra rằng tuổi học trò là một quãng thời gian đẹp đẽ và đáng giá biết bao. Có những miền ký ức khi đã khép lại rồi vẫn cứ lặng lẽ ngân vang trong lòng người như một bản giao hưởng không bao giờ tắt. Với tôi, bản giao hưởng ấy chính là những năm tháng được gắn bó dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng thân thương - nơi đã ươm mầm cho bao ước mơ và dệt nên những tháng ngày tuổi trẻ trong sáng và hồn nhiên.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, tôi có dịp đi ngang qua trường THCS Lý Tự Trọng, bất chợt trong lòng lại dâng lên nỗi xúc động khó tả. Những kỉ niệm về năm tháng học tập dưới mái trường thân thương lại ùa về như những thước phim quay chậm. Tôi vẫn nhớ rõ khoảnh khắc tiếng trống trường buổi sáng vang lên,

tim đập thình thịch, chân tay lóng ngóng chạy vào lớp cho kịp giờ. Cảm giác lúc ấy sao mà vừa hồi hộp vừa háo hức. Hồi hộp vì sợ thầy cô nhắc nhở khi đến muộn nhưng cũng rất háo hức khi được gặp bạn bè với bao điều thú vị đang chờ đón. Nhìn qua khung cửa sổ, ngoài sân trường, những chùm phượng vĩ đã nở đỏ rực, từng cánh phượng rơi là tả theo gió như những chú chim lạc đàn. Dưới tán cây, những hàng ghế đá vẫn nằm yên ở đó, vẫn in bóng bao thế hệ học trò đã đi qua.

Nếu sân trường là nơi lưu giữ những kỷ niệm hồn nhiên của tuổi học trò thì bục giảng lại là nơi khắc ghi những dấu ấn thiêng liêng nhất - nơi thầy cô từng ngày lặng thầm gieo mầm tri thức và ước mơ cho chúng tôi. Trên bục giảng năm nào, bóng dáng thầy cô vẫn lặng lẽ sáng ngời như một ngọn lửa dẫn đường mở hướng tương lai. Những bài giảng của cô thầy không chỉ là tri thức mà còn là nguồn cảm hứng bất tận đã thắp lên trong tâm hồn học sinh chúng tôi niềm tin, sự say mê và khát vọng. Đôi lúc, nhìn nét phấn trắng phủ dày bảng đen, nghe mấy lời nhắc nhở mà thấy thương thầy cô vô cùng, bởi chúng tôi biết rằng đằng sau đó là biết bao lo lắng, bao tình thương dành cho học trò. Tôi nhớ lắm những buổi ôn tập đến tận chiều muộn, thầy cô vẫn kiên nhẫn giảng giải

thêm một lần nữa, chỉ sợ chúng tôi bỏ sót một chi tiết, một kiến thức nào. Đằng sau sự nghiêm khắc của thầy cô chính là cả một tấm lòng bao dung và khát khao nhìn thấy học trò của mình trưởng thành, tự tin bước vào kỳ thi quan trọng của cuộc đời. Thầy cô dạy cho chúng tôi kiến thức mà còn dạy cách sống, cách biết yêu thương, biết chia sẻ và biết đứng lên sau mỗi lần vấp ngã. Có những lúc chúng tôi lười biếng, ham chơi, thậm chí mắc lỗi, thầy cô vẫn ở đó, vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở, kiên trì uốn nắn. Công ơn ấy lặng lẽ mà sâu nặng, giống như bóng cây che mát giữa trưa hè oi ả, như ngọn lửa sưởi ấm khi lòng chúng tôi chùng xuống. Để rồi mai này, khi đã đi xa, chúng tôi vẫn nhớ về những ngày tháng dưới mái trường, nhớ về hình bóng thầy cô với tất cả lòng biết ơn và trân trọng.

Nếu có ai hỏi tôi “Giữa muôn vàn kỷ niệm, đâu là giây phút khiến tôi luôn bồi hồi khi nhớ về ngôi trường thân thương?” thì chắc chắn tôi sẽ không ngần ngại mà trả lời đó là những thời khắc cuối năm lớp 9 - khi tôi sắp phải rời xa mái trường THCS Lý Tự Trọng. Những ngày cuối cùng của năm học lớp 9 chính là mảnh ghép quý giá mà tôi không thể nào quên. Bạn bè trong lớp trở nên thân thiết hơn, chúng tôi không còn ngại ngần khi nhờ nhau giảng lại một bài tập khó hay cùng nhau tranh luận sôi nổi về một đáp án. Ai ai cũng sẵn sàng giúp đỡ nhau bằng tất cả tấm lòng, chỉ đơn giản rằng

chúng tôi không muốn có bất kỳ ai bị bỏ lại phía sau. Có khi chỉ là một cái gật đầu đồng ý, một tờ giấy nháp chuyển vội với lời giải ngắn gọn cũng đủ để tiếp thêm sức mạnh cho nhau. Mỗi bữa ăn vội, mỗi ly nước được chia sẻ, tất cả đều trở thành những mảnh ghép nhỏ bé nhưng ấm áp khiến cho những ngày ôn thi đầy áp lực cũng trở nên thật dịu dàng. Ngoài những giờ học căng thẳng, chúng tôi vẫn tụm năm tụm ba, rôm rả kể cho nhau nghe những câu chuyện nhỏ bé trong cuộc sống. Rồi cũng từ đó, mỗi người lại mở lòng và chia sẻ những ước mơ của mình với bạn bè trong lớp. Mỗi lời nói, mỗi nụ cười như đang cố níu kéo những khoảnh khắc cuối cùng của một thời học sinh mộng mơ. Mỗi chiếc lá rơi xuống, mỗi cánh phượng bay trong gió có lẽ đều gói ghém trong đó những mảnh tâm tình ngây thơ, trong sáng của chúng tôi. Thật nhớ những hôm tập văn nghệ cho ngày lễ, cả lớp cùng chen chúc nhau trong phòng học nhỏ, say sưa tập luyện, có đôi khi giọng hát lạc nhịp hay điệu múa vụng về nhưng chính những khoảnh khắc chẳng hoàn hảo đó lại trở thành một phần không thể thiếu của kỷ ức tuổi học trò. Tôi còn nhớ ngày cuối cùng, cả lớp ngồi bên nhau, lặng nhìn từng trang lưu bút chuyển tay. Ai ai cũng cố gắng viết cho nhau những dòng thật chân thành, sợ rằng mai này xa rồi sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại. Có những nụ cười rạng rỡ xen lẫn những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Giữa không gian tràn ngập cảm xúc ấy, cả lớp ôm chầm lấy nhau, nghẹn ngào không nói thành lời. Chúng tôi biết rằng, sau hôm nay, mỗi người sẽ phải tự bước đi trên con đường riêng, mang theo những hoài bão và ước mơ để đến với tương lai nhưng chắc chắn một điều trong trái tim của mỗi người vẫn sẽ luôn nhớ về mái trường THCS Lý Tự Trọng - nơi nơi lưu giữ bao tiếng cười và nước mắt, nơi ươm mầm cho bao thế hệ học trò. Từng khoảnh khắc nhỏ dưới mái trường THCS Lý Tự Trọng đã góp phần dệt nên bức tranh thanh xuân của chúng tôi mà mỗi lần nhớ lại, lòng tôi lại bất giác bồi hồi, xao xuyến. Thời gian có trôi qua bao lâu thì có lẽ những kỷ niệm ấy vẫn luôn vẹn nguyên trong tim của mỗi học sinh như một bản nhạc không lời, ngân vang mãi nơi miền ký ức mang tên Lý Tự Trọng.

Năm tháng cứ thế trôi qua, giờ đây chúng tôi mỗi người một ngả, cánh cửa cấp ba rồi cánh cổng đại học lần lượt mở ra, cuốn chúng tôi vào những hành trình mới. Thế nhưng, trong sâu thẳm trái tim tôi, ký ức về Lý Tự Trọng vẫn là một điều gì đó khó phai nhạt. Lần gần nhất đi ngang qua trường, tôi bỗng ngỡ ngàng khi nhìn thấy ngôi trường nay đã khoác lên mình một diện mạo mới, một chiếc áo mới. Những dãy phòng học khang trang hơn, sân trường rộng rãi, rợp bóng cây xanh. Cánh cổng trường năm nào nay đã đổi khác, được xây dựng kiên cố và uy nghiêm hơn, như một biểu tượng

chào đón bao thế hệ học sinh. Dẫu vậy, tiếng trống trường vẫn vang vọng như xưa, hàng ghế đá quen thuộc vẫn còn đó, gợi về bao kỷ niệm êm đềm của một thời học sinh hồn nhiên, ngây thơ. Giữa bao đổi thay ấy, chúng tôi - những học sinh khóa 2015 -2019 tự hỏi: "liệu rằng ngôi trường có còn nhớ đến chúng tôi không? Có còn nhớ những buổi sáng sân trường rộn rã tiếng cười, những chiều phượng đỏ rơi đầy lối đi hay những dấu chân vội vã in hằn trên hành lang cũ?" Dù câu trả lời có thể nào, chúng tôi vẫn tin rằng, trong từng bức tường, hàng ghế đá và tiếng trống trường vang vọng, vẫn còn lưu giữ bóng dáng, tâm tình của một thế hệ học trò đã đi qua. Ngôi trường giờ đây không chỉ lớn mạnh về hình thức mà còn trưởng thành trong truyền thống dạy và học. Đội ngũ thầy cô giáo vẫn tận tụy hết mình, vẫn lặng lẽ vun trồng tri thức cho các thế hệ học trò. Học sinh nối tiếp nhau gặt hái được nhiều thành tích, làm rạng danh mái trường. Trường THCS Lý Tự Trọng chính là minh chứng sống cho sự phát triển và khẳng định niềm tự hào của biết bao thế hệ đã từng trưởng thành từ mái trường này.

Nhân dịp kỉ niệm 50 năm thành lập trường THCS Lý Tự Trọng, chúng ta lại có dịp cùng nhau nhìn lại chặng đường nửa thế kỷ đã đi qua với biết bao dấu ấn đáng tự hào. Năm mươi năm - một quãng thời gian đủ dài để mái trường nhỏ bé ngày nào trở thành một

ngôi trường khang trang, hiện đại, vững bước trong sự nghiệp trồng người. Kỷ niệm 50 năm thành lập không chỉ là dịp để tri ân công lao to lớn của các thế hệ thầy cô giáo, cán bộ, nhân viên nhà trường mà còn là cơ hội để thế hệ học sinh hôm nay, mai sau thêm tự hào, thêm trách nhiệm giữ gìn và phát huy truyền thống quý báu ấy. Chúng ta có quyền tự hào về những gì mái trường đã đạt được, đồng thời cũng nuôi dưỡng niềm tin vững chắc rằng, trong tương lai, trường THCS Lý Tự Trọng sẽ tiếp

tục vươn xa, trở thành điểm sáng của ngành giáo dục, nơi chấp cánh cho ước mơ của biết bao thế hệ học sinh. Xin chúc cho trường THCS Lý Tự Trọng mãi mãi là ngọn hải đăng soi sáng cho bao thế hệ học trò, chúc thầy cô luôn mạnh khỏe để giữ mãi ngọn lửa nhiệt huyết và yêu thương, chúc các thế hệ học sinh hôm nay và mai sau sẽ tiếp tục viết tiếp những trang vàng thành tích để ngôi trường ngày càng vươn cao, vươn xa hơn nữa.

Nửa đời hoa nở sân trường,

Năm mươi năm thấm tình thương dạt dào.

Chúc cho trường mãi vươn cao,

Ươm mầm trí tuệ, ngọt ngào ngày sau.

Thời gian dẫu có bạc màu,

Ân tình ở lại khắc sâu trong lòng.

T.T

VỀ THĂM TRƯỜNG CŨ BẠN MÌNH ƠI!

Đặng Thị Thủy

Rồi chúng mình có về đủ không
Hồi các bạn thân yêu ngày xưa học chung một lớp?
Thời gian trôi nhanh như tia chớp
Tháng 11 mùa lá vàng - cũng là ngày hội ngộ "Gợi lại dấu yêu xưa"

Hành trang quay về đã gói ghém xong chưa?
Tắt bật nắng mưa nhiều năm rồi đã trải
Chuyện nhớ chuyện quên vẫn còn nơi đó mãi
Nên mình rủ tìm về những yêu dấu xa xôi?

Rồi chúng mình sẽ về đủ cả thôi
Từ độ chia tay có người còn chưa gặp mặt
Muôn nẻo xa gần mình cùng nhau góp nhặt
Những kỷ niệm tuyệt vời nuôi nắng tuổi thanh xuân

Chúng mình về rồi sẽ thấy bằng khuâng
Đứa nọ nhắc đứa kia đứa này hỏi thăm đứa khác
Rồi thầy cô kể cho nghe những chuyện xa tít tắp
Về ngôi trường cũ ngày nào chỉ còn trong những tấm ảnh phai pha?

Sắp được gặp nhau rồi, nhiều lắm những thiết tha
Tủi tủi hờn hờn rưng rưng nghẹn nghẹn
Tay bắt mặt mừng và cả còn e thẹn
Mấy chục năm tròn kể sao hết yêu thương

Hẹn gặp nhau giữa mảnh đất quê hương
Nơi chúng mình lớn lên những ngày tươi đẹp nhất
Bạn - mình - thầy cô - nỗi niềm riêng chất ngất
Chúng mình tìm về, yêu dấu mãi trong tim.

Đ.T.T

Thank You

*"Dầu đục, dầu trong, con sông vẫn chảy,
Dầu vắng, dầu đông, dòng người vẫn đi..."*

Năm mươi năm – Nửa thế kỉ vươn mình
Ươm mầm xanh, cháy lên bao khát vọng
Ngọn hải đăng giữa Sơn Trà rực sáng
Đoàn kết – Vươn xa – Nhiệt huyết – Tiên phong.

**DANH SÁCH CẤP ỦY CHI BỘ TRƯỜNG THCS LÝ TỰ TRỌNG
TỪ KHI THÀNH LẬP ĐẾN NAY**

TT	HỌ VÀ TÊN	CHỨC VỤ	THỜI GIAN ĐẢM NHIỆM - CÁC NHIỆM KỲ	
1	Lại Thị Nguyệt Quế	Bí thư chi bộ	10 năm	1999 - 2009
2	Phạm Thị Phương Mai	Phó Bí thư chi bộ	9 năm	1999 - 2008
3	Vũ Thị Lựu	Chi ủy viên	8 năm	2001 - 2005
		Phó Bí thư chi bộ		2008 - 2009
4	Nguyễn Thị Luyến	Phó Bí thư chi bộ	10 năm	01/2010 - 2020
5	Phạm Hùng	Chi ủy viên	14 năm	2008 - 01/2010
		Bí thư chi bộ		01/2010 - 2021
6	Đinh Thị Anh Đào	Chi ủy viên	20 năm	2005 - 2025 (NK 2025-2030)
7	Hà Thị Ngọc Hoa	Phó Bí thư chi bộ	8 năm	2018-2021
		Bí thư chi bộ		2022-2025 (NK 2025-2030)
8	Nguyễn Thị Thuý	Phó Bí thư chi bộ	4 năm	2022-2025 (NK 2025-2030)
9	Nguyễn Thị Lý	Chi ủy viên	4 năm	2022-2025 (NK 2025-2030)
10	Lê Viết Sang	Chi ủy viên	4 năm	2022-2025 (NK 2025-2030)

**DANH SÁCH CÁN BỘ, GIÁO VIÊN, NHÂN VIÊN
TRƯỜNG THCS LÝ TỰ TRỌNG TỪ NĂM 1975 ĐẾN NAY**

1. TẬP THỂ LÃNH ĐẠO

TT	HIỆU TRƯỞNG	GHI CHÚ	PHÓ HIỆU TRƯỞNG	GHI CHÚ
1	Mai Cư	1975 - 1976	Huỳnh Hải Tứ	1976 – 1977 (Đã mất)
2	Phạm Văn Đầu	1976 - 1977 (Đã mất)		
3	Trần Thị Ánh Huyền	1977 - 1980	Nguyễn Ngọc Quang	1977 - 1978
			Trần Khoan	8/1978-1980
			Trương Quang Đề	Bồ tức Cấp I
4	Chu Thị Hồng Tuyến	1980 - 1988 (Đã mất)	Đinh Thị Lê Liễu	1980 – 1990 (Đã mất)
			Nguyễn Thị Bích Liệu	1980 - 1981
			Võ Thị Sơn Hà	1986 - 1991
5	Nguyễn Tấn Cả	1976 - 1997 (Đã mất)	Nguyễn Văn Đích	2/1982 - 8/1990
			Trương Văn Trường	1992 - 2/1997
			Nguyễn Văn Thức	1/1989 - 10/1989
			Phạm Thị Phương Mai	1989 - 1997
6	Phạm Thị Phương Mai	10/1997 - 8/2008	Nguyễn Văn Cường	9/1982 - 1/4/2009 (Đã mất)
			Nguyễn Văn Hữu	8/1997 - 8/2008
7	Trương Ngọc Hồng	2008 - 2016	Lê Văn Hoàn	2009 - 2016
			Phạm Hùng	2008 - 2016
8	Phạm Hùng	01/2017 - 4/2021	Nguyễn Trần Tấn Quốc	6/2016 - 3/2020
			Hà Thị Ngọc Hoa	1/2017 - 11/2021
			Lê Viết Sang	3/2020 đến nay

9	Hà Thị Ngọc Hoa	12/2021 đến nay	Lê Viết Sang	8/2022 đến nay
			Nguyễn Thị Thuý	

2. DANH SÁCH GIÁO VIÊN CẤP I

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Phan Thị Vân Hương	Về hưu	16	Cô Lê	Chuyển trường
2	Nguyễn Thị Kiêm	Chuyển trường	17	Hoàng Thị Minh Huy	Chuyển trường
3	Lê Văn Lộc	Chuyển trường	18	Nguyễn Thị Sen	Chuyển trường
4	Nguyễn Tuấn Khanh	Chuyển trường	19	Hồ Thị Lê	Chuyển trường
5	Phạm Thị Nở	Chuyển trường	20	Cô Hồng Loan	Chuyển trường
6	Tào Thị Thanh Hải	Chuyển trường	21	Thầy Thọ	Chuyển trường
7	Phạm Thị Lệ Phúc	Chuyển trường	22	Phạm Thị Anh	Chuyển trường
8	Lê Thị Hiền	Chuyển trường	23	Đinh Thị Chinh	Chuyển trường
9	Nguyễn Ngọc Quang	Về Phòng GD	24	Nguyễn Thị Bích Huệ	Chuyển trường
10	Cô Xuân Ba	Chuyển trường	25	Nguyễn Văn Bương	Nghỉ hưu
11	Cô Tuyết Đàm	Chuyển trường	26	Lê Văn Thắng	Nghỉ dạy
12	Nguyễn Thị Thy	Chuyển trường	27	Nguyễn Văn Tiến	Nghỉ dạy
13	Trần Thị Kim Sa	Chuyển trường	28	Tôn Nữ Bạch Yến	Nghỉ hưu
14	Tốt Boan	Chuyển trường	29	Bùi Văn Được	Chuyển trường
15	Lê Văn Nhiệm	Chuyển trường			

3. DANH SÁCH NHÂN VIÊN TỔ VĂN PHÒNG

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Trần Văn Được	Thư viện	18	Nguyễn Văn Tuấn	Bảo vệ
2	Nguyễn Thị Lan	Thư viện	19	Võ Thị Kim Oanh	Kế toán
3	Dương Thị Uyên Vy	Văn thư	20	Lê Thị Anh	Văn thư
4	Lê Thị Bích Liên	Văn thư	21	Võ Thị Thùy	Kế toán
5	Lê Thị Chiến	TPT	22	Lê Tấn Hoàn	TPT
6	Nguyễn Thị Huyền	Y tế	23	Lê Thị Thanh Thảo	TPT
7	Mai Văn Ba	Bảo vệ	24	Nguyễn Lê Thảo Nhi	TPT
8	Nguyễn Hóa	Bảo vệ	25	Lương Trí Thông	TPT
9	Nguyễn Thị Bốn	Bảo vệ	26	Dương Thị Thu	Thư viện
10	Nguyễn Thị Hồng	Bảo vệ	27	Nguyễn Thị Hiền	Y tế
11	Dương Thị Hòa	Bảo vệ	28	Ng. Thị Phương Thảo	Kế toán
12	Nguyễn Thanh Hoàng	Bảo vệ	29	Ng. Thị Hoàng Chi	Văn thư
13	Nguyễn Văn Lâm	Bảo vệ	30	Đặng Thị Ngọc Trâm	TB-PBM
14	Lê Thị Hoa	Phục vụ	31	Nguyễn Thị Linh	BV- Phục vụ
15	Thân Phước	Bảo vệ	32	Phạm Khắc Lương	BV- Phục vụ
16	Nguyễn Thị Kim Hồng	TPT	33	Nguyễn Đức Thuận	BV- Phục vụ
17	Hồ Nam	Bảo vệ			

4. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ TOÁN - TIN

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Nguyễn Phong	Nghỉ hưu	28	Võ Thị Hà	Chuyển trường
2	Cao Sỹ Loan	Nghỉ hưu	29	Võ Thị Hồng Tuyết	Nghỉ hưu
3	Cao Thị Tuyết	Chuyển trường	30	Vũ Thành Vinh	Chuyển trường
4	Đàm Lâu	Chuyển trường	31	Vũ Thị Lựu	Chuyển trường
5	Đỗ Thị Cam	Chuyển trường	32	Cao Ngọc Vinh	Chuyển trường
6	Đỗ Thị Diệu Khanh	Chuyển trường	33	Phan Thị Thanh Nhàn	Chuyển trường
7	Hồ Thị Hường	Nghỉ hưu	34	Đặng Thị Thoa	Chuyển trường
8	Lê Đình Yên Minh	Chuyển trường	35	Đào Thị Định	Chuyển trường
9	Lê Tường Linh	Chuyển trường	36	Cù Thị Thanh Hồng	GV tại trường
10	Trần Ngọc Ban	Chuyển trường	37	Mai Thị Thanh Trúc	GV tại trường
11	Nguyễn Thị Bích Ngọc	Chuyển trường	38	Phùng Thị Kim Liên	GV tại trường
12	Nguyễn Thị Chanh	Chuyển trường	39	Nhữ Anh Nguyệt	GV tại trường
13	Nguyễn T. Hồng Ngọc	Chuyển trường	40	Nguyễn T. Ánh Tuyết	GV tại trường
14	Nguyễn Thị Len	Nghỉ hưu	41	Bùi Thị Hương	GV tại trường
15	Nguyễn Thị Lợi	Chuyển trường	42	Nguyễn Thị Phúc	GV tại trường
16	Hoàng Thị Thanh	Chuyển trường	43	Lê Thị Trường	GV tại trường
17	Nguyễn Thy Đan	Chuyển trường	44	Võ Thị Thu Phương	GV tại trường
18	Phạm Càn	Chuyển trường	45	Đặng Công Quang	GV tại trường
19	Phạm Thị Thu	Đã mất	46	Nguyễn Đức Khánh	GV tại trường
20	Phạm Việt Thành	Chuyển trường	47	Đỗ Thị Hạnh	GV tại trường
21	Trần Kim Thòa	Chuyển trường	48	Hoàng Thị Thuý Hạnh	GV tại trường
22	Trần Thị Hạnh	Nghỉ hưu	49	Trần Thị Thanh Tâm	GV tại trường
23	Thầy Tuấn	Chuyển trường	50	Lê Thị Tuyên	GV tại trường
24	Trần Văn Hồng	Chuyển trường	51	Lê Văn Trung	GV tại trường
25	Lê Xuân Sĩ	Chuyển trường	52	Lê Ngọc Anh	GV tại trường
26	Ngô Thị Lợi	Chuyển trường			
27	Đinh Thị Xuân Thọ	Chuyển trường			

5. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ VĂN - GDCD

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Bùi Thị Liên Thanh	Nghỉ hưu	30	Võ Thị Sơn Hà	Chuyển trường
2	Đặng Thị Minh Long	Chuyển trường	31	Trần Văn Trí	Chuyển trường
3	Hồ Thị Thanh Hà	Chuyển trường	32	Võ Thị Lệ Chi	Chuyển trường
4	Lại Thị Nguyệt Quế	Nghỉ hưu	33	Võ Thị Thanh	Chuyển trường
5	Lê Thị Bích Thao	Nghỉ hưu	34	Tổng Văn Chính	Chuyển trường
6	Lê Thị Tùng	Nghỉ hưu	35	Nguyễn Thị Luyến	Nghỉ hưu
7	Mai Thị Ty	Nghỉ hưu	36	Lê Văn Nhân	Nghỉ hưu
8	Nguyễn Trần Thu Hà	Chuyển trường	37	Nguyễn T. Liên Thủy	Nghỉ dạy
9	Phạm Thị Hường	Nghỉ hưu	38	Trương Thị Phương	Chuyển trường
10	Trương Thị Thủy	Nghỉ hưu	39	Trần Thị Khánh Huyền	GV tại trường
11	Vũ Thị Mai	Nghỉ hưu	40	Trần Thị Thu Hương	GV tại trường
12	Vũ Thị Thanh Lý	Nghỉ hưu	41	Nguyễn Thị Kim Dung	GV tại trường
13	Đinh Thị Kim Xuyên	Nghỉ hưu	42	Nguyễn Thị Lý	GV tại trường
14	Lê Ngọc Anh	Chuyển trường	43	Nguyễn Thị Hoàn	GV tại trường
15	Lê Ngọc Tê	Chuyển trường	44	Lê Thị Ngọc	GV tại trường
16	Nguyễn Thị Hai	Chuyển trường	45	Nguyễn Thị Bảo Trinh	GV tại trường
17	Nguyễn Thị Thy	Chuyển trường	46	Lê Thị Hiền	GV tại trường

18	Nguyễn Văn Chấn	Nghỉ hưu	47	Phan Văn Chi	GV tại trường
19	Nguyễn Văn Kiên	Chuyên trường	48	Đinh Thị Hoài	GV tại trường
20	Phan Văn Bình	Chuyên trường	49	Lê Thị Thùy	GV tại trường
21	Nguyễn Tuấn	Chuyên trường	50	Nguyễn Thị Kim Chi	GV tại trường
22	Trần Thị Kim Thoa	Chuyên trường	51	Tôn Lê Minh Hạnh	GV tại trường
23	Trần Thị Thanh Hải	Chuyên trường	52	Trần Thị Thanh Tân	GV tại trường
24	Lê Thị Châu	Chuyên trường	53	Lê Thanh Trúc	GV tại trường
25	Trần Thị Thu Ba	Chuyên trường	54	Trịnh Thị Yến Nhi	GV tại trường
26	Hồ Đắc Thọ	Chuyên trường	55	Hoàng Ngọc Anh	GV tại trường
27	Trần Thị Nhị Hà	Chuyên trường			
28	Nguyễn Đức Phụng	Chuyên trường			
29	Phạm Thị Lệ Chi	Chuyên trường			

6. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ NGOẠI NGỮ

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Bùi Thị Hằng Thơ	Nghỉ hưu	19	Phan Xuân Nam Hải	Chuyên trường
2	Công Tấn Tôn Nữ Bích Loan	Chuyên trường	20	Trần Thị Ngọc Lan	Chuyên trường
3	Đinh Thị Bích Thảo	Chuyên trường	21	Trần Thị Thu Hồng	Chuyên trường
4	Hồ Thị Lê	Chuyên trường	22	Văn Quý Tùng	Chuyên trường
5	Huỳnh Hải Thanh Nguyên	Chuyên trường	23	Vũ Văn Thịnh	Chuyên trường
6	Huỳnh Thị Tuyết Nhung	Nghỉ hưu	24	Đoàn Quyền	Nghỉ hưu
7	Huỳnh Văn Phụng	Chuyên trường	25	Nguyễn Thị Ánh Tuyết	Chuyên trường
8	Lê Hữu Lợt	Chuyên trường	26	Phạm Thị Tuyết Ngân	Chuyên trường
9	Lương Văn Vinh	Chuyên trường	27	Phùng Thị Ngọc Trinh	Chuyên trường
10	Nguyễn Đức Thịnh	Chuyên trường	28	Lê Thị Thanh	GV tại trường
11	Nguyễn Thị Mai Thi	Chuyên trường	29	Trần Thị Nhật Tiên	GV tại trường
12	Nguyễn Thục Hạnh	Chuyên trường	30	Đoàn Thị Ngọc Bích	GV tại trường
13	Nguyễn Văn Hùng	Chuyên trường	31	Phạm Thị Quỳnh	GV tại trường
14	Nguyễn Văn Vinh	Chuyên trường	32	Nguyễn T. Thanh Ngọc	GV tại trường
15	Võ Ngọc Bích	Chuyên trường	33	Đặng Thị Thủy	GV tại trường
16	Phan Văn Lý	Chuyên trường	34	Thái Thị Mỹ Duyên	GV tại trường
17	Trần Đình Ân	Nghỉ hưu	35	Nguyễn T. Ngọc Trinh	GV tại trường
18	Trần Thị Mỹ Nhung	Chuyên trường	36	Nguyễn Thị Tổ Uyên	GV tại trường

7. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ SỬ - ĐỊA

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Lê Thị Hoa	Nghỉ hưu	15	Trần Quang Thành	Chuyên trường
2	Lê Thị Thắng	Nghỉ hưu	16	Phạm Thị Phượng	Nghỉ hưu
3	Ngô Thị Khiếu	Chuyên trường	17	Võ Thị Dung	Chuyên trường
4	Nguyễn Đắc Xứng	Chuyên trường	18	Phạm Quốc Hưng	Chuyên trường
5	Nguyễn Đình Thế	Chuyên trường	19	Cao Thị My	GV tại trường
6	Nguyễn Thị Hằng	Chuyên trường	20	Đỗ Thị Chiến	GV tại trường
7	Nguyễn Thị Nhị Hà	Chuyên trường	21	Nguyễn Thị An	GV tại trường
8	Nguyễn Thị Thu Hiền	Chuyên trường	22	Lê Thị Chinh	GV tại trường
9	Nguyễn Thị Vĩnh	Chuyên trường	23	Đỗ Thị Liên	GV tại trường
10	Phạm Thị Vinh	Nghỉ hưu	24	Nguyễn Thị Hạnh	GV tại trường
11	Võ Thị Thê	Chuyên trường	25	Nguyễn Thị Lâm Thu	GV tại trường
12	Võ Thị Thủy Dương	Chuyên trường	26	Lê Dương Bảo Trâm	GV tại trường

13	Lê Thị Kim Oanh	Chuyên trường	27	Lê Huỳnh Trân Châu	GV tại trường
14	Bùi Thị Lê	Chuyên trường			

8. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ KHOA HỌC TỰ NHIÊN

(Được thành lập trên cơ sở gộp 02 tổ Lý - Công nghệ và tổ Hoá - Sinh)

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Bùi Thị A	Chuyên trường	21	Võ Văn Bồi	Nghỉ hưu
2	Bùi Thị Việt Nga	Nghỉ hưu	22	Ng. Thị Đoan Hương	Chuyên trường
3	Đặng Thị Bạch Tuyết	Nghỉ hưu	23	Hồ Ngọc Thủy Tiên	Chuyên trường
4	Nguyễn Thị Bích Ngọc	Nghỉ hưu	24	Đinh Thị Anh Đào	GV tại trường
5	Nguyễn Thị Hồng Nga	Chuyên trường	25	Hoàng Thị Bảo Oanh	GV tại trường
6	Lê Thị Xuân Hòa	Chuyên trường	26	Nguyễn Thị Linh	GV tại trường
7	Cù Hữu Sơn	Chuyên trường	27	Nguyễn Thanh Hùng	GV tại trường
8	Cô Lưu	Chuyên trường	28	Nguyễn Thị Bích Ngọc	GV tại trường
9	Cô Thủy Trang	Chuyên trường	29	Lê Thị Ngoan	GV tại trường
10	Phan Thị Thu Hà	Chuyên trường	30	Nguyễn Thị Hiền	GV tại trường
11	Trần Thị Ánh Nguyên	Nghỉ hưu	31	Mai Thị Lệ Trinh	GV tại trường
12	Trần Thị Hồng Bích	Nghỉ hưu	32	Lê Thị Ngọc Phượng	GV tại trường
13	Trần Thị Nhung	Nghỉ hưu	33	Trần Thị Hải Yến	GV tại trường
14	Trịnh Thị Minh Hiền	Chuyên trường	34	Nguyễn Thị Kim Hồng	GV tại trường
15	Võ Thị Mỹ Trang	Chuyên trường	35	Trần Thị Hà Thu	GV tại trường
16	Hoàng Thanh Hải	Chuyên trường	36	Ng. Thị Phương Oanh	GV tại trường
17	Nguyễn T. Hồng Hạnh	Chuyên trường	37	Kiều Thị Thảo	GV tại trường
18	Nguyễn Thị Liên	Nghỉ hưu	38	Nguyễn Thành Kim	GV tại trường
19	Phạm Phú Thy Thy	Chuyên trường	39	Đoàn Thị Mỹ Hà	GV tại trường
20	Nguyễn Thị Mỹ Nhung	Chuyên trường			

9. DANH SÁCH GIÁO VIÊN TỔ THỂ MỸ (Trước đây còn gọi là tổ Thể dục)

TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ	TT	HỌ VÀ TÊN	GHI CHÚ
1	Nguyễn Văn Trợ	Nghỉ hưu	14	Nguyễn Văn Sang	Chuyên trường
2	Phạm Thị Kim Khánh	Chuyên trường	15	Nguyễn Mạnh Tuấn	GV tại trường
3	Thiều Thị Hồng	Chuyên trường	16	Mai Trọng Tường	GV tại trường
4	Trương Thanh Ngoan	Chuyên trường	17	Phạm Thị Vân An	GV tại trường
5	Vũ Thế Hệ	Chuyên trường	18	Vũ Thị Thu Trang	GV tại trường
6	Vũ Thị Hương	Nghỉ hưu	19	Huỳnh Thị Hiền	GV tại trường
7	Nguyễn Hoàng	Chuyên trường	20	Trần Thị Ánh Hồng	GV tại trường
8	Nguyễn Phúc Huệ	Chuyên trường	21	Thịnh Thị Hải	GV tại trường
9	Nguyễn Quang Ngọc	Chuyên trường	22	Phạm Thị Phượng	GV tại trường
10	Nguyễn Thanh Sơn	Chuyên trường	23	Phạm Thị Mỹ Diệu	GV tại trường
11	Nguyễn Thị Dung	Chuyên trường	24	Nguyễn Hải Yến	GV tại trường
12	Tôn Nữ Tường Vy	Chuyên trường	25	Lê Thị Tâm	GV tại trường
13	Nguyễn T. Hồng Chiến	Chuyên trường	26	Nguyễn Mạnh Tường	GV tại trường

MỤC LỤC

Lời ngỏ

Phần I: Những chặng đường phát triển.....01

Lý Tự Trọng - một biểu tượng của niềm tin và khát vọng.....	02
Năm mươi năm hành trình - nửa thế kỷ vươn mình rực rỡ.....	04
Hồi ức một thời gieo hạt.....	07
Hương thời gian.....	08
Trường THCS Lý Tự Trọng - Nơi gieo mầm những hoài bão và ước mơ.....	12
Ngôi trường năm mươi mùa lá.....	14
Ký ức mái trường xưa.....	15
Hành trình gieo hạt yêu thương dưới mái trường Lý Tự Trọng.....	16
Chi Đoàn Lý Tự Trọng trong hành trình nửa thế kỷ.....	18
Liên đội trường Thcs Lý Tự Trọng - 50 năm xây dựng và phát triển.....	21
Tổ Toán - Tin nơi gieo hạt trí tuệ, vươn mình khát vọng.....	24
Tổ Ngữ văn - Giáo dục công dân - Gieo mầm xanh, nở những mùa hoa đẹp.....	26
Tổ Ngoại ngữ - Nửa thế kỷ đồng hành cùng sự nghiệp giáo dục.....	29
Tổ Khoa Học Tự Nhiên - Đoàn kết, sáng tạo, vững bước vươn xa.....	31
Tổ Sử - Địa, Nửa thế kỷ - hành trình của khát vọng và tâm huyết.....	33
Tổ Văn phòng - Âm thầm một tấm lòng.....	35
Dưới bóng cây năm mươi.....	37
Dấu ấn người dẫn đường.....	39
Lý Tự Trọng - Dấu ấn thời gian.....	43
Có một tình yêu từ rẻo cao.....	44

Phần II: Khúc ca người gieo hạt47

Ngọn lửa đèn.....	48
Hành trình người gieo hạt.....	49
Chuyến tàu về miền ký ức tình nghịch.....	52
Hồi ức hoa niên.....	55
Vùng trời đẹp nhất.....	58
Trường Lý Tự Trọng - Nơi khơi đầu những ước mơ.....	60
Tự hào mái trường Lý Tự Trọng.....	62

Lý Tự Trọng - Ký ức và niềm tin	63
Mùa thu khai trường	64
Tiếng vọng thời gian	65
Ba thế hệ chung một mái trường	66
Ba kẻ con nghe	67
Bến đỗ tình thầy !	69
Bến đỗ bình yên	70
Người thầy trong tim em	71
Tự hào mái trường	72
Cảm nghĩ ngày đầu đến trường	72
Hòa nhập vào ngôi trường mới	73
Thu về trên mái trường tôi!	74
Ngọn đèn hải đăng	76
Cô bé và mái trường	76
Trở lại mái trường mến yêu của tôi	78
Về lại mái trường yêu dấu	81
Nhớ mái trường xưa	81
Về thăm trường cũ	82
Ngày trở về trường xưa	82
Đường về “nhà”	83
Ngôi nhà thân yêu	85
Giao hẹn - Hai thế hệ - Nửa thế kỉ	87
Mẹ có vui không khi con làm cô giáo?	88
Nơi tri thức nở hoa	89
Ước mơ về một ngôi trường	90
Ngọn đèn soi những mùa xanh	91
Ánh sáng dịu dàng	92
Nơi ấy có một miền thương thăm thẳm	93
Ánh sáng ước mơ	95
Cô không chỉ là cô giáo chủ nhiệm	97
Người thấp lửa văn chương trong em	98
Bác bảo vệ đáng kính	100

Từ mái trường Lý Tự Trọng gửi ngàn lời tri ân	102
Ơn thầy.....	104
Người thầy đặc biệt của con!	104
Người thuyền trưởng lặng thầm.....	106
Người lặng lẽ gieo mùa	108
Hình ảnh cô trong tim em.....	109
Người thấp lùn tình yêu lịch sử	110
Người thấp đuối ước mơ	111
Người trẻ với nghề	113
Người lái đò của những mùa hoa phượng.....	114
Gieo hạt ước mơ	116
Người gieo mầm yêu thương	118
Khúc hát dưới mái trường	120
Gửi lời tri ân đến cô giáo tôi	121
Mùa xanh ngày ấy	122
Mái trường năm mươi mùa hoa nở.....	124
Tôi - Người trở về từ một giấc mơ.....	125
Khoảng trời mới trong tôi.....	127
Tôi muốn kể em nghe	130
Nửa thế kỷ vững bước - Vững vàng tương lai.....	132
Lý Tự Trọng - Mái trường vẹn tròn yêu thương.....	134
50 năm sáng mãi ngọn đuốc hồng.....	137
Lớp học có 40 chỗ ngồi	138
Người lái đò thầm lặng.....	141
Tự hào mái trường tôi.....	142
Ngôi nhà thứ hai mang tên trường THCS Lý Tự Trọng	144
Kỷ niệm ngày khai giảng năm học mới	145
Hành trang trên chặng đường trưởng thành.....	147
Dáng em bên thầy cô.....	149
Người gieo mầm xanh	149
Mái trường yêu dấu	150
Ngôi nhà thân thương của tôi.....	151

Cánh cổng dẫn tới tương lai.....	153
Trường em - Nửa thế kỷ vững vàng	153
Ngôi trường của em.....	154
Thương gửi tuổi mười lăm rực rỡ	154
Hành trình 15 năm - Khi những mầm xanh trở về	156
Yêu bụi phấn bay.....	158
Mái trường dấu yêu	158
Tiếp bước hành trình nửa thế kỷ.....	159
Người lái đò.....	160
Tháng năm.....	162
Hẹn nhau ở tuổi 100 của trường	163
Trang giấy đầu đời	164
Vết phấn còn dang dở.....	165
Dưới mái trường thân yêu.....	166
Ánh dương giữa vực thẳm	167
Một nhịp thương	170
Ngọn lửa thắm lặng.....	171
Nét bút tri ân.....	172
Lý Tự Trọng - 50 năm rạng rỡ phổ biến	173
Mái trường năm mươi tuổi.....	174
Chiếc hộp bí mật.....	175
Tổ 4 - Ba bàn đầu.....	176
Tuổi học trò - Bản hòa ca ngọt ngào	177
Nguyệt ơi, đừng khóc!	179
Ngôi trường em yêu	185
Mái trường năm tháng	186
Mừng trường em tuổi mới.....	186
15 năm và một lời tạm biệt!	187
Lý Tự Trọng - Hai mươi lăm năm gắn bó.....	189
Nơi đọng đầy ký ức của mẹ và nẩy mầm ước mơ em.....	190
Câu thơ chờ bạn.....	191
Nơi nổi nhớ gọi thành tên.....	192

PHỤ LỤC

Chịu trách nhiệm xuất bản:

HÀ THỊ NGỌC HOA

Biên tập:

Tổ Ngữ Văn

Trình bày:

Nhóm Toán Tin – Nhóm Mỹ thuật

Hành Khúc

LÝ TỰ TRỌNG

Lời: Trương Ngọc Hồng

Nhạc: Võ Ngọc Bích

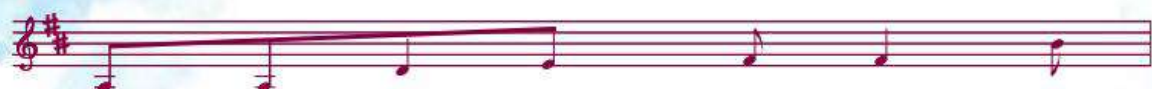
Mãi mãi ngàn đời toả sáng tên
Bất khuất giữa rừng gươm súng, âm

Anh, một khúc tráng ca. Giữa tối tăm lao
vang bài Quốc tế Ca. Tiếng hô rung pháp

tù, vẫn ngân nga câu Kiều, mười
trường, khí phách Anh kiên cường, vọng

bảy tuổi xuân Anh sống mãi, sử
lời ngàn năm tên Tổ quốc, sắt

xanh muôn đời còn ghi, Lý Tự Trọng! Tên
son muôn đời Việt Nam!

Anh sáng niềm tin tất thắng, chiếu

soi con đường thanh niên. Cuộc đời bừng sáng

ta hát vang vang hành khúc lên đảng.